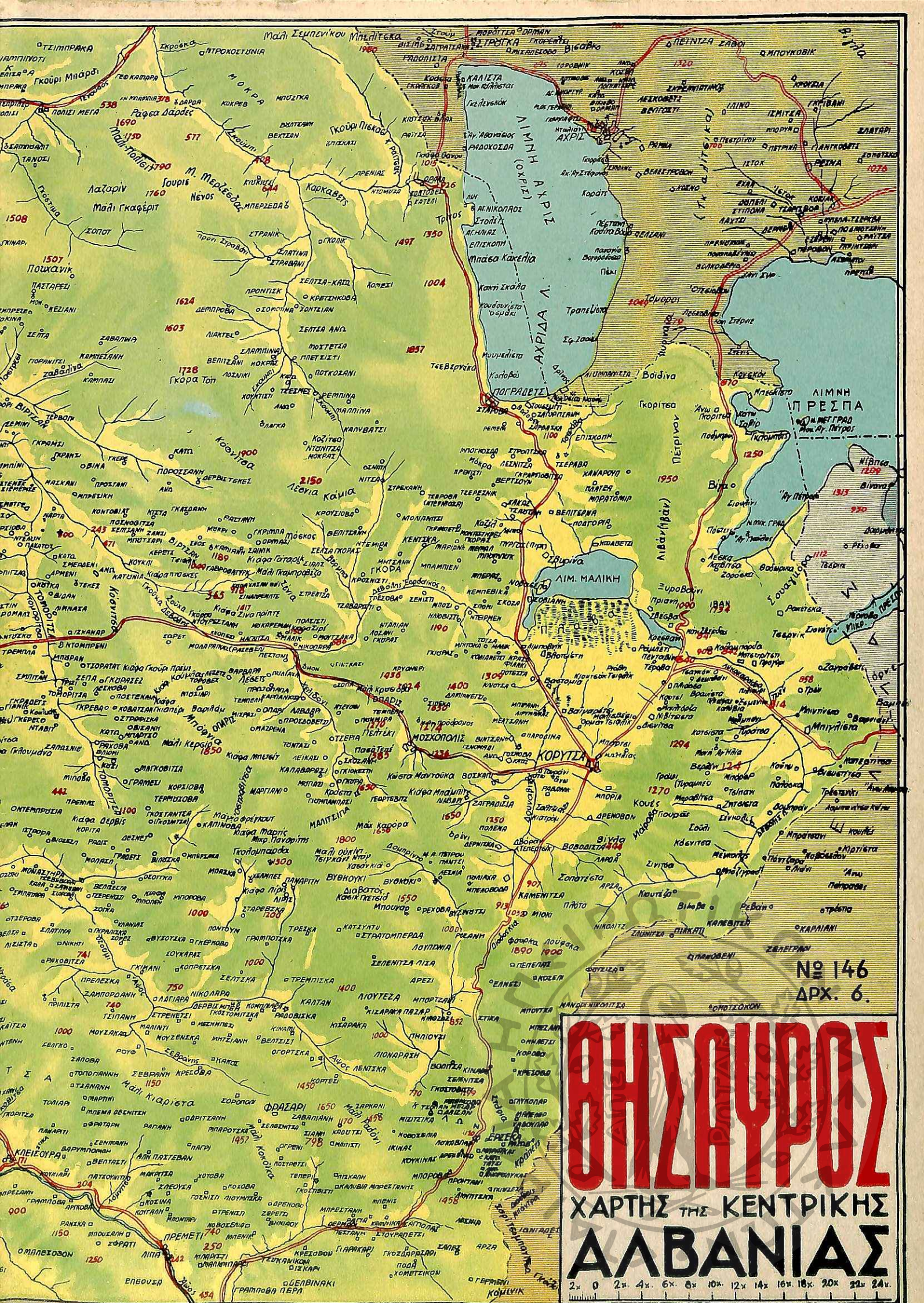

№ 146
ΔΡΧ. 6.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ
ΑΛΒΑΝΙΑΣ
2x 0 2x 4x 6x 8x 10x 12x 14x 16x 18x 20x 22x 24x

ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

Φ λ ε ρ ό.—Νά μου στείλετε απόκοσμα επιστολές του προσώπου που σας ενδιαφέρει.

Χ ρ υ σ α λ λ ί δ α.—Είστε στενόχωρος χαρακτήρ, χωρίς γάλην ζωτικότητα. Ο ρυθμός της ζωής σας είναι βραδυπάτος. Στο χαρακτήρα σας υπάρχει μια μεγάλη δειλία που σας κάνει να μην τολμάτε να βγείτε από τα καθιερωμένα. Έτσι, κινδυνεύετε να πέσετε συγγαμικά σε μια ζωή τίνος. Συνοψίζω: Ζωηρά τάσεις, εκδηλώσεις μέτριας με συνέπειαν την ελλειψίαν ικανοποιήσεως. Μοραίνετε άναπλητή φύλη, χωρίς λόγον. Κοιμιά εξέλιξις προς το παρόν. Ξαναγράψτε μου και πάλιν.

Α θ η ν α ι κ ή ν Σ φ ί γ γ α.—Καλός χαρακτήρ, αλλά ο λίγος άσυνάρτητος. Δεν υπάρχει συνέπεια στις πράξεις σας. Ο γάμος σας βραδύνει άκμή. Θά γίνη κατόπιν αίσθηματος. Εύτοχης. Έπί του οικονομικού πεδίου θά έχετε μερικώς σημαντικές θελώσεις. Ο φίλος σας ενδιαφέρειται ειλικρινώς για σας. Άδυναμία εκπληρώσεως των επιθυμιών του.

Χ α ρ ο υ μ έ ν η ν Π ε τ α ρ ο υ δ ί τ σ α ν.—Παρά την ελλειψίαν του σημερινού του αίσθηματος, είμαι πολύ επίσημο λακτική. Δεν βλέπω περιπτώσεων ευνοϊκής εξέλιξής του. Μην πιστεύετε και πρωτίστως μην όφινετε από το αίσθημα να ελαφρώση βαθμιαία μέσα στην καρδιά σας. Η τύχη σας θά είναι πολύ καλή εις το μέλλον. Εύτοχης και ικανοποιητικής άποκτάσεως.

Ε σ μ ε ρ ά λ δ α ν Μ. Β. 14.—Δεν βλέπω τίποτε προς το παρόν. Νά συνεχίσετε πάντως τας σπουδάς σας. Θά σας άποδώσουν πολύ βραδύτερον. Γάμος βραδύνει. Διά το αίσθημα σας είμαι πολύ επιφυλακτική. Υπάρχουν μερικά περιπτώσεις, που η καλή διάθεσις μόνον δεν άρκει.

Π ί ο ν Θ Χ Π.—Ναι, φίλε μου. Νά τολμήσετε και να επιτύχετε. Η άτομία σας δεν σας έθιμνρηται καθόλου. Θά προσδοκώ σε ες το άπώγειμά σας αλλά θά έχετε επί του παρόντος μερικά καθυστερήσεις. Περίπτωσης γάμου βραδύνει.

Δ Α Χ 1908.—Δυστυχώς δεν βλέπω ότι οι πόθοι σας θά είναι δυνατόν να πραγματοποιηθούν. Υπάρχουν άμυδρότητα έμ πείδια ως προς αυτό. Η φίλη σας σας αγαπά. Η γνώμη των δικών σας είνε άντιθέτος. Υπάρχει μια πιθανότητα να μεταβληθή εις το μέλλον.

Β Μ 13.—Έχετε καλόν χαρακτήρα, αλλά γεμίζον από έσωτερικά άνησυχία, που δεν σας άφήνουν να βρήτε ικανοποίησιν. Το μέλλον σας προμηνύει καλόν. Έπί του παρόντος όμως θά έχετε μερικώς περιπέτειας. Ο γάμος σας βραδύνει. Θά είναι κατόπιν αίσθηματος. Μελλοντικές θελώσεις της οικονομικής σας καταστάσεως.

Τ α κ τ ι κ ή ν Π ν α ν ώ σ τ ρ ι α ν Κ. Θ 12.—Στείλτε μου παρακαλώ ένα σημείωμα του προσώπου, που σας ενδιαφέρει. Είστε χαρακτήρ δύστροπος και δημιουργείτε μίαν δυσάρεστον άποσπασμένην γύρω σας. Δεν σας μισεί αλλά με την δλην στάσιν σας δέ, δημιουργείτε συμπάθεια. Γάμος βραδύνει. Και σεις θά ευνοήθητε επί του οικονομικού πεδίου, αλλά όχι κατά τρόπον σταθερόν.

Λ Α Σ θ υ σ μ έ ν α δ ν ε ι ρ α.—Το αίσθημα του φίλου σας δεν είναι πολύ θερμόν. Θά ζωηρέψη περισσότερο εις το μέλλον. Μην άνησυχείτε. Είναι χαρακτήρ άλγυν επιπόλαιος και άστατος. Μεταβάλλει συχνά άποφάσεις και κουράζεται πολύ εύκολα. Κατά βάθος δεν είναι κακός.

Μ ι κ ρ ό ν Κ ο ύ κ λ α ν.—Ο χαρακτήρ σας είναι πολύ στενός και δύστροπος. Ο γάμος σας θά γίνη κατόπιν αίσθηματος. Αλλά βραδύνει άκμή. Υ γίνεσθι πολύ σταθερά. Πρέπει να προσέχετε. Βίε την ζωή σας θά συναντήσετε μερικά έναντία.

τας. Δεν άποδίδω σημασίαν στο σημερινόν αίσθημά σας. Οικονομική βελτίωσις εις το μέλλον. **Α ν ο ι ξ ι ά τ ι κ ο δ ν ε ι ρ ο.**—Γάμος κατόπιν αίσθηματος εις νεαράν ηλικίαν. Θά σας κάμνη άρκετά εύτυχη. Θά άποκτήσετε οικονομείαν. Νά καταπολεμήσετε την αδράνεια που σας κατέχει και να καλλιεργήσετε την καλλιόσσαν σας.

Υ π ο μ ο ν η τ ι κ ό ν Ν έ ο ν.—Η όπομνη είναι καλόν πράγμα αλλά και ή τήμη, όπου χρειάζεται. Είναι πάντοτε πολύ καλύτερα. Σας διακρίνει μια φυσική άδεξιότης και μια έλλειψις άντιδράσεως. Πρέπει να γίνετε θαρραλέωτερος και να άποτινάξετε την νάρκην που σας κατέχει.

Σ Ι.—Δεν υπάρχει τίποτε χειρότερον για ένα νέον από το να μην έχη το άπαιτούμενον θάρρος. Σας συμβουλεύω κατ' άρχην να μην ριφθήτε εις ερωτικές περιπέτειας. Άλλ' οι δυστυχίοι σας καταντούν κομμάτι.

Ι π ό τ η ν τ ο υ Α έ ρ ο ς Κ ο σ τ α ν ά κ ι ο ν.—Νά την διατηρήσετε. Είναι άνθρωπος που μπορεί να άφοσιωθή με άγνήτην και ειλικρινείαν παρ' όλην ότι αι εκδηλώσεις του είναι συνθηρόστερον μέτρια και περιορισμένη. Και σεις επίσης έχετε πολλά προσόντα και χαρίσματα. Σας κατέχει όμως μια καχυποψία και μια έρωτική διάθεσις. Εις το μέλλον θά προσδεύετε άρκετά άρκει μόνον να δείτετε μεγαλύτερον ύπομουν.

Μ α ρ ί α ν Χ.—Καλός χαρακτήρ, αλλά περιορισμένος. Μορφή διάθεσις. Πρέπει να δύσετε περισσότερο ζώην εις όλας τας εκδηλώσεις σας. Ο φίλος σας έχει καλόν και άποφασιστικόν χαρακτήρα. Θά προσδεύει άρκετά εις την ζωήν του. Το αίσθημα σας είναι όμως πολύ πόρνον και ή εξέλιξις του θά είναι θραύσει.

Θ ρ α κ ι ώ τ η ν 25. Σαυρούπολιν. —Κατέχεσθε από μίαν αδράνεια που δεν σας άφήνει να προχωρήσετε θαρραλέα και τολμηρά εις την ζωήν. Άσθενής έθλησις. Είστε περισσότερο από όσον θά έπρεπε τυπικός. Στα διαβόρια βραδεία. Άείδωτος αίσθηματικός. Ότι όστεριεί είναι ή δραστηριότης σας. Γάμος έξ έρωτος βραδύνει άκμή. Ή λαφρά βελτίωσις της οικονομικής σας καταστάσεως.

Μ ι ρ ά ν τ α ν 13.—Καλός και τρυφερός χαρακτήρ. Δυναμική στοργή και άφοσίωσις. Όλίγον φυλάσκει και επιφυλακτική. Θά ευνοήθη βραδύτερον επί του οικονομικού πεδίου. Αίσθημα ελλειψίαν. Γάμος εύτυχης, κατόπιν αίσθηματος. Εις νεαράν ηλικίαν.

Π ο ν ε μ έ ν η ν κ α ρ δ ι α 13.—Πολύ στενόχωρος χαρακτήρ. Μεγάλη διατακτική. Προσκόλλησθε εις μίαν ιδέαν από την όποιαν τίποτε δεν μπορεί να σας άποσπάση. Η ζωή σας παρουσιάζει μερικά έμπόδια και έναντία. Ό φίλος σας έχει έξελαν φαντασίαν και άλιγότερον λογικήν. Αύτοποθέλλεται εις τας αίσθηματάς του και τα πλασιώνει κατόπιν μέσα εις μίαν νεφέλην άσυναρτησίας. Ναμίζω ότι θά έπρεπε να έλθε επιφυλακτική. Δεν βλέπω καμμία μεταβολή προς το παρόν.

Π ό θ ρ Γ ι ο λ ά ν τ.—Νά τονώσετε το ήθικόν σας και να βύτετε καλά από μυαλό σας τοι. Ότι ή εύτυχία κατακτάται και πολύ σπάνια έρχεται μόνη της. Έχετε χαοτικήν άησιν, ύπομνητικόν ελαττωματόν. Αι άνησυχίες σας άνάγει λόγον. Βοηθήτε και μόνη σας την ζωήν να σας χαμογέλαση. Έχετε όλα τα προσόντα και όλα τα χαρίσματα. Ξαναγράψτε μου και πάλιν.

Τ ό β ι κ η γ ο ρ ά κ ι Α. Τ.—Εύχνης δραστήριος με μίαν ικανότητα προσαρμογής εις τας περιστάσεις. Διάθεσις προσοχής. Ήσυχονόμω. Αλλά κατά βάθος πολύ καλός. Είναι από τους ανθρώπους που κερδίζουν με την σπουδή και όχι με την θλίαν. Ένδιαφέρεται ειλικρινώς για σας. Περίπτωσης γάμου δεν υπάρχει άκμή. Θά προσδεύση εις την ζωήν του. **Ψ ι ψ ί ν α ν Μ. Φ.**—Χαρο-

κτήρ ήρεμος, χωρίς έξάρσεις και χωρίς μεγάλους πόθους. Ήκανοποιείσθε με πολύ μικρά πράγματα και τρομάζετε στην ιδέα ότι θά μπορούσατε να βγείτε από την χαλαρήν γραμμήν της ζωής σας. Ζωητικότητα περιορισμένη. Η πρακτική άποψις ύπερισχύει εις κάθε σας σκέψιν. Η ζωή σας θά έξελιχθή κατά τρόπον άμολόν. Χωρίς σοβαράς περιπέτειας. Θά συνάψετε βραδύτερον ένα καλόν γάμον κατόπιν αίσθηματος. Μεγαλύτερα έκτίμησις της σημερινής. Θά ζήσετε εύτυχη οικογενειακήν ζωήν.

Μ α ρ ί α ν Β α λ έ φ σ κ α ν.—Καλός και τρυφερός χαρακτήρ. Με πλούσια ψυχικά χαρίσματα. Ότι όστεριεί σε σας εις ή εκδηλώσεις του έσωτερικού σας κόσμου. Εις το ζήτημα αυτό έσθε πολύ άδεξιός και έπολιμος. Ήκανότης στοργής και άφοσίωσις. Νά περιπονήσετε την δλην εμφάνισιν σας. Θά επιτύχετε εις την ζωήν. Γάμος κατόπιν αίσθηματος με άπροσδόκητον την εξέλιξιν. Καλή οικονομική κατάσταση. Θά ζήσετε εις κοινωνικών περιβάλλον άνώτερον του σημερινού.

Π ό π η ν.—Δειλός και όπολμος χαρακτήρ. Προκαλείτε πολλάς συμπάθειας. Το αίσθημά σας δεν σας κατέχει. Ή έλλειψις καλαισθησίας. Ο ψυχικός σας κόσμος είναι χαώδης και στερείται σαφούς προσανατολισμού. Ο φίλος σας σας αγαπά και σας σκέπτεται. Το αίσθημα σας θά έξελιχθή και θά σας ικανοποιή. Δεν κάμνω κατά κανόνα προβλέψεις επί της ζωής.

Μ ι ρ ό β ε ρ.—Ο άνδρας σας ενδιαφέρειται ειλικρινώς για σας και πρέπει να άναγνωρίσετε το ενδιαφέρον του και να μη τον στενοχωρήτε με διάφορες μεμψιμοιρίες. Νά του συστήσετε μόνον να είναι πολύ τολμηρός στις άποφάσεις του. Έχει πολλά προσόντα και θά έπρεπε να έπωφεληθή από αυτά. Βλέπω μίαν καθυστερήσιν εις όλας του τας επιδιώξεις αύτην την στιγμήν. Το ταξίδι δεν σας θά συμβουλεύω. Αι περιστάσεις δεν είναι εύνοϊκαι. Ο σάμν γός σας θά προσδεύση εις το μέλλον και θά επιτύχη καλύτερον. σιν της κοινωνικής του θέσεως. Άφοσιώθητε με έμπιστοσύνην σ' αυτόν και μη άμφισβόλλετε ότι ότι κάνει είναι προς το συμφέρον και των δύο σας.

Σ κ ύ λ α ν.—Ο πρώτος. Χαρακτήρ συγκρατημένος, ύπολογιστικός, χωρίς άυθουρητισμόν. Έμφερίτε όμως από όλην αίσθηματάς και διαθέσεις άπέναντί σας. Είνε από τους ανθρώπους που δεν τολμούν εύκολα. Σκέψις περί γάμου εις πολύ άπώτερον μέλλον. Ο δεύτερος. Χαρακτήρ εύθυμος και άνοϊκτοκαρδός. Δεν σκέπτεται πολύ τα πράγματα και τον χαρακτηρίζει κάποια έλαφρότης. Περίπτωσης γάμου δεν έλθει ούτε από αυτής της πλευράς, τολάχιστον προς το παρόν.

Λ ε ω θ γ έ ν α.—Τρυφερός χαρακτήρ. Άρκετά όμως μεμψιμοιρός και χωρίς πρωτοβουλία. Ζηλότυπος. Δεν είνε δυνατόν να πραγματοποιήση σήμεραν τους σκοπούς του. Οικονομικά στενόχωρος. Πρέπει να μην διασπώτε καθόλου.

Α ν τ έ λ α ν.—Η άποκατάστασις σας θά έπέλθη κατόπιν αίσθηματος, άν και κάπως άργά. Μερικά στενοχωρία οικογενειακής και οικονομικής φύσεως προς το παρόν. Θά ευνοήθητε περισσότερο εις το μέλλον. Γάμος με πρόσωπον άνώτερας κοινωνικής θέσεως της ιδικής σας. Υγιής άνεσις. Μην άποθαρρύνεσθε δι' άρσιμέναν έναντιότητα που θά συναντήσετε εις τον δρόμον σας.

Ν ι κ Α ό υ. Πατήσια. —Θετικός και σχετικός σταθερός χαρακτήρ. Δύναμις προσαρμογής. Σας λείπει ή πρωτοβουλία και ή έξαρσις. Καλλιεργήστε ατά τας ιδιότητες. Ήκανότης κατανόησης και προσαρμογής. Αίσθημα όχι πολύ θερμά. Έντα μειονέκτημα σας είνε ότι ικανοποιείσθε με πολύ όλίγα πράγματα. Έπιδιώξτε περισσότερα. Ή Γραφολόγος Χ.

χετε άρκετάς ικανότητας ώστε να επιτύχετε.

Ν. Α. Α. Β., Βόλον.—Και σεις επίσης έχετε χαρακτήρα στενόχωρον και μεμψιμοιρον. Άρκετά ζηλότυπος. Αι εκδηλώσεις σας είνε άδέξιοι και δεν δημιουργούν άμύδασαιαν συμπάθειαν γύρω σας. Νά έαλιεργήσετε την καλαισθησίαν σας, που ύστερεί άρκετά. Διάθεσις ναυδρά. Γάμος θραδύνει. Κατόπιν αίσθηματος. Νά μου στείλετε απόκοσμα επιστολές του φίλου σας.

Χ α θ ά γ ι α.—Τρυφερός και συμπάθης χαρακτήρ. Σας διακρίνει κάποια άσυναρτησία εις τας εκδηλώσεις σας. Είστε άτολμη και άδεξιά. Προσχή εις τας αίσθηματικά ζητήματα. Είνε δυνατόν να παρασυρθήτε έπικινδύνως. Θά συνάψετε βραδύτερον πολύ καλόν γάμον κατόπιν αίσθηματος. Θά ευνοήθητε επίσης επί του οικονομικού επιπέδου. Μην παραμειλήτε την ύγεια σας, που δεν είνε πολύ σταθερά.

Μ ι ρ κ α ν.—Είστε ένα μικρό κορίτσι, πολύ εύδοχητό και που έχετε μεγάλη ανάγκην στοργής και τρυφερότητας γύρω σας. Όσον έρρωθ το αίσθημα σας δεν μπορεί να σας έθαρρύνει. Μην κάτι το παροδικόν, που ή έσπασα σας το έμεγαλοποίησε. Είπετε λοιπόν ότι οι έγείροι από τους όποιους σας περιστοιχίζον έχουν δικήν. Η έπαγρύπνησις των δεν σας προστατεύει μόνον. Αλλά και σας άπαλλάσσει από μερικές λήτες και άπογοητεύσεις, άναπόφευκτες λόγω της μεγάλης έπειρίας σας.

Η σημερινή ζωή σας είνε θεώσις στενόχωρος, αλλά πρέπει να κάμετε ύπομουν. Σκεφθήτε ότι γύρω σας υπάρχουν σήμεραν πολύ περισσότερα στενοχωρία και δυστυχία. Προσπονήστε λοιπόν εις τας περιστάσεις και μη μεμψιμοιρείτε.

Α ν υ π ό μ ο ν η ν Ν έ α ν Σ. Δ.—Είστε πολύ άδεξιά και ναυδρά και δι' αυτό δεν επιτυχάνετε. Επίσης ύστερεί πολύ ή καλαισθησία σας. Άντιθέτως, σας διακρίνει μία διαρκής άνησυχία και νευρικότης. Διά την σχέσιν που μου γράφετε δεν έλέπω τίποτε το σοβαρόν. Είνε καλύτερον να μη την άφήσετε να προχωρήση. Θά άποκατασταθήτε βραδύτερον κατόπιν αίσθηματος και κατά τρόπον άρκετά ικανοποιητικόν. Θά ευνοήθητε επίσης επί του οικονομικού πεδίου, αλλά όχι κατά τρόπον πάντοτε σταθερόν.

Ε. Ι. Α. Σ Β 156, Βόλον.—Πολλά έμπόδια εις τον δρόμον σας. Θά βραδύνουν κάπως διά να έξομαλυνθούν. Είστε χαρακτήρ στενόχωρος και δύστροπος. Στερείσθε επίσης της άσφαρητου για γιά γυναικα φιλαρσεκίας. Η άποκατάστασις σας θά έπέλθη κατόπιν αίσθηματος. Βραδύνει άκμή. Νά μου στείλετε απόκοσμα επιστολές του φίλου σας.

Α π ι σ τ ο ν Θ ω μ ά ν.—Δεν μπορεί να καταλάβω τί σημαίνουν αυτά που μου γράφετε. Έκτός εάν έξελάσετε όλλας άπαντήσεις ως ιδιόκας σας. Έχετε, φίλε μου, χαρακτήρα πολύ άσυναρτητον και επιπόλαιον. Έκδηλώσεις άσυνεπείς εις όλα στατοι. Σας διακρίνει εις όλα μια ελαστική και για να μεταχειρισθώ μία έκφρασις που θά την ήντιληφθήτε καλύτερα, μία μεγάλη σπασματοφυλία. Συχνά έναλλάλα διαθέσεων και αίσθημάτων. Άγαπάτε εις τας άρας σας, αλλά το αίσθημα σας δεν είνε ούτε βαθύ, ούτε σταθερόν. Εις την φίλην σας διακρίνω μίαν διάθεσιν έλαφρότητας. Δεν νομίζω πως μπορείτε να έχετε σ' αύτην περισσότερον έμπιστοσύνην από εκείνην που έχετε προς τον έαυτόν σας.

Μ η μ έ λ η σ μ ο ν ε ι 100—250.—Νά μην στέρετε εις σό το το αίσθημα. Δεν είνε της τύχης σας και το πιθανώτερον είνε ότι θά δημιουργήση περιττά εις την ζωήν σας. Συγκρατήθητε εις το ζήτημα αυτό. δσον μπορείτε περισσότερο. Ή Γραφολόγος Χ.

Οπιστολό

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: Διευθυντής
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΡΗΣ: Διευθυντής Συντάξεως

ΓΡΑΦΕΙΑ: Σανταρόζα 5, Τηλέφωνον 29.967

ΕΝΤΕΛΩΣ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΜΑΡΤΗΣ

Ο Μάρτης είνε ο πιο κατεργάρης, ο πιο άστατος, ο πιο άφιλότιμος από όλους τους μηνες. Είνε ο Ιουδας της δωδεκάτης των μαθητών του Χρονου. Αυτός που επαναλαμβάνει καθε τέτοια έποχη την προδοσία του μεγάλου του προγόνου. Με το φίλημα, που προσιώνει τάχα τον έρχομ της Άνοιξης, παραδίδει τον Κύριο του στην όργη του ύπουλου Χειμάνος, που δεν έννευει άκομη να καταλάβη ότι ή βσιλεία του έληξε κι' ότι είνε καιρός να παραδώση το θρόνο του στην Καλοκαιρία.

Ο Μάρτης έχει τοποθετηθή επί κεφαλής των τριών μηνών που άποτελούν τη συμπληθητική ομάδα του έαρος. Είνε ο αδμαδάρχης μαζί με τον Ιούνιο, τον Σεπτέμβριο και τον Δεκέμβριο. Άλλ' αυτός δεν είνε ειλικρινής όπως οι άλλοι συνάδελφοι του. Είνε ένας ποταπός πολιτικάντης που κοροϊδεύει φίλους και έχθρους. Τη μία γελά και την άλλη κλαίει. Γελά, και τα χείλη του διαστελλάνουν για ν' άποκαλύψουν τα σουβέλερά του δόντια. Κλαίει, και συννεφιάζει ή όψις του για να κρύψη τη λύσσα και την κακεντρέχεια που πλημμυρίζει την ψυχή του.

Η ύποπτη μεταμφιεστική του δεξιότης είνε άσυναγώνιστη. Με εύκολία σαλτιμπάγκου παίρνει, τη μία, άγγελική μορφή νεανίου και την άλλη, κακεντρέχη έκφρασιν πολίου γεροδούρα. Έναλλάσσει με μαεστρίαν τις μάσκες, τις περρούκες και τα κοστούμια που επιτρέπει σ' αυτόν ή περίστασις.

Τού Μάρτη το τάφαλο από την καλή κι' άπ' την κακή ή λαϊκή θυμωσοσία. Του κάλλησε τα πιο έξευτελιστικά έπίθετα για την έμφυτη παληανθρωπία του. Τον έίπε γδάρτη και πολυκοκάφτη. Τον ύβρισε ως πολέμιο των σεβάσιμων γηραιών και του καταμαρτυρεί ότι εξηνάγκασε τη γρηούλα να τρυπώση κάτω από το τζάκι.

Τού Μάρτη θάτανε σωστό να του προστεθή ένας φθόγγος άκόμη στο όνομά του. Ένα άλλο γραμματάκι που θά τον κατεδικάζε όμως σε αιώνιον έμπτυσμό. Μιά στάμπα που να χαρακτηρίζη έσσει το πογαπτικό του ποιόν. Ένα άλλο— αλλά έχι στερητικόν. Ένα άλλο άθροιστικόν: για να γίνη Α—Μάρτης. Και να δείχνη τουλάχιστον ότι είνε ΑΜΑΡΤΩΛΟΣ.

ΤΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

—Μπαμπά,
—Τί λές, παιδί μου.

ΓΡΑΜΜΙ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΕΝΟΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΟΥ

Μητέρα,

ίσως νάμαθες άπ' την έφημερίδα πως τραυματίσθηκα έλαφρά στο στήθος. Η εύχή σου με γλυτώνει μανούλα μου, κι' έτσι έχω την έλπίδα πως δεν θά μείνω στη ζωή, μητέρα, μοναχή σου... Ναι, ή εύχή σου μ' έσωσε και το μικρό σου έκεινο Κωνσταντίνου που έβόηθησε που μόνη δεν σ' άφήνω... Και αν στο τρούμα τ' άνοιχτο

μουσκεύη τον έπίδεσμο του πόνου μου το δάκρυ, παρηγοριέμαι, μανά μου, πως κάπου, σε μιάν άκρη του όμορφου μας του νησιού, δυό μάτια δακρυμένα—τά μάτια της μανούλας μου— παρακαλούν για μένα!

Το πως έτραυματίσθηκα κι' εγώ δεν το καταλαβα... Καί παιδια στο λόχο μας, θηρία θεσπάδα κι' εγώ μαζί, έλάβαμε από το λοχαγό μας διαταγή, να πιάσωμε κάποια βουνεκορφή...

Με ψωμωτύρι μοναχή μέσ' στο σκακίδιο μας, μεσάνυχτα κινήσαμε, με μία χαρά κρυφή πως θά τα καταφέρναμε, μανούλα μου, μενάχοι στο ύψωμα να φτάσωμε, άπ' του βουνού τη ράχη... Κι' έφύγαμε. Μας έτσουσε τ' αγιάζι, κι' ή βροχή μας μούσκευε τα κόκκαλα... Κι' όμως με την εύχή της Παναγίας δεν νοιάθαμε το κρύο το τσουχτερό, κι' επίτηδες ο λοχαγός δώλεξε τον καιρό νάμει λίγακι ζώρικος, ώστε από ψηλά, με ήμας άκούσουν οι έχθροι και φυλαχτούν καλά. Το ύψωμα, που έπρεπε να πιάσωμε, είχε φάει κόσμο πολύ. Άπρόσιτο και τόσο άχωρομένο μας τάιζε με κανονίες, με όλμους για προσφά... και μ' όλο το γιουρούσι μας το άποφασισμένο δεν έπεφτε...

...Ο λοχαγός μας τάπει: —Βρέ παιδιά, αύταύ, από το βραχο τους για να τους ξεκαλλήσωμε, πρέπει πέντ' έξη από μας, μία βροχερή βροδιά, κρυφά να ξεκινήσωμε

κι' από τα κατσικόβραχα, σιγά να σκαρφαλώσωμε και πιάνοντάς τους ξαφνικά, ίσως να τους εηλώσωμε... Ποιοί έρχονται; ...Κατάλαβε, μανούλα, πως εγώ πρώτος άπ' όλους φώναξα πως πάω... Άλλα έννέα παιδια μ' άκολουθήσανε... και με τον λοχαγό δέκα, κι' εγώ ένδεκατος και μ' ένα δεκανέα δώδεκα έν όλω, πιάσαμε γοργά το μονοπάτι μ' άπόφασι γεμάτοι...

Πηγαίναμε... πηγαίναμε, δεν έξρω πόσην ώρα, στα βράχια σκαρφαλώναμε σαν τα κατσίκια. Η μπέρα μας έγδερνε το πρόσωπο... Στην άγρια τη βροδιά δεν νοιάθαμε όλλα αίσθηματά παρ'ά μέσ' στην καρδιά την άτσάλνια απόφασι να φτάσωμ' έκει πέρα... Άλύγιστοι κι' οι δώδεκα στον μανιασμένο άγέρα με μία ψυχή ένδεκαίναμε στα μούσκεμένα βράχια από μία πέτρα σ' άλληνα, πηδώντας σαν βατράχια...

Τα παρακάτω, μανά μου, δεν έξρω να στα πώ. Θυμάμαι, πως άντίκρυσα μπροστά μου έναν σκοτό και πρίν προφτάσω στο λαίμυ λόγγη ή του καρφώσω, μου ρίχνει εκείνος... Έπεσα... με μπέρεσα ως τόσο με μία στερνή προσπάθεια και τούρριξα κι' εγώ... Την ώρα που με τσάκιζε, άκούω τον λοχαγό να μας φωνάζη: —Άπάνω τους!... Κι' άκούω πάρα πέρα τους άλλους τους συντρόφους μου που φώναζαν:—Άέρα!

... Άνοιξα πιά τα μάτια μου στο χειρουργείο μόνου... Στο στόμα μου ένα κάψιμο δύναμιν τον πόνο που έννοιωσα στο στήθος μου... Ρωτάω: —Το βουνό; —Το πήρατε... το πήρατε... μου λείει μία νασκόμα, και τότε αλήθεια ξεχάσα, μητέρα, πως πονά και ξεχάσα το κάψιμο που έννοιωσα στο στόμα... Τώρα μητέρα, είμαι καλά. Τη σφαίρα μου την βγάλανε και οι γιατροί που, φαίνεται, τρείς μέρες άμφιβάλλανε αν θά γλυτώσω, μούδωσαν την άδεια να σου γράφω... Είμαι πολύ καλύτερα και μούρχεται να κλάψω που είμαι μακριά από τα παιδια, μακριά από την έλπίδα να δώσω κι' άλλο ύψωμα, για δάρο, στην Πατρίδα!

Διά το πιστόν
ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΚΑΚΗΣ ΑΙΡΕΙΑ ΗΙ ΕΡΩ...
ΚΟΝΔΙΤΕΡΙΑ

ΔΥΟ ΔΑΚΡΥΑ

Της έκανε κόρτε δεκαπέντε τώρα μέρες. Έ- κείνη, η Σούζη Ντερόζ, ήταν η πιο κομψόνι μενη γυναίκα του Παρισιού. Αυτός, ο Άντρέ Μιρουά, ήταν ο βασιλεύς των «ζέν» - πρεμιέ του γαλλικού κινηματογράφου.

Αυτός τη Έκανε κόρτε, εκείνη όμως αντίσπε κόταν, γιατί τον φοβόταν. Μολονότι ήταν απο- λύτως κυρία της καρδιάς της, δεν ήθελε να τα ράξη, έστω και διαδραματικά, τη ζωή της, με μια στιγμιαία ιδιοτροπία.

Ο Άντρέ Μιρουά είχε αρχίσει να γίνεται έξω φρενών για την αντίστασή αυτή, στην ο- ποία δεν ήταν συνυποβλημένος. Είχε συναντήσει τη Σούζη στη Νταβίλ, όπου εγγύριζε υπό τις διαταγές του Ρενέ Μερβίλ μια ταινία, της ο- ποίας φυσικά ήταν ο πρωταγωνιστής.

Η Σούζη Ντερόζ έβρισκαν στην πρώτη σειρά του πλήθους που παρακολουθούσε την κινηματογράφηση και ο Άντρέας Μιρουά την διέκρινε άμεσως. Μια στιγμή, διαταυρώθη- καν οι ματιές τους, εκείνη όμως απέφυγε τη δική του.

Πειραγμένος, ο Μιρουά μάτια τα άνεξήγη- τα όλη μέρα. Τη ξαναείδε μόνο το θράβυ στο Καζίνο, κατάρθωσε να βρή κάποιον που τόν παρουσιάζει στην όμορφη γυναίκα και α- μέσως της έδειξε, με την ταραχή που μάτια προσπαθούσε να κρύψει, τη ευχарιστία ένιω- θε με το να δρίσκειται κοντά της.

Μια δόλοληρη έδωδαμά η Σούζη συνητά- το είκοσι φορές τη μέρα με τον Άντρέ Μι- ρουά και επέλασε μεταξύ του πόθου της και του λογικού της.

Την όδοη ημέρα, έπειδή δεν ήταν έντελως θέσσει για τον έαυτό της, έφυγε και ξαναγύ- ρισε στο μέγαρό της, στη λεωφόρο του Δά- σους, ύπακουσσαν στο Ναπολεόνειο αξίωμα, κατά το οποίο στον έρωτα η μόνη νίκη είναι η φυγή.

Η Σούζη Ντερόζ είχε ακριβεσάτη γνώση του έαυτού της. Έτσι, κατάρθωσε σιγά - σι- γά να ήσυχάση και να μπορεί να αντίταξη την πιο άφοπλιστική ψυχραιμία στον «βασιλέα των ζέν» - πρεμιέ όταν αυτός, άφου τελείωσε το γύρισμα της ταινίας, παρουσιάσθηκε στο μέγαρό της.

Ο Άντρέ Μιρουά δεν είχε φαντασθή ποτέ ότι θα περνούσε ένα τέταρτο της ώρας από την στιγμή που θ' άφηνε σε μια γυναίκα να καταλάβει ότι δεν του ήταν αδιάφορη ως την στιγμή που η γυναίκα αυτή θα του έδειχνε ότι έννοιωθε αληθινή ευσυχία και υπερήφανε για την προτίμησή.

Τώρα είχε έμπρός του την Σούζη, έσπλω μένη ανάμεσα στα μαζιλάρια του ντιβανού της και την έδρασε να του ξεφύγει, να αρνήται μ' ένα διαρκές χαμόγελο, και σκεπτόταν τι να ήταν άρα γε το αίτημά εκείνου, του οποίου από δεκαπέντε μέρες άναστήτοσε την λύσι χωρίς να μπορεί να την βρή.

Τα λόγια έφθαναν τώρα με δυσκολία στα χείλη του και οι κινήσεις του ήταν άβελιες.

Ξαφνικά, γυρίζοντας το κεφάλι του, για να μη έλπει πια το χαμόγελο της Σούζης, είδε τον έαυτό του στον καθρέφτη και ντράπηκε για λογαριασμό του...

Με κάθε θυσία έσπερε να τελείωση... Σηκώθηκε τότε, έκαμε μερικά θέματα μέσα στο μικρό μπουντοάρ, σαν να ήταν έτοιμος να πάρη μιάν ένεργητική απόφαση και έπει- τα έπήγε και κάθισε στην άκρη του ντιβανού.

Αυτή τον έκύταξε και σιγά - σιγά το χαμό γελο της εξαφανίσταν. Ο βασιλεύς των «ζέν» - πρεμιέ έμεινε ακίνητος, με τους άν κώες στα γόνατα και το πηγούλι σπνριζό- μενο στα δυά ήνωμένα χέρια του, με το κεφα- λι σκυμμένο λίγο προς τα έμπρός, ενώ έκύ- ταζε ένα άνθος του χαλιού κάτω στο πάτω- μα. Μια στιγμή έμεινε έτσι και έπειτα, ξα- φνικά, δυά δάκρυα σχηματίσθηκαν στην άκρη των βλέφαρων του και γλύστρησαν στα μάγου- λά του.

Η Σούζη άναστατώθηκε όλη. Ποτέ της δεν είχε αντίκρσει έναν άνδρα να κλάη μπρο- στά της και για χάρη της... Και ώστόσο, πόσους από εκείνους που την είχαν τριγυρίσει εξηνάγκασε να κάμουν τις γελιές κινήσεις! Τέτοια θελκτική άνοησία, όμως, την αντίκρυ- ξε για πρώτη φορά και της έμεινε η έντυ- πωσις ότι με το θάπτισμα εκείνο γινόταν άλλη γυναίκα. Με ρίγος γλυκυτάτης ηδονής, τότε, άνοιξε την άγκαλιά της στον νέο.

Όταν έβρισκε την άλλη μέρα, η πρώτη της σκέψις επέταξε σ' εκείνον που την είχε άφρει να έβη το πρόσωπό του αλόκαλμένο από δά- κρυα.

Έγινε άδωρος, αλήθεια, είχε κλάψει για

χάρη της. Όσο περισσότερο έπανελαμνε τη φράσι αυτή, τόσο περισσότερο μυστηριώδης της φαινόταν η έννοια που της απέδιδε... Ά, πόσο θα τον άγαπούσε αυτόν τον άν- δρα, που της είχε άποκαλύψει μια καινούργια ήδονή!

Γιατί είχε φυγει τόσο γρήγορα; Άν έμεινε κοντά της, θα έσκυβε στο πρόσωπό του για να ξαναβρίσκε τα ίχνη των δακρύων εκείνων που της έφαινανταν τόσο πολύτιμα! Τώρα, όμως, ήταν μακριά και μόνο το θράβυ θα τον ξαναβρίσκε...

Η ιδέα αυτή της έφάνηκε ξαφνικά άνυπό- φορη...

Υστερα από μισή ώρα έμπαινε στο στούντιο της Ζουανβίλ, και προχώρισε σ' ένα μεγάλο χαλί που έφωτιζαν τα φώτα των προβολέων. Στο φωτισμένο έκείνο μέρος πηγαίνόσχηταν σαν δαίμονες πολλοί άνδρες, με μπλούζες ή με άνασχηκμένα τά μονίκα.

Έκκληκτη για τον φοβερό αυτόν θόρυβο, που δεν έπεριμενε η Σούζη, στάθηκε. Πού ή- ταν ο Άντρέ! Τον άνεξήγησε μια στιγμή και επί τέλους τον άνεκάλυψε άνάμεσα στους δαι- μονες, να χειρονομή και να ούρλιαξη, να σέρ- λιάξη και να χειρονομή, όπως έκειναι.

Άπλούστατα, συννενοούντο για την σκηνή που θάπαζε και μια στιγμή αντίχησε δυνατά τερη ή φωνή του Άντρέ Μιρουά που δεχόταν επί τέλους να παύει την σκηνή που ζητούσαν να του επέβάλουν.

Έπεκράτησε, τότε, νεκρική σιγή. Η Σού- ζη άκουσε το γλυκό ταίριασμα που έκαναν τα κάρθωνα των προβολέων, οι άνδρες που με τα άνασχηκμένα μονίκα έτραβήχθηκαν παρα- μερα και έκύταζαν τον βασιλέα των «ζέν» - πρεμιέ που, καθισμένος στην άκρη ενός ντι- βανού, σε μια κομφοτάτη σκηνή που παρί- στανε μπουντοάρ, με τους άγκωνες στα γό- νατα, το πηγούλι σπνριζόμενο στα δυά ήνωμέ- να χέρια του, με το κεφάλι σκυμμένο λίγο προς τα έμπρός και τα μάτια άνείχνοντα ένα άνθος του χαλιού, έμεινε ακίνητος και σιω- ηλός...

Επέρασσαν λίγες στιγμές. Η Σούζη, της οποίας η καρδιά χτυπούσε δυνατά, παρακολού- θούσε το παραξένο έκείνο θέαμα με προσ- σιογράφει; Πως ήταν δυνατόν να έπιθυμού- σα την διάλυσι του νεαρού αυτού έπιστη- μονος και της τόσο θελκτικής νεας που τον συνοδεύει; Η αλήθεια ώστόσο είναι ότι του χρειάζεται το κ. Κωπάτ ένα μικρό μάθημα, γιατί πρό όλιγου μου μίλησε πολ- λή άσχημα... Άς είναι όμως... Έγώ δεν είμαι κακός άνδρας. Το μόνο που θα του κάμω, είναι να κατέβω στο μοχλό, να τον ξαναβέρω στη ζωή, άφου προηγου- μένως πατήσω ένα κουμπί που θα κάμει τις τριχές του προσώπου του να εξαφανι- σθούν! Το λοιπό είναι, πως μαζί του θα ύποστη την ίδια τύχη και η όμορφη κόρη του διασήμου Νισάδ, μάλιστα, περπατά, άς έχη και αυτός ένα ζωντανό παράδειγμα των δυνατότητων του μηχανισμού μου. Ά, ή έφευρεσίς μου είναι τελεία από κάθε ά- ψευή!... Ο μεγάλος Νισάδ θα πεισθή!

Και πράγματι, ενώ η άγωνία έσφγγε τον λαϊμό του Πανσάπ, που ένόμιζε πως θα πνιγόταν μέσα στο μυστηριώδες έκείνο περιβάλλον, ο Άπλάμ έπίεσε ένα κουμπί, κατέβασε τον μοχλό και ο δύστυχος δημο- σιογράφος είδε τότε την Σίλλη και τον Κωπάτ να καθώνται και πάλι στο έδωλο, άλλα σε ποιά κατάστασι, θεέ μου!

Τά θέαμα του έφάνηκε τόσο κομικά, που δεν μπορούσε να κρατήσει τα γέλια του. Τα πλούσια και φυσικά όντολαριαμένα μαλλιά της Σίλλη είχαν εξαφανισθή και το κρανίο της ήταν τώρα γυμνό σαν μισογυ- παιδιού. Το ίδιο και η μεγαλόπρεπη... και τη του Κωπάτ. Είχε χαθή και αυτή και στη θέσι της έλαμπε ένα έπιμηκες κρανίο, που μαζί με το άτριχο έπίσος και ροδάλο πηγούλι του, έδιναν μιάν ελκώνα άφάντα- στης κομικότητας στο πρόσωπο του πρώην σοδαρού δοηθού του Νισάδ.

Οι δυά νεοί δεν είχαν αντίληψη άμε- σως το πάθημά τους, άλλα το μαχρόν χα- μόγελο του Άπλάμ και η άκατανόητη έκ- φρασις του Πανσάπ τους έκαναν να κυτ- τάξη ο ένας τον άλλον. Σάν αυτόματα, τότε, και οι δυά έφεραν τα χέρια στο κε- φάλι, άντελήφθηκαν την μεταβολή που ύ- πέστησαν, και τινάχθηκαν έξαγριαμένοι ά- πό το έδωλο.

Καταπληκτικό! Μόνο έσείς μπορείτε να κλαίτε έτσι, κατά παραγγελία! Τι συγκίνη- σι! Τι ευσταθισιά! Μά αυτό είναι μεγάλη τέχνη! Μπράβο!...

Ο Άντρέ Μιρουά δεχόταν τα κύματα εκεί να τον κομπλιμέντων με άπύλυτη ήρεμία... Είχε άνάψει, μάλιστα, ένα τσιγάρο και έχα μογεάσει!...

Η Σούζη Ντερόζ έφυγε τότε σιγανά από το μέρος εκείνο, στο οποίο ίδεσθήθηκε τί ά- ξια έχουν μερικά δάκρυα...

PENE ZAN

Η παρωδία της εποχής

ΓΙΑΤΙ; ΓΙΑΤΙ; ΓΙΑΤΙ;

Μ' έχεις σ' αλήθεια άρεσθή κι' έχεις κι' έσύ έσσηκώθη και θα σε χάσω. Άδυσσινία, και σένα σάν την Άλθονία. Πάλι σηκώθηκαν οι Ρας και τι θα κάνω ο φουκαράς, που ο Νεγκός στους μαύρους έχει πη: 'Ο... Ν τ ο υ τ σ ε να κοπή!

P e φ ρ α ν

Όλο μου λες πως πιά δε μ' άγαπάς γιατί; Γιατί; Γιατί; Και τα στρατευμάτά μου τα σκορπάς, γιατί; Γιατί; Γιατί; Έποφα ο δόλιος να κοιμάμαι κι' όλο τον Μενελικ θυμάμαι. Με τον Έγγλεγο τώρα με χτυπάς, γιατί; Γιατί; Γιατί;

Γ. ΘΙ ΣΒΙΟΞ

48.- ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΓΩΝΙΑΣ

Όταν με το κατέβασμα του μοχλού στον αριθμό τρία, η Σίλλη με τον Κωπάτ εξαφανίσθηκαν ως διά μαγείας από το έ- δωλο της παράξενης εκείνης μηχανής, η Πανσάπ, που τους έχασε έμπρός από τα μάτια του, έμεινε και αυτός με τη σειρά του σαν άποληθμένος από κατάπληξη.

— Ένδιαφέρε, δεν έρίσκετε κι' έσείς; ρώτησε άπαθής και άταραχος ο Άπλάμ. — Ω, μά είναι τρομερό να συλλογίζεται κανείς ότι μια ίσχυρή προσωπικότητα, όπως θα πρέπει να είναι ένας δοηθός του σοφού καθηγητού Νισάδ, και η μονακική κόρη του, κομυμπάνε τώρα στον αϊθέρα, σε μι- κρά αδιόρτατα μόρια — σαν σκονή! Κρατά τώρα, έξερτε, τον ελαφρύσαλο αυτόν έ- πιστήμονα και την όμορφη κόρη του προ- σταμένου του, που μου τους έστειλε να έ- λέγουν το ηγχιάνημα, στα χέρια μου. Τι ποτα δεν μπορεί να με έμποδισή να τους άφσω μετάρους στο χάος του διαστήμα- τος, επί όλοκληρους αιώνας, ζωντανούς και όμως άνπαρκτους για τον κόσμο!

Κρύος ιδρώς περιέλουσε τον Πανσάπ, που άκουε με φόβο και άγωνία μαζί τα λό- για αυτού του άντιπαθητικού εκείνου άν- θρωπάκου. — Όχι, δεν θα το κάμετε αυτό! Δεν θα σας άφσω να το κάμετε, έφώναξε προχωρώντας ένα όχημα προς τον έφευρέ- τη. Η φυσιογνωμία του Άπλάμ προσέλαθε σκληρή έκφρασι.

Φαντασθήκατε με τα σωστά σας, είπε χωρίς να κινήθ από την θέσι του, ότι ία μπορούσα να το κάμω αυτό, κύριε δημο- σιογράφει; Πως ήταν δυνατόν να έπιθυμού- σα την διάλυσι του νεαρού αυτού έπιστη- μονος και της τόσο θελκτικής νεας που τον συνοδεύει; Η αλήθεια ώστόσο είναι ότι του χρειάζεται το κ. Κωπάτ ένα μικρό μάθημα, γιατί πρό όλιγου μου μίλησε πολ- λή άσχημα... Άς είναι όμως... Έγώ δεν είμαι κακός άνδρας. Το μόνο που θα του κάμω, είναι να κατέβω στο μοχλό, να τον ξαναβέρω στη ζωή, άφου προηγου- μένως πατήσω ένα κουμπί που θα κάμει τις τριχές του προσώπου του να εξαφανι- σθούν! Το λοιπό είναι, πως μαζί του θα ύποστη την ίδια τύχη και η όμορφη κόρη του διασήμου Νισάδ, μάλιστα, περπατά, άς έχη και αυτός ένα ζωντανό παράδειγμα των δυνατότητων του μηχανισμού μου. Ά, ή έφευρεσίς μου είναι τελεία από κάθε ά- ψευή!... Ο μεγάλος Νισάδ θα πεισθή!

Και πράγματι, ενώ η άγωνία έσφγγε τον λαϊμό του Πανσάπ, που ένόμιζε πως θα πνιγόταν μέσα στο μυστηριώδες έκείνο περιβάλλον, ο Άπλάμ έπίεσε ένα κουμπί, κατέβασε τον μοχλό και ο δύστυχος δημο- σιογράφος είδε τότε την Σίλλη και τον Κωπάτ να καθώνται και πάλι στο έδωλο, άλλα σε ποιά κατάστασι, θεέ μου!

Τά θέαμα του έφάνηκε τόσο κομικά, που δεν μπορούσε να κρατήσει τα γέλια του. Τα πλούσια και φυσικά όντολαριαμένα μαλλιά της Σίλλη είχαν εξαφανισθή και το κρανίο της ήταν τώρα γυμνό σαν μισογυ- παιδιού. Το ίδιο και η μεγαλόπρεπη... και τη του Κωπάτ. Είχε χαθή και αυτή και στη θέσι της έλαμπε ένα έπιμηκες κρανίο, που μαζί με το άτριχο έπίσος και ροδάλο πηγούλι του, έδιναν μιάν ελκώνα άφάντα- στης κομικότητας στο πρόσωπο του πρώην σοδαρού δοηθού του Νισάδ.

Οι δυά νεοί δεν είχαν αντίληψη άμε- σως το πάθημά τους, άλλα το μαχρόν χα- μόγελο του Άπλάμ και η άκατανόητη έκ- φρασις του Πανσάπ τους έκαναν να κυτ- τάξη ο ένας τον άλλον. Σάν αυτόματα, τότε, και οι δυά έφεραν τα χέρια στο κε- φάλι, άντελήφθηκαν την μεταβολή που ύ- πέστησαν, και τινάχθηκαν έξαγριαμένοι ά- πό το έδωλο.

Καταπληκτικό! Μόνο έσείς μπορείτε να κλαίτε έτσι, κατά παραγγελία! Τι συγκίνη- σι! Τι ευσταθισιά! Μά αυτό είναι μεγάλη τέχνη! Μπράβο!...

Ο Άντρέ Μιρουά δεχόταν τα κύματα εκεί να τον κομπλιμέντων με άπύλυτη ήρεμία... Είχε άνάψει, μάλιστα, ένα τσιγάρο και έχα μογεάσει!...

Η Σούζη Ντερόζ έφυγε τότε σιγανά από το μέρος εκείνο, στο οποίο ίδεσθήθηκε τί ά- ξια έχουν μερικά δάκρυα...

Η Σούζη άναστατώθηκε όλη. Ποτέ της δεν είχε αντίκρσει έναν άνδρα να κλάη μπρο- στά της και για χάρη της... Και ώστόσο, πόσους από εκείνους που την είχαν τριγυρίσει εξηνάγκασε να κάμουν τις γελιές κινήσεις! Τέτοια θελκτική άνοησία, όμως, την αντίκρυ- ξε για πρώτη φορά και της έμεινε η έντυ- πωσις ότι με το θάπτισμα εκείνο γινόταν άλλη γυναίκα. Με ρίγος γλυκυτάτης ηδονής, τότε, άνοιξε την άγκαλιά της στον νέο.

Όταν έβρισκε την άλλη μέρα, η πρώτη της σκέψις επέταξε σ' εκείνον που την είχε άφρει να έβη το πρόσωπό του αλόκαλμένο από δά- κρυα.

Έγινε άδωρος, αλήθεια, είχε κλάψει για

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΤΟ ΧΑΚΙ

Άγγελμα χαρμόσυνον έφθασε στον πύργον της Σουσοϋς. Και το έφερε ο ή- διος ο Παναγιωτάκης: — Σουσοϋ!

— Τι συμβαίνει, δλός;

— Μ' έκάλεσαν.

Η Σουσοϋ άνεπήδησε. Έντελως αύθρο- μήτως έγκατέλειψε το μεγαλοπρεπές έ- κείνο ύψος και έκύταξε τον συντροφον των κοκών της ήμερών για πρώτη φοράν ίσως με τόσο τρυφερότητα.

— Σερι Παναγιώτ! Σοβαρώς;

— Σοβαρώτατα.

— Θα καταταχθής;

— Αμέ;

— Άξεματικός;

— Δεικανεύς.

— Λυπηρόν.

— Γιατί;

— Κριμας!

Ένας τινος ελαφρύς μελαγχολίας έ- πέραςε από το βλέμμα της Σουσοϋς και έσκήπασε την χαρά που άστραφε στα μά-τια της. Έκατέβασε το κεφάλι, έμεινε μερικά δευτερόλεπτα σκεπτική και ύστε- ρα τον έξανουκτώσε στα μάτια.

— Δεκατέξι είναι και ο κουρεύς Ζώρς σύ- ζυγος μιάς μικρής τσοκαρίας. Και δεν έπιτρέπεται ο σύζυγος μιάς παντάρ Σου- σοϋς να έχη τον ίδιον βαθμόν. Έξ άλλου ο σύζυγος της Παναγιάς της σαχλής λοχίας και να σε διατάξη, άπρεπές. Έλ- πίζω εις την άξιοπρεπεία σου. Και εάν ο σύζυγος της Παναγιάς, ένεκα της λο- χιότητας και κατά βαθμόν άνώτερος, σε άποστείλη διά θέληματα στρατιωτικά πω- σώς να μην ύπακουσής.

Ότε καν έφρόντισε να ζήτηση πληρο- φορίες ή Σουσοϋ πως έκαλείτο ο σύζυ- γός της. Έκείνο που την ένδιέφερε ήταν μη τυχόν και ο σύζυγός της έξηυτελιζέτο και έξηυτελιζε το όνομά της, λαμβάνων διαταγας από τους συζύγους των τσοκα- ριών. Κάθε άλλος άνδρας, άκούων αυ- τά τα πράγματα, θα έμεινε έμβρόντητος και θα έφρόντιζε να άποστείλη κατεπει- γόντως την γυναίκα του στο φρενοκομείον — άν έξέφραζε παρόμοιες σκέψεις. Ο Παναγιωτάκης όμως την ήξερε καλά τη Σουσοϋ και δεν κάτεπλησσετο με τίποτε.

— Ημερος, λοιπόν, έκάθησε σε μια καρέ- κλα:

— Αύτα σ' ένδιαφέρουν Σουσοϋ;

— Πρό παντός!

— Δεν ρωτάς πως μ' έκάλεσαν;

— Το όποιον με ένδιαφέρει όλίγώτερον.

— Είμαι ειδικότης.

— Μβά; Ένεκα ειδικότητος;

— Αμέ;

Η Σουσοϋ έσυγχίστηκε βαθύτατα. Ά- νασχηκώθηκε σχεδόν στις μύτες των πα- ριδιών. Έτάνυσσε το υπερήφανον και ζο- ργανοειδές κορμί της και έκύταξε αυτή την φοράν τον άτυχη Παναγιωτάκη με έμφανή περιφρόνησι:

— Έχει γούστο!

— Άηδού;

Καθ' όσον γνωρίζω, ή ειδικότης σου το έμπόριον φαριών. Και εάν σε έκάλε-

σαν εις το στρατεύμα διά να πουλάς πα- λαμίδας, σαχλέ, να λείπη!

Ο Παναγιωτάκης άρχισε να χάνη την ύπομονήν. Άλλά και παλιν κοίεβαλε ύ- περτατην προσπάθειαν να συγκρατηθ ή και της έξηγησε:

— Μη διαζεύσαι!

— Ψαροπάλη γελοίο!

— Πάψε, σου είπα.

— Με έσυγχισες!

— Δεν θά πουλάω παλαμίδες στον στρα- τό. Μη λες κουταμάρες μωρή ζαργάνα.

Άλλο ή ειδικότης που έχει κανένας ως πολίτης και άλλο ή ειδικότης που έχει στον στρατό. Με έννεις; Έγώ είμαι του μηχανικού και δεν έχω καμμία δουλειά με τις παλαμίδες.

Αυτό την επανήρρησε λιγάκι την Σου- σοϋ. Και σιγά-σιγά της άρεσε «καθ' ότι ο σύζυγος μου μηχανικός και τον έκάλεσαν ένεκα επιστήμης. Και ούτε λοχία χαιρετά στον δρόμο, ουτε και θελήματα. Αυτό δας μάς έλπειτο ο σύζυγος μιάς Σουσοϋς Καν τακούρηνα να κατέλθη τόσον χαμηλά. Άστέιο πράγμα!...

Σιγά-σιγα όχι μονάχα της άρεσε της Σουσοϋς αυτή ή ειδικότης του Παναγιω- τάκη άλλα και άρχισε να την ένθουσιάζη. Όταν δε ο Παναγιωτάκης έτοιμαζόταν να παρουσιάσθ για να ντυθ ή τον έκανε χίλιες περιπολήσεις.

— Να ντυθής καλά ύποκάτω;

— Τι πράγμα;

— Να βάλής τα καλά σου έσώρρουχα και όχι να ζενυθής έμπρός εις αξιωμα- τικούς και να δουν έκείνο το σαχλό το μελιτζάνι σου ύποκάμισον. Και περικα- λώ αυτό το μακρύ έσώδρακον που δίνει προς τα κάτω συκαμρόν και να μη το δουν έπάνω σου!

Έτρεψε ή Σουσοϋ μη δούν οι αξιωμα- τικοί τον συζύγον της με τα έσώρρουχά του. Διότι ο άγαθός Παναγιωτάκης ήταν άξιοβρήντης και άηδέστατος μ' αυτά.

— Άκούς;

— Πάψε μωρή Σουσοϋ.

Αυτό που σου λέω. Τα ντεσουρ είναι το έσωτερικόν του άνθρώπου και όχι άπ' έξω κύριος και από μέσα λέτσος. Ούδεις καθώς πρέπει φορεϊ χοντρές φανελλες και έσώδρακα με κορόδονια. Να βάλής αυτά που θα σου δώσω εγώ. Και λάβε προη- γουμένως ένα μαντίον...

Με φρίκην έδέχθη ο Παναγιωτάκης το κρύο νερό μέσα στην σκάφη όπου τον υπέχρεωσε να μη τσιτίσθ, ή Σουσοϋ, διά να μη μυρίζη φαρίλα εις τους αξιω- ματικούς — το είχε αυτό το κακό της φα- ρικής αποπνοίας ο έρημος! Άλλ' όταν έτελείωσε το μαρτύριον της ψυχολογίας και βρέθηκε άντιμετωπος των έσώρρου- χων του έμεινε έμβρόντητος. Η Σουσοϋ είχε κώφει τα κανίκια της φανελλας. Έ- πίσης είχε κώφει το έσώδρακον έως τα γόνατα.

— Κύριε έλέησον!

— Ένδύσου!

Μωρή ζαργάνα, γιατί μου τάκοψες μωρή; Πως να το βάλω τούτα εγώ; Άπο- τρελλάθηκε; Ρεζίλι θα με κάνουν μωρή γυναίκα μπροστά σε ξένους άνθρώπους!

Άλλά έπειδή δεν ύπρχε τίποτε άλλο να φορέθ, έμυρμούρισε τότε, διεμαρτυ- ρήθη, έγκρίνισε, έδυσφόρησε, στο τέλος όμως τα έφόρεσε. Έτσι παρουσιάσθη να καταταχθ ή και να δάλη, επί τέλους, με τη σειρά του κι' ο Παναγιωτάκης το χακί.

Έντυθηκε.

Και ήταν θαύμα!

Ούδέποτε στρατιώτης κανενός στρατού παρουσίαζε αυτό το γραφικόν θέαμα που παρουσίαζε ως στρατιώτης ο Παναγιωτά- κης. Ο λαϊμός του άνεδύετο μέσα από μιάν εύρυχωρη μανούα και έστήριζε ένα κεφάλι άκαμπτον, έπάνω στο όποιον το δίκωχον ένόμιζε πως είχε πεταχτή τυ- χιαία. Κάτω από τας παρυφάς της μον- χιάς επράβαλλαν δυά πόδια λιτσάρια και καμπίλα ως είδος στραδοσυγιάδων που έγάνοντο μέσα σε δυά άτελείωτες άρδύλες.

— Γεία σου ζαργάνα!

— Ό, μόν πώδη Παναγιώτ.

— Είμαι καλός;

— Συχαμένος! Άλλά συμπότης. Να τα δώσωμε εις κανένον ράπτην να σου τα έ- φορμήση καθόσον πλήρης άπουσία κομ- ωδότης από την ευαρίαν σου

Άλλά ή Σουσοϋ έσυνήθισε και σ' αυ- τη την άθλια ένφάνισιν του Παναγιω- τάκη. Έπέρασσαν μέρες. Και ο Παναγιω- τάκης πότε έρχοταν στο σπίτι και πότε δεν έρχοταν. Γεμάτη υπερήφανεση ήταν ή Σουσοϋ. Και λέγοντας διαρκώς πως ο άντρας της είχε μετακληθ ή ειδικός από την έφεδρεία λόγω των σπουδαίων μηχα- νικών γνώσεων που κατείχε σιγά-σιγά το επέστεψε και ή ίδια.

— Μόν Παναγιώτ;

— Έμάθαμε πως κατετάγη.

— Μαί βουί! Άστέιο πράγμα. Ειδικό-

της καθότι μηχανικός. Και χωρίς αυτόν δεν γίνεται τίποτε. Και κύριε άξιωματικέ από δώ και κύριε άξιωματικέ από κε- — Ένεκα της μηχανικής που γνωρίζει πολ- λύτιμος και μόλις κατετάχθη διά να μη χαιρετά εις προσοχήν τον έκαναν άξιο- ματικό. Άντιλαμβανέσθε, λοιπόν, πόσον σπουδαία θέσις έπήρε.

Ουδέποτε ήταν πιο υπερήφανη για τον Παναγιωτάκη ή Σουσοϋ. Ουδέποτε είχε έκτιμησε τόσο τον ταλαίπωρον συζύγον της όσο αυτή την εποχή. Ουδέποτε τον διεφίσησε τόσο.

— Ο Παναγιωτάκης;

— Τί κάνει;

— Στρατηγός!

Η φαντασία της Σουσοϋς ήταν τόσο ισχυρά ώστε της επεβάλλετο. Ήταν, ως γνωστόν, το μόνον πράγμα που έκυρία- χούσε άπόλυτα στην ζωή της. Έτσι πο- λύ γρήγορα έσχημάτισε την άκράδαντον πεποίθησιν ότι ο Παναγιωτάκης ήταν μια στρατιωτική αξία που παρεξέκλινε από τον δρόμον της. Τώρα που του το έδίδετο ή εύκαιρία, άσφαλώς θα ξαναβρίσκε τον έαυτό του και θα άνεδεικνύετο άξιος της μεγαλότης συζύγου του.

— Στρατηγός του μηχανικού!

— Μπά;

— Άστέιο πράμα! Έχει από τας δι- σταγας του κόσμο και κοσμική. Και μη κυττάτε που τόσο καιρό δεν έξασκού- σε το έπάγγελμά του, καθότι ειρήνη και δεν του άρεσε στρατηγός και να μη πο- λεμύ. Έπρωτιούσε έμπορος θαλασσιών ειδών. Ένώ τώρα όλα τα σκεδία της μη- χανικής τα κατασκευάζει αυτός και να μάτσο άξεματικό υπό τας διαταγας του.

Από περιέργειαν μερικές κυρίες ποι- ατα από τις ήμερες εκείνες προσέφε- ρησαν να συνοδεύσουν την Σουσοϋ καθώς έπήγαινε να συναντήση τον Παναγιωτά- κην εις το έμπεδον. Ήσαν τρεις κυρίες που διεσκεδάσαν πολύ με την Σουσοϋ — στο βάθος τους έννοείται πολύ χει- ρότερες από αυτήν — και έπέμεναν πο- λύ να της κάνουν συντροφιά.

13ον

—Είπε αδελφός της Χαμίντας, αποκρίθηκε δάχτυλ να την κυττάει η μεγάλη. Θα τον πα-
ρακαλέσω αν μπορεί να κάνει τίποτα για μας.
—Αχ ναι, εφώνασε η μικρή και με έ-
φνηκ έλπιδα έφωτισε τα θόλα της μάτια.
—Θα το τάξω πολλά λεφτά, είπε η Έρα-
τώ. Γι' αυτό θέλω να το μιλήσω μόνη. Δεν
άρσκει σε κανένα ν' ακούει για δωροδοκία
μπροστά σε άλλους.

—Τάδε του τάδε του δαα θέλεις, εφώνασε
η κοπέλλισσα. "Αχ Έρατώ!... "Αν μείνω δυο
μέρες εδώ μέσα θα πεθάνω!

Αυτή τη στιγμή άνοιξε η πόρτα και μαζί
με την Έμινε μπήκε μέσα κι ο αδελφός της
Χαμίντας, ο ευνούχος του σουλτανικού "Αλλή.
—Ήταν κοντός και χοντρός. Τα χείλη του α-
τρίχα, γελούσαν εύκολα και τα μάτια του
είχαν γάλακτο και καυχή.

—Εσύ είσαι ο αδελφός της Χαμίντας; ρώ-
τησε αμέσως η Έρατώ. Θέλω να σου μιλήσω.
Μα να είμαστε μόνοι.

—Πάμε εμείς, είπε η Έμινε στην Κρινώ.
Πάμε να σου δείξω που θα κοιμηθής άποψε.
Γιατί είναι πιά άργα. Κι' αύριο θα σε στο-
λίσω.

Η Κρινώ ακολούθησε τη θαλαμηπόλο, κι
η Έρατώ έμεινε μόνη με τον "Αλή.

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΙΔΙΑ ΤΗΣ ΤΑ ΔΙΧΤΥΑ

—Θέλω να μου εξηγήσεις, άρχισε η κοπέ-
λα περφόνα, θέλω να μου εξηγήσεις, "Αλή.
γιατί έρωτικοί κι' εγώ εδώ μέσα.
—"Αχ, χανούμ! αποκρίθηκε ο μαύρος κι' η
λίπη ζωγραφίστηκε στο άσπρο πρόσωπό του.
Δεν φταίω εγώ. Μα τον "Αλλάχ, δεν φταίω.
Φταίει η μορφή μου. "Εγώ γιά την Κρινώ
τους είπα όπως συμφωνήσαμε με τη Χαμίντα.
"Αλλά όταν σε είδε ο ανασταμένος ο "Α.
Θεούλας, σε τρέπε πολύ μορφή και διάταξε
να σε πάρουν κι' εμένα.

—Και τώρα; Έκαμε η κοπέλλα με χείλια
σφιχτά.

—Τώρα; αποκρίθηκε κυττώντας την θλιμ-
μένος ο ευνούχος.

—Τι με κυττάς έτσι; εφώνασε με έξαψη η
Έρατώ. Πρέπει άποψε κιάλας να φύγω εγώ
από δω μέσα. "Οδηγήσε με, από που μπορώ
να φύγω!

—Ο τρόμος ζωγραφίστηκε στην παχειά φυ-
σιονομία του μαύρου.

—Τι λές, κυρά μου;... Αυτό που λές δεν
μπορεί να γίνει.

—Εννοώ η κοπέλλα τα χέρια της να παγώ-
νουν, γιατί ο τόνος του λαλού ήταν κατηγα-
ρηματικός.

—Κι' όμως θα γίνει, είπε έντονα, προσπα-
θώντας να τον άφοβησει με τον θάρρος της.
Θα γίνει!... Δεν είναι δυνατόν να μείνω κι'
εγώ στο χαρέμι. Έτσι από ένα λάθος.

—Θέλεις να χάσω το κεφάλι μου, χανούμ;
εφώνασε με τρόπο ο ευνούχος. "Αν φύγης
εσύ άποψε, εγώ αύριο το πρωί θα είμαι χα-
ρίς κεφάλι.

—Μα ο Σουλτάνος ούτε ξέρει ακόμα πως
μάς έφεραν.

—Τι σημασία έχει αυτό; Το ξέρει ο "Αχ.
μετ' άγας και οι τρεις που σάς κλέψανε. Κι'
έναν από αυτούς να το ήξερε, θάταν άρκετό
για να χάσω το κεφάλι μου.

—"Αλή, είπε η Έρατώ οργιστά. Δεν μπορεί
να είναι όπως μου τα λές. Η Χαμίντα μ' α-
γαπάει σαν κόρη της, και ξέρω πως κι' εσύ

την αγαπάς την κόρη της αδελφής σου. Δεν
μπορεί να θέλει να με κάμει δουλοπαιμένη.
"Εξ άλλου από μέσα δεν θα τώχης χαμένο.
Ναι, πάρε τώρα αυτό το βραχιόλι κι' έπειτα
θα σου δώσω όσα μπορώ. Κι' αν θέλεις πάρα
πολλά κι' εγώ δεν έχω να στα πληρώσω... τό-
τε, εν άνάγκη, άς ελευθερώσει κι' η Κρινώ...
"Ο πατέρας τ.χ. θα σε άμεινι έδαυλικά.

Δεν αποκρίθηκε αμέσως ο "Αλής. Στο τέ-
λος, η φωνή του άκούστηκε θλιμμένη:

—Μη χάνεις τα λόγια σου, κυρά μου. Πρώ-
τα, πρώτα σου λέω πως αν προσπαθήσω να σ'
άφισω να φύγεις, χάνω το κεφάλι μου... Μα
και να τ' άποφασίζα αυτό, πάλι δεν θα μπο-
ρούσες να φύγεις. Είσεα από πόσες πόρτες
περνάς για να φθάσεις εδώ; Σε κάθε πόρτα
είνε κι' ένας φρουρός. Μάτι σε κάθε κλειδα-
ρότροπο, αυτί σε κάθε τοίχο. Και που μιλού-
με έτσι, είνε επικίνδυνο... Γι' αυτό πάρε την
άποφασί... ήταν να μη μπει εδώ μέσα... Μα
δε θα ήλπιες κι' άσχημα. Μερικές μόνο στένα-
χωρούσαν. Οι άλλες καλοπέρουν. Αύριο θα
γυμναστής με άλλες... Η ζωή κλάει εύκολα
εδώ μέσα.

—Σώπα!... Εφώνισσε με εαφνική λύσσα η
Έρατώ και τα μάτια της άστράφταν άεσφανα
σαν το ήπριο. Σώπα! Προδότη! Προδότη!
Τέρας!...

—Έκανε να χυμίζει επάνω του με τα νύχια
της. Μα εαφνικά, οι λυγμοί της έφρανέσαν
το κορμί της. Σωριάστηκε κάτω στο χαλί,
κι' άρχισε να κλαίει με ούρλιαχτό, που αντι-
λαλούσε και πνιγόταν στα περσικά χαλιά των
τοίχων. Τα λόγια της έμοιαζαν με μοιρολόι.

—"Οχι, όχι... Δεν είνε άλγεια. Δεν είνε
άλγεια! Βλέπω όνειρο... Ξυπνήστε με! Δεν
μπορεί να είναι για μένα όλα αυτά! Θέλω να
φύγω... Θέλω να φύγω.

—Εδώνκων τα χέρια της κι' έδωξε από το
στόμα της άφρους. Τρομαγμένος ο "Αλής έ-
φώνασε την Έμινε. Κι' οι δυο έμειναν σαν
αγάλματα, μη μπορώντας να την παρηγορή-
σουν. Στο τέλος με δυο-τρεις δυνατούς σπα-
σμούς, το κορμί της κοπέλλας έμεινε άκίνητο.
Τότε την έσήκωσαν ο ευνούχος κι' η θαλαμη-
πόλος και την μετέφεραν στην κάμαρα που
προώριζαν γι' αυτήν.

—Ήταν ένα πολυτέλειστο δωμάτιο, σαν ό-
λους τους κοινούς των γυναικών του Σουλτά-
νου. Μεθυστικές εύδοξες ήταν απορριπτικές
στον άέρα, και βαρείες κουρτίνες ζωρού
χρώματος έσκέπαν τις πόρτες και τα πα-
ράθυρα. Το κρεβάτι ήταν φαρδύ, μαλακό,
αναπαυστικό.

Την έδωσαν η Έμινε και την επάλιασε.
Μα η κοπέλλα δεν άνιωσε τα μάτια. Κι' η
Έμινε φοβισμένη γιά τη ζωή της, δεν έφυγε
από κοντά της όλο το θράσο.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΟΔΑΙΣΚΕΣ

Τρεις ημέρες έπάλαινε η Έρατώ ανάμεσα σε
ζωή και θάνατο.

—Νευρική κρίσις, είπε ο γιατρός.

Αυτές τις τρεις ημέρες, η Κρινώ έμεινε
κοντά της, πιο χλωμή κι' από την άρρωστη.
Το μυαλό της είχε σταματήσει. Δεν ήθελε να
οικεφύ τίποτα άλλο γιά την ώρα, παρά πως
η βετή της αδελφής έκινδύνευε και πως έκιν-
δύνε κι' αυτή να μείνι όλομνη εκεί μέσα.

Την είχαν στολίσει σαν είδωλο. Την είχαν
φορέσει βαρεία μεταξωτά κι' της είχαν πλέ-
ξει κοσμήματα στα μαλλιά. Της είχαν θάψει
με δάκρυα χρώματα ζωρά τα μάγουλα και
τα φρύδια. Της είχαν θάψει τις άκρες των δα-
κτύλων και τα νύχια με κινά. Πριν από αυτά
την είχε θοηθεί στο μπάνιο η Έμινε και
της είχε άδειψει το κορμί με μυρωδιές.

Σαν άγναιμα τα είχε δεχθεί όλα αυτά η
μικρή. Και δε συλλογίζονταν τίποτα άλλο, πα-
ρά την ίδια φράσι:

—Η Έρατώ είνε άρρωστη, βαρεία άρρω-
στη!...

Αυτή η σκέψις ίσως την έσωζε από την
τρέλλα. Γιατί αν συλλογίζονταν τη θέσι της,
έτσι μόνη καθώς ήταν, σίγουρα θα άσλευε το
μυαλό της.

Καθώς καθόταν κοντά στην άναίσθητη Έ-
ρατώ, έτρεχε ο νους της πότε-πότε στο σπίτι
της. Οι γονείς της τί έκαναν; Τι έλεγαν;...
Κι' ο Κωνσταντής;

Τα μάτια της έδορκωναν σ' αυτή τη θύμη-
σι, μα τα δάκρυα δεν κυλούσαν. Τώρα έπρε-
πε προπνάνει να γίνει η Έρατώ καλά. Να
γίνει η Έρατώ καλά, τίποτα άλλο.

Όταν, έπί τέλους, άνοιξε η βετή της αδελ-
φή τα μάτια κι' ο γιατρός είπε πως έπέρασε
ο κίνδυνος η Κρινώ έχανόγλασε πρώτη φο-
ρά από την ημέρα που την είχαν κλείσει στο
Γυβίκ. Για να μην τράβηξη την άρρωστη, έ-
δειξε χαρούμενο πρόσωπο και λίγες ημέρες
όπου να σηκωθεί από το κρεβάτι η Έρατώ,
δεν ήλπιαν γιά τη θέσι τους. Μόνο την ημέρα
που την είδε στο πόδι, ξεθαρεύτηκε η Κρινώ
και είπε:

—Έρατώ. Κάτι πρέπει να κάνωμε... Να
φύγωμε απ' εδώ μέσα!

—Σήμερα θα πάμε να γνωρίσωμε και άλ-
λες γυναίκες, την έδωκε η μεγάλη. Αυτές
θα μάς δώσουν ίσως καμιά σωστή ιδέα.

Μια λάμπη χαράς έφώτισε το προσωπάκι
της παιδούλας. Ναι! Να γνωρίσουν κι' άλλες
γυναίκες. Βέβαια, αυτές θα τις συμβούλευον
σωστά.

—Έτσι, με χαρά έδέχθηκαν την πρότασι του
"Αλή και της Έμινε να τις άδηγήσουν στη
μιά από τις μεγάλες αίθουσες όπου έμαζεύ-
ονταν οι γυναίκες του Σουλτάνου.

Όταν έσηκωσε ο "Αλής τη υρέσι άκυρ-
τίνα και τις έμπασε μέσα η πρώτη κλήσις
της Κρινώ ήταν να γυρίσει και να τραπε-
εις φυγήν. Δίχως να ξέρει κι' αυτή γιατί,
έννοιασε έναν παρτένο τρώμο. Βαρεία μυ-
ρουδιά καπνού ήταν χυμένη στο δωμάτιο, α-
νακατωμένη με τις μεθυστικές μυρωδιές που
άλειθαν τα σώματα των δούλικών. Σκοτει-
νές κουρτίνες τριγύρω έδάμπωναν το φως της
ημέρας. Χαλιά περσικά, πολύχρωμα, έπνιγαν
τα έπιμα. Και επάνω σε πολυτελή μαξιλά-
ρια, γυναίκες, στολισμένες σαν αγάλματα πρε-
τόγωνων θεών, έκάθονταν κι' έκάπνιζαν.

Όταν είδαν τις νεοφερμένες, όλες οι κου-
δέτες σταμάτησαν γιά μια στιγμή κι' όλα τα
μάτια έστράφηκαν προς αυτές.

—Εξύγασε ο "Αλής σ' έναν όμιλο γυναικών
και είπε με ταπεινό χαμόγελο:

—Χανούμ... Είνε καινούργιες... "Ελληνίδες.
Χαμόγελα, έθδικες ματιές, έπιφώνηματα
καλόδελα, ψέβριο άνακατώθηκαν στο καλω-
σώρισμα.

—Καθίστε, τους είπε έπί τέλους μια από
τις γυναίκες και σαν αυτόματα έκάθονταν οι
δυο κοπέλλες στα χαμηλά μαξιλάρια.

—Είσαστε "Ελληνίδες; τις ρώτησε η ίδια
γυναίκα.

—Ήταν μια πολύ μελαχροινή και παχουλή.
Μα οι γραμμές του προσώπου ήταν τέλειες
κι' αυτό δικαιολογούσε πως έθισκονταν στέ-
χαρέμι του Σουλτάνου.

—Επειτα οι άλλες άρχισαν να τους κάνουν
διάφορες έρωτήσεις.

Διηγούνταν οι "Ελληνοπούλες την ιστορία
τους. Πως τις είχαν άρπάξει χωρίς να ξέ-
ρουν τίποτα.

Οι άλλες άκουγαν μ' ένδιαφέρον και με έ-
πιφώνηματα. Στο τέλος, η μελαχροινή τους
είπε:

—Κι' έμένα με το στανιό μ' έφεραν, εδώ
και τρία χρόνια. Μα οι γονείς μου το ήξε-
ραν. Εγώ δεν ήθελα, έπειδή άγαπούσα όλο
τον κόσμο. Τώρα με παντρεύει ο Πατισάχ με κά-
ποιον σταυλόαρχη του Τί να κάνω; Σε τρία
αυτά χρόνια, έζησα και την άγάπη μου και
τον κόσμο.

—Εγώ καμάρωνα όταν ήρβα, έπέταξε μια
μικροκαμμένη ξανθοούλα σαν κοκλίνα. "Ενέμι-
ζα πως μου χάριζαν τον κόσμο. Μα όταν κα-
τάλαβα τί ζωή με περιμένει, ήταν πιά άργα.
Φανόταν χλωμή κάτω από το φτασίδι της
και τα χείλη της ήταν λεπτά και παραπονε-
μένα.

—Η ζωή είνε μορφή εδώ, την δέκαφε μια
ψηλή και χοντρή καλλονή. Γιατί παραπονιέ-
σαι; Όλη την ημέρα καθόμαστε, ντυνόμαστε
μορφο, τρώμε καλά.

—Βέβαια, γιά σένα "Άρσε ήταν άναπάν-
τεχη τύχη να θάρεις εδώ αποκρίθηκε μια θερ-
γολυγερή πολύ νέα γυναίκα.

—Τι θέλεις να πής, Γκιουζέλ;

—Θέλω να πώ ότι έγγλυνες από τη φτώ-
χεια και τη δυστυχία. "Εγώ όμως που είχα
όλα μου τα καλά από τον καιρό που γεννή-
θηκα, δεν είχα καμιάν άνάγκη να με κλεί-
σουν στο χρυσό αυτό κλουδί.

—Ήταν άσπρη, μαυροδέματη κι' η φυσιο-
γνωμία της και το λυγρό της παράστημα έ-
δειχνε την καταγωγή της. Γιατί μονάχα οι
Κιρκάσιες έχουν αυτές τις γραμμές κι' αυτή
την άσπριλα.

Την έκυντάξαν μ' ένδιαφέρον οι δυο κοπέ-
λες κι' η Κρινώ ξεθαρεύτηκε και είπε:

—Τό ίδιο συμβαίνει και με μάς. Είχαμε
όλα μας τα καλά. Γιατί μάς έφεραν εδώ;...

—Κοπέλλες μου, κοπέλλες μου!... Εφώνασεν
η πρώτη που είχε μιλήσει στις δυο "Ελληνίδες,
η μελαχροινή που την έφώναζαν Φατιμέ. Το
καλό που σάς θέλω, μη μιλάτε έτσι! Τι σάς
έπισσε σήμερ; Δεν έξερετε πως έχουν κι' οι
τοίχοι αυτιά; Θέλετε να μάθει ο Σουλτάνος
πως παραπονιάσατε γιά την τύχη σας; Δε
σας το συμβούλευω!

—Και ποιος θα πής να το μαρτυρήσει;
Έκανε με μια κακιά λάμψη η ξανθοούλα που
την έλεγαν Ζαϊρέ.

—Δεν ξέρω... Ίσως κι' εσύ η ίδια, Ζαϊρέ,
αποκρίθηκε πικρά η Φατιμέ.

—Αυτή η δυστυχία αφέανει τη λύπη μας.
άνασταναίε η Ζαϊρέ. "Αν ήμασταν άληθινά η-
νωμένες κι' άγαστημένες, θα περιούσαμε πιο
χαρούμενες τον καιρό μας σ' αυτή τη χρυσά
μένη φυλακή.

—Είμαστε άγαστημένες, είπε σκοτεινή η
Γκιουζέλ. "Αλλά ποτέ δε μπορούμε να ξέρωμε
αν πίσω από τα χαμόγελά μας δεν κρύβεται
η έχθρα. Γι' αυτό έχει δική η Φατιμέ. Καλού-
τερα να μη μιλάμε. Προπνάνω τώρα που εί-
ναι νεοφερμένες εδώ.

—Ω, από μάς δεν έχετε φόβο, είπε με
μελαγχολικό χαμόγελο η Έρατώ. Είμαστε
τόσο δυστυχισμένες!

—Ελα εδώ να σου πώ πόω λόγια μυστικά,
είπε άεσφανα η Φατιμέ στην Έρατώ.

Σηκώθηκαν κι' η "Οθωμανίδα είπε στο α-
πό της "Ελληνίδας:

—Εκείνη η χλωμή η Ζαϊρέ, μου φαίνεται
επικίνδυνη. Να την προσέχете. Όλο παραπο-
νιέται. Κι' όμως, αυτήν την έκάλεσε δυο φο-

ρες μέσα σ' ένα χρόνο ο Σουλτάνος.

—Δυσ φορές! Έκαμε με έκπληξη η κοπέλλα.
Κι' είνε πολύ αυτό;

—Αν είνε πολύ; Είνε πρωτάκουστο. Λένε
πως θα την κινή Σουλτάνος. Δε φαντάζεσαι
τη ζήλεια της Μελέκ;

—Ιοιά είνε η Μελέκ;

—Η πρώτη Σουλτάνα. Νά γύρισε να την
ίδης με πόσο! Αυτή η παχουλή με τα ρούσα
μαλλιά που κάβεται περα. Γύρω της είνε όλο
Σουλτάνες.

—Εγύρισε η Έρατώ και είδε τις Σουλτάνες.
"Όλες ήταν άληθινές καλλονές, πραγματικά
αορί του παραδείσου. Μόνο που μερικές έ-
φαίνονταν λιγάκι πιο μεγάλες στα χρόνια. "Ο-
πως η Μελέκ, θα ήταν σίγουρα τριανταπέντε
χρονών γυναίκα.

—Βλέπεις; είπε η Φατιμέ. Η Μελέκ κου-
τεύει να γεράσει. Γι' αυτό ζήλεται όταν πρό-
κειται να δώσει ο Σουλτάνος και σ' άλλη τον
τίτλο της Σουλτάνας.

—Κι' αν ζήλεϊ, μπορεί να το έμποδισι;
—Φανερά θέσσει άχι. "Αλλά αν και σου
ερχώμαι να ετοιχίσω εδώ μέσα, το καλό που
σου θέλω είνε να μην κινήσης τη ζήλεια της
Μελέκ.

—Τι μπορεί να κάνη; ρώτησε άνησυχη η
Έρατώ.

Χαμήλωσε η Φατιμέ τη φωνή και ψιθύρισε:
—"Οι τι φανταστές. Και δολοφονία! Έτσι
δεν πήγε χαμένη η Μουσιμέ;

—Την έσκότωσε;

—Δεν άποδείχθηκε, αλλά όλες μας το λέμε
πως πιά άδικόσκοτωμένη. "Ηταν ξανθεία κι'
αυτή κι' έμοιαζε της Ζαϊρέ. "Άρεσε το Σουλ-
τάνου. Τρελλαινεύει γιά τις ξανθείες και τις
παχουλές. Μά η μορφή της δεν θάσταζε πο-
λύν καιρό. Λιγο-λίγο άρχισε να μαραίνεται,
ώπου άφρώστηκε και πέθανε.

—Και φταίει η Μελέκ;

—Λένε πως τη φοβμάκωσε με άργό δηλη-
τήριο. Ψιθύρισε η Φατιμέ με φόβο στα μάτια.

—Είνε δυνατόν; Έκαμε τρομαγμένη κι' η
"Ελληνίδα.

—Σου λέω πολλά, είπε η Φατιμέ. Μα σάς
λυπήθηκε. Έτσι που σάς είδα άνιδεες έσένα
και τη μικρή. Δεν ξέρω αν δεν το μετανοιώ-
σω καμιά μέρα.

Τα ήμερα καστάνά μάτια της μελαχροίνης
δούλικης καρφώθηκαν νεμώς καλωσύνη στην
Έρατώ. Της έπιασε αούδρημα η κοπέλλα το
χέρι και της είπε:

—Δεν θα το μετανόησες ποτέ, σου το άρ-
κίζωμαι Φατιμέ. Θα είμαι εύτυχης αν μου
δώσης γιά πάντα τη φίλια σου.

—Λοιπόν, άκουσε κι' άλλα, έξακολούθησε
ήσυχασμένη η γυναίκα. Λένε πως η Μελέκ δι-
νει τώρα από το ίδιο δηλητήριο και στη Ζαϊ-
ρέ. Παρατήρησε πως χλωμή είνε αυτή η
ξανθοούλα;

—Ναι, μα νόμιζα πως είνε από τη θλίψη.

—Μην την πιστεύεις πως είνε λυπημένη. "Ε-
τσι να λεί. Πάει και καταβίδει στον "Αχμέτ,
τον άρχιευνούχο δα λέμε, να το ξέρει! Κι'
είναι όπως σου είπα, πολύ εύνοιαμένη με
το Σουλτάνου. Μα φοβάται πως θα πληρώσει με
τη ζωή της και την εύνοια αυτή και την κα-
κία της.

—Είνε τρομερό! Ψιθύρισε με χείλη χλωμά
η Έρατώ. Είνε τρομερό... Λες να τη φορ-
μακώνη; Και πως;

—Αυτό πιά μην το ρωτάς. Το χρυσάφι α-
γοράζει και βασίλισσες, άχι σκλάβες του χε-
ρσιού. "Όλοι πουλιούνται κι' αγοράζονται έ-
δώ μέσα.

—Τότε γιατί δεν μπορείς να δραπέτεύσε-
τε; ρώτησε άπότομα η Έρατώ. "Αφού μπορεί-
τε ν' αγοράσετε τις υπηρέτριες και τους ε-
νούχους;

—Σώπα! Ψιθύρισε με τρόπο η Φατιμέ. Αό.
τη τη λέξι να μη την ξαναπείς! Μπορεί να
πληρωθούν γιά να κάνουν φόνο όλοι αυτοί και
τόν κάνουν. Γιατί δεν θα έρωσε το μυαλό
τους Κανένας όμως δεν άποφασίζει να πλη-
ρώση γιά ν' άφηση μια γυναίκα να φύγη ά-
πό το χαρέμι. "Εναν θάνατο μπορούν να τον
δικαιολογήσουν μια φορά στον Πατισάχ. Μια
δραπέτευσι όμως άχι. Και τη ζωή τους την
άναπούν όλοι και δεν την διακινδυνεύουν. Γι'
αυτό Έρατώ, να μην ξαναπής τη λέξι δρα-
πέτευσις.

—Ενών η Έρατώ με τη Φατιμέ έξακολούθη-
σαν τη συζητήσι τους οργιά η "Άρσε, η ψηλή
και χοντρή καλλονή παρηγορούσε την Κρινώ
σιγά, με τον δικό της τρόπο:

—Μην τις άκούς αυτές, άγάπη μου. Λένε
υπερβολές. Η ζωή εδώ είνε μορφή. Μόνο
βέβαια που αν είσαι φύσις άνυπότακτη, μπο-
ρεί να όποφέρης. "Όταν σου κάμη ο Σουλτά-
νος την τιμή και σε προτιμήσει, τότε θα κα-
ταλάβεις τί θα πει εύτυχία. Ξέρεις τί είνε να
γίνης δεκτή από το Σουλτάνο;

Κοκκίνισε η παιδούλα και κατέβασε τα μά-
τια, που τάνοιασε να πλημυρίζουν δάκρυα.

—Ω, είσαι μικρή άκόμα και δεν καταλα-
βαίνεις, γι' αυτό στενοχωριέσαι. Είνε καλό.
Ναι, η "Άρσε. Μα σού λέω πως ο Πατισάχ είνε
χαριτωμένος άνθρωπος αν και... έξηντα χρο-
νών άντρας πιά.

—Έξηντα; ρώτησε η Κρινώ με τρόπο.

—Βέβαια και πάρα πάνω...

—Φοβερό! Είνε φοβερό, ψιθύρισε άχνά η
παιδούλα κι' έννοιασε τα χέρια της να παγώ-

νουν μονάχα με τη σκέψι.

—Μην είσαι, κοιτό. "Όταν εύτυχής να γί-
νης δεκτή από το Σουλτάνο, θα τα ξαναπώ-
με.

—Έσκυψε κι' άρχισε γιά της μιλή σ' αυτή
της είνε λόγια που μονάχα μια καστόρισα
στον έρωτα μπορούσε να πεί. Διδασκαλία που
την μισοκατάλαβαν η παιδούλα και που έ-
κανε κάθε κόριο της ψυχής της να έπαναστή-
ση. Κι' η "Άρσε μιλούσε τόσο φυσικά γιά όλα
αυτά, τόσο φυσικά, σά να μην ήταν τίποτε
άλλο στη ζωή παρά μια έρωτική νύχτα κοντά
στον Σουλτάνο...

Συνθηθισμένη στο σοβαρό περιβάλλον του
πατριαρχικού σπιτιού της, η Κρινώ δεν ήξε-
ρε καλά - καλά τί είνε ο έρωτας. Και τώρα,
σε λίγες στιγμές, άπότομα, η χανούμ αυτή
της άπεκάλυπτε άχι μόνο το μεγάλο μυστι-
κό, αλλά και χίλιες δυο λεπτομέρειες που ένε-
μιζαν την άγνη καρδιά της παιδούλας με
φρίκη.

Δε δάσταζε πιά άλλο. Σηκώθηκε και έτρε-
ξε σαν τρομαγμένο πουλί κοντά στην Έρα-
τώ.

—Πάμε, της ψιθύρισε με χείλη που έτρε-
μαν. Έρατώ, δε θάστω άλλο εδώ μέσα. Πάμε
στις κάμαρες μας.

Πρόθυμη, την ακολούθησε η μεγάλη. Και
όταν έκλεισαν την πόρτα της κάμαρας, έννοι-
σαν και οι δυο πως είχαν ξεφύγει από κά-
ποιον κόσμο έφιαλτικό.

ΑΠΕΛΠΙΣΙΕΣ ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑ

—Επεςε η Κρινώ θαρεία στο κρεβάτι της,
κι' ένα σύγκροτο έτρεξε σ' όλο της το κορμί.
"Ηθελε να κλάψη. Μα τα μάτια της ήταν
στεγνά και έκαναν. Ψιθύρισε θαρώντας σκο-
τεινά στη βετή της αδελφή:

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Το διηγηματάκι σας

του ένδρος λεπτού

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

—Ενών περνούσα από δρόμο, άκουσα τυ-
χαίως την κ. Σαρολάι να λέη σά μια
γειτόνισά της.

—Την έκλεισα μέσα και δεν θα την ά-
φήσω να ξαναβύθι έξω.

—Είσαι πολύ άυστηρη, της είπε η γει-
τόνισά της.

—Καθόλου, κυρία μου. Βρίσκω μόνο
πως είνε πολύ μικρή άκόμα γιά να κάνη
τέτοιες τρέλλες. Σχεδόν κάθε μέρα ο
Σαρπώ, ο άντικρινος μάγκας, γυροφέρ-
νει εδώ κοντά και μόλις γυρίσει τις πλά-
τες μου, τρυπώνει γρήγορα στο σπίτι μου
γιά τη μικρή φυσικά!... Γι' αυτό την
έχω κλεισίει τώρα μέσα. Θέλει να θύη έ-
ξω, ζητείται να με συγκινήσει, αλλά αυτό
το χατήρι δεν θα της γίνει, σε βεβαιώ.

—Όταν περνά από κοντά της, μου ρίχνει
ένα άγριο βλέμμα και θέλει να ριχτεί
να μου θάλη τα μάτια. Όταν της λέω όρ-
θά - κορθά: "Όχι, δεσποινίς, δεν θα πές
έμμα άκι' εδώ!... Μα να σου πώ: "Αν τις
κακομάθεις αυτές τις συμφορούδες, θα-
χης κακή ξεμπερδέματα. Ξεπορτίζουν περ-
νοιν άπό τη νύχτα έξω, και γυρίζουν, ο
Θεός ξέρει ποτες ώρες... "Εγώ την έχω
χαϊδεμένη τη μικρούλα μου, αλλά όσο
γι' αυτό το ζήτημα δεν της χαρίζω κά-
στανα...

—Συγγνώμη, κυρία Σαρολάι, της εί-
πα, πλησιάζοντας, μιλάτε γιά την κόρη
σας;

—"Οχι, κύρι

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΕ ΘΕΑΤΡΟ
ΕΝΑΣ ΠΕΤΑΜΕΝΟΣ
ΜΕΝΕΞΕΣ

Υπό ΧΡ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Έκείνη τοποθετεί μέσα σ' ένα μεγάλο κρυστάλλινο πιάτο έναν κόσμο από μενεξέδες, που μόλις τους έμαζε απ' τον κήπο. Έκείνος διαβάζει την εφημερίδα του στον ήλιο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό το μενεξέ γιατί τον πετάς;

ΕΚΕΙΝΗ: Δε βλέπεις; Έχει φαγωμένα τα φύλλα του...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' ύστερα;

ΕΚΕΙΝΗ: Όρεξι έχεις για κουδέντα; Δεν έχει ύστερα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θες να πής ότι δεν αξίζει τον κόπο να τον βάλλω κανείς μέσα στο πιάτο. Θα χαλάσει το σύνολο.

ΕΚΕΙΝΗ: Καλά που το κατάρθες.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' όμως, εγώ συμπάθω περισσότερο αυτόν το μενεξέ που πετάς.

ΕΚΕΙΝΗ: Πάντα ήσουν ιδιοτροπός.

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αμα σου πω το γιατί, όχι μόνο θα με δικαιολογήσεις, μα θα το συμπλήρως κι' εσύ.

ΕΚΕΙΝΗ: Πές μου, λοιπόν, το γιατί, αφού είν' απόλυτη η ανάγκη να φυλαχθείς πάλι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά, συμπάθω πάντα όλους τους απόκληρους της ζωής και της φύσεως, που ενώ έχουν κι' αυτοί την ελπίδα να διαγράψουν την τροχιά που τους έχαραξε ο Δημιουργός, από μια ιδιοτροπία σταματούν πριν καλά-καλά ξεκινήσουν. Συμπάθω τα λευκόδια που είνε καταδικασμένα να μην κοπούν ποτέ και να μη γνωρίζουν το μεγαλείο του κρυστάλλου και τη θαλπωρή του σαλονιού με τις συγκεντρωμένες ωραιότητες. Συμπάθω τα κτρινισμένα βιβλία με τ' άκοπα φύλλα, που τα δέρονε ο ήλιος στις προθήκες των βιβλιοπωλείων και δεν θα βρεθεί κανείς χριστιανός που να τα διαβάσει, προστού πευληθούν με την όκη για χαοτί περιτυλίγματος. Συμπάθω ακόμα τις γυναίκες, τις καλόδοτες, συμπάθητικές κι' ασημένιες γυναίκοιλες που ενώ είχαν ίσως κάτι κι' αυτές να πούνε ή ν' ακούσουν, έρχεται μέρα που τελειώνει η ζωή τους, χωρίς ούτε να πούν ούτε ν' ακούσουν. "Ολ' αυτά, —ό μενεξές, το βιβλίο, ή γυναίκα— δημιουργήθηκαν με πλήρη τα προσόντα του είδους των! "Υστερα όμως, με το πέρασμα του καιρού, κάποια άτέλεια —ένα έκεκρυμμένο ελάττωμα— όπως λέν οι δικηγόροι— ή, ακόμα, κι' η τύχη, αποτελειώτουν την ύπαρξή τους σ' ένα σημείο. Το σημείο της ζωής είνε πολλές φορές θανάσιμο. 'Α' είνε όμως η αποτελειώτωση ζωή περισσότερο έπ' τον θάνατο που δίνει αυτό;

ΕΚΕΙΝΗ (ένει σταματήσει κατόπληκτη την τακτοποίησή των λουλουδιών, και τον κυττάζει): Κι' όλ' αυτά βρήκες να πω το πής με άφορμη το μενεξέ που πετάς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ο μενεξές μήπως, είν' ένα παράδειγμα. Πόσα άλλα παύονται στη ζωή

δεν έχουνε τη φοβερή τύχη του. Για πρόσεξε λίγο το δράμα του...

ΕΚΕΙΝΗ: Έχει δράμα ό μενεξές; Δεν είσαι καλά!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): Κι' όμως, έχει. Μπομπουκίσε με την κρυφή ελπίδα πως κάποτε, κάποιο άβρο χεράκι, θα παίξει γι' αυτόν το ρόλο ενός λατρευτού δημιού, θα τον έκανε μπουκέτο, μαζί με άλλους πεταλούς, και θα τον έβαζε να πεθάνει μέσα στο κρυστάλλο, αρωματίζοντας την ατμόσφαιρα ενός δωματίου σαν κι' αυτό...

Τον έκωφε, δέβαια, και δε μπορεί κανείς ν' αμφισβητήσει πως το χεράκι σου είν' άβρο.

Έφτασε όμως ένα ξεδιάλεγμα κι' ό μενεξές παραπατάχτηκε σ' άχρηστα, κι' αντί να πεθάνει ένδοξα μέσ' στο κρυστάλλο, ρίχνεται στον τενεκέ των σκουπιδιών για να σκορπίσει το μικρό παρασπονιμένο του ύρωμα σ' ένα άδειο κουτί από σαρόδελλες και σε δυό φλούδια

ΕΚΕΙΝΗ: Καλά που το κατάρθες.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' όμως, εγώ συμπάθω περισσότερο αυτόν το μενεξέ που πετάς.

ΕΚΕΙΝΗ: Πάντα ήσουν ιδιοτροπός.

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αμα σου πω το γιατί, όχι μόνο θα με δικαιολογήσεις, μα θα το συμπλήρως κι' εσύ.

ΕΚΕΙΝΗ: Πές μου, λοιπόν, το γιατί, αφού είν' απόλυτη η ανάγκη να φυλαχθείς πάλι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά, συμπάθω πάντα όλους τους απόκληρους της ζωής και της φύσεως, που ενώ έχουν κι' αυτοί την ελπίδα να διαγράψουν την τροχιά που τους έχαραξε ο Δημιουργός, από μια ιδιοτροπία σταματούν πριν καλά-καλά ξεκινήσουν. Συμπάθω τα λευκόδια που είνε καταδικασμένα να μην κοπούν ποτέ και να μη γνωρίζουν το μεγαλείο του κρυστάλλου και τη θαλπωρή του σαλονιού με τις συγκεντρωμένες ωραιότητες. Συμπάθω τα κτρινισμένα βιβλία με τ' άκοπα φύλλα, που τα δέρονε ο ήλιος στις προθήκες των βιβλιοπωλείων και δεν θα βρεθεί κανείς χριστιανός που να τα διαβάσει, προστού πευληθούν με την όκη για χαοτί περιτυλίγματος. Συμπάθω ακόμα τις γυναίκες, τις καλόδοτες, συμπάθητικές κι' ασημένιες γυναίκοιλες που ενώ είχαν ίσως κάτι κι' αυτές να πούνε ή ν' ακούσουν, έρχεται μέρα που τελειώνει η ζωή τους, χωρίς ούτε να πούν ούτε ν' ακούσουν. "Ολ' αυτά, —ό μενεξές, το βιβλίο, ή γυναίκα— δημιουργήθηκαν με πλήρη τα προσόντα του είδους των! "Υστερα όμως, με το πέρασμα του καιρού, κάποια άτέλεια —ένα έκεκρυμμένο ελάττωμα— όπως λέν οι δικηγόροι— ή, ακόμα, κι' η τύχη, αποτελειώτουν την ύπαρξή τους σ' ένα σημείο. Το σημείο της ζωής είνε πολλές φορές θανάσιμο. 'Α' είνε όμως η αποτελειώτωση ζωή περισσότερο έπ' τον θάνατο που δίνει αυτό;

ΕΚΕΙΝΗ (ένει σταματήσει κατόπληκτη την τακτοποίησή των λουλουδιών, και τον κυττάζει): Κι' όλ' αυτά βρήκες να πω το πής με άφορμη το μενεξέ που πετάς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ο μενεξές μήπως, είν' ένα παράδειγμα. Πόσα άλλα παύονται στη ζωή

δεν έχουνε τη φοβερή τύχη του. Για πρόσεξε λίγο το δράμα του...

ΕΚΕΙΝΗ: Έχει δράμα ό μενεξές; Δεν είσαι καλά!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): Κι' όμως, έχει. Μπομπουκίσε με την κρυφή ελπίδα πως κάποτε, κάποιο άβρο χεράκι, θα παίξει γι' αυτόν το ρόλο ενός λατρευτού δημιού, θα τον έκανε μπουκέτο, μαζί με άλλους πεταλούς, και θα τον έβαζε να πεθάνει μέσα στο κρυστάλλο, αρωματίζοντας την ατμόσφαιρα ενός δωματίου σαν κι' αυτό...

Τον έκωφε, δέβαια, και δε μπορεί κανείς ν' αμφισβητήσει πως το χεράκι σου είν' άβρο.

Έφτασε όμως ένα ξεδιάλεγμα κι' ό μενεξές παραπατάχτηκε σ' άχρηστα, κι' αντί να πεθάνει ένδοξα μέσ' στο κρυστάλλο, ρίχνεται στον τενεκέ των σκουπιδιών για να σκορπίσει το μικρό παρασπονιμένο του ύρωμα σ' ένα άδειο κουτί από σαρόδελλες και σε δυό φλούδια

ΕΚΕΙΝΗ: Καλά που το κατάρθες.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' όμως, εγώ συμπάθω περισσότερο αυτόν το μενεξέ που πετάς.

ΕΚΕΙΝΗ: Πάντα ήσουν ιδιοτροπός.

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αμα σου πω το γιατί, όχι μόνο θα με δικαιολογήσεις, μα θα το συμπλήρως κι' εσύ.

ΕΚΕΙΝΗ: Πές μου, λοιπόν, το γιατί, αφού είν' απόλυτη η ανάγκη να φυλαχθείς πάλι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά, συμπάθω πάντα όλους τους απόκληρους της ζωής και της φύσεως, που ενώ έχουν κι' αυτοί την ελπίδα να διαγράψουν την τροχιά που τους έχαραξε ο Δημιουργός, από μια ιδιοτροπία σταματούν πριν καλά-καλά ξεκινήσουν. Συμπάθω τα λευκόδια που είνε καταδικασμένα να μην κοπούν ποτέ και να μη γνωρίζουν το μεγαλείο του κρυστάλλου και τη θαλπωρή του σαλονιού με τις συγκεντρωμένες ωραιότητες. Συμπάθω τα κτρινισμένα βιβλία με τ' άκοπα φύλλα, που τα δέρονε ο ήλιος στις προθήκες των βιβλιοπωλείων και δεν θα βρεθεί κανείς χριστιανός που να τα διαβάσει, προστού πευληθούν με την όκη για χαοτί περιτυλίγματος. Συμπάθω ακόμα τις γυναίκες, τις καλόδοτες, συμπάθητικές κι' ασημένιες γυναίκοιλες που ενώ είχαν ίσως κάτι κι' αυτές να πούνε ή ν' ακούσουν, έρχεται μέρα που τελειώνει η ζωή τους, χωρίς ούτε να πούν ούτε ν' ακούσουν. "Ολ' αυτά, —ό μενεξές, το βιβλίο, ή γυναίκα— δημιουργήθηκαν με πλήρη τα προσόντα του είδους των! "Υστερα όμως, με το πέρασμα του καιρού, κάποια άτέλεια —ένα έκεκρυμμένο ελάττωμα— όπως λέν οι δικηγόροι— ή, ακόμα, κι' η τύχη, αποτελειώτουν την ύπαρξή τους σ' ένα σημείο. Το σημείο της ζωής είνε πολλές φορές θανάσιμο. 'Α' είνε όμως η αποτελειώτωση ζωή περισσότερο έπ' τον θάνατο που δίνει αυτό;

ΕΚΕΙΝΗ (ένει σταματήσει κατόπληκτη την τακτοποίησή των λουλουδιών, και τον κυττάζει): Κι' όλ' αυτά βρήκες να πω το πής με άφορμη το μενεξέ που πετάς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ο μενεξές μήπως, είν' ένα παράδειγμα. Πόσα άλλα παύονται στη ζωή

δεν έχουνε τη φοβερή τύχη του. Για πρόσεξε λίγο το δράμα του...

ΕΚΕΙΝΗ: Έχει δράμα ό μενεξές; Δεν είσαι καλά!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): Κι' όμως, έχει. Μπομπουκίσε με την κρυφή ελπίδα πως κάποτε, κάποιο άβρο χεράκι, θα παίξει γι' αυτόν το ρόλο ενός λατρευτού δημιού, θα τον έκανε μπουκέτο, μαζί με άλλους πεταλούς, και θα τον έβαζε να πεθάνει μέσα στο κρυστάλλο, αρωματίζοντας την ατμόσφαιρα ενός δωματίου σαν κι' αυτό...

Τον έκωφε, δέβαια, και δε μπορεί κανείς ν' αμφισβητήσει πως το χεράκι σου είν' άβρο.

Έφτασε όμως ένα ξεδιάλεγμα κι' ό μενεξές παραπατάχτηκε σ' άχρηστα, κι' αντί να πεθάνει ένδοξα μέσ' στο κρυστάλλο, ρίχνεται στον τενεκέ των σκουπιδιών για να σκορπίσει το μικρό παρασπονιμένο του ύρωμα σ' ένα άδειο κουτί από σαρόδελλες και σε δυό φλούδια

ΕΚΕΙΝΗ: Καλά που το κατάρθες.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' όμως, εγώ συμπάθω περισσότερο αυτόν το μενεξέ που πετάς.

ΕΚΕΙΝΗ: Πάντα ήσουν ιδιοτροπός.

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αμα σου πω το γιατί, όχι μόνο θα με δικαιολογήσεις, μα θα το συμπλήρως κι' εσύ.

ΕΚΕΙΝΗ: Πές μου, λοιπόν, το γιατί, αφού είν' απόλυτη η ανάγκη να φυλαχθείς πάλι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά, συμπάθω πάντα όλους τους απόκληρους της ζωής και της φύσεως, που ενώ έχουν κι' αυτοί την ελπίδα να διαγράψουν την τροχιά που τους έχαραξε ο Δημιουργός, από μια ιδιοτροπία σταματούν πριν καλά-καλά ξεκινήσουν. Συμπάθω τα λευκόδια που είνε καταδικασμένα να μην κοπούν ποτέ και να μη γνωρίζουν το μεγαλείο του κρυστάλλου και τη θαλπωρή του σαλονιού με τις συγκεντρωμένες ωραιότητες. Συμπάθω τα κτρινισμένα βιβλία με τ' άκοπα φύλλα, που τα δέρονε ο ήλιος στις προθήκες των βιβλιοπωλείων και δεν θα βρεθεί κανείς χριστιανός που να τα διαβάσει, προστού πευληθούν με την όκη για χαοτί περιτυλίγματος. Συμπάθω ακόμα τις γυναίκες, τις καλόδοτες, συμπάθητικές κι' ασημένιες γυναίκοιλες που ενώ είχαν ίσως κάτι κι' αυτές να πούνε ή ν' ακούσουν, έρχεται μέρα που τελειώνει η ζωή τους, χωρίς ούτε να πούν ούτε ν' ακούσουν. "Ολ' αυτά, —ό μενεξές, το βιβλίο, ή γυναίκα— δημιουργήθηκαν με πλήρη τα προσόντα του είδους των! "Υστερα όμως, με το πέρασμα του καιρού, κάποια άτέλεια —ένα έκεκρυμμένο ελάττωμα— όπως λέν οι δικηγόροι— ή, ακόμα, κι' η τύχη, αποτελειώτουν την ύπαρξή τους σ' ένα σημείο. Το σημείο της ζωής είνε πολλές φορές θανάσιμο. 'Α' είνε όμως η αποτελειώτωση ζωή περισσότερο έπ' τον θάνατο που δίνει αυτό;

ΕΚΕΙΝΗ (ένει σταματήσει κατόπληκτη την τακτοποίησή των λουλουδιών, και τον κυττάζει): Κι' όλ' αυτά βρήκες να πω το πής με άφορμη το μενεξέ που πετάς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ο μενεξές μήπως, είν' ένα παράδειγμα. Πόσα άλλα παύονται στη ζωή

δεν έχουνε τη φοβερή τύχη του. Για πρόσεξε λίγο το δράμα του...

ΕΚΕΙΝΗ: Έχει δράμα ό μενεξές; Δεν είσαι καλά!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): Κι' όμως, έχει. Μπομπουκίσε με την κρυφή ελπίδα πως κάποτε, κάποιο άβρο χεράκι, θα παίξει γι' αυτόν το ρόλο ενός λατρευτού δημιού, θα τον έκανε μπουκέτο, μαζί με άλλους πεταλούς, και θα τον έβαζε να πεθάνει μέσα στο κρυστάλλο, αρωματίζοντας την ατμόσφαιρα ενός δωματίου σαν κι' αυτό...

Τον έκωφε, δέβαια, και δε μπορεί κανείς ν' αμφισβητήσει πως το χεράκι σου είν' άβρο.

Έφτασε όμως ένα ξεδιάλεγμα κι' ό μενεξές παραπατάχτηκε σ' άχρηστα, κι' αντί να πεθάνει ένδοξα μέσ' στο κρυστάλλο, ρίχνεται στον τενεκέ των σκουπιδιών για να σκορπίσει το μικρό παρασπονιμένο του ύρωμα σ' ένα άδειο κουτί από σαρόδελλες και σε δυό φλούδια

ΕΚΕΙΝΗ: Καλά που το κατάρθες.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' όμως, εγώ συμπάθω περισσότερο αυτόν το μενεξέ που πετάς.

ΕΚΕΙΝΗ: Πάντα ήσουν ιδιοτροπός.

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αμα σου πω το γιατί, όχι μόνο θα με δικαιολογήσεις, μα θα το συμπλήρως κι' εσύ.

ΕΚΕΙΝΗ: Πές μου, λοιπόν, το γιατί, αφού είν' απόλυτη η ανάγκη να φυλαχθείς πάλι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά, συμπάθω πάντα όλους τους απόκληρους της ζωής και της φύσεως, που ενώ έχουν κι' αυτοί την ελπίδα να διαγράψουν την τροχιά που τους έχαραξε ο Δημιουργός, από μια ιδιοτροπία σταματούν πριν καλά-καλά ξεκινήσουν. Συμπάθω τα λευκόδια που είνε καταδικασμένα να μην κοπούν ποτέ και να μη γνωρίζουν το μεγαλείο του κρυστάλλου και τη θαλπωρή του σαλονιού με τις συγκεντρωμένες ωραιότητες. Συμπάθω τα κτρινισμένα βιβλία με τ' άκοπα φύλλα, που τα δέρονε ο ήλιος στις προθήκες των βιβλιοπωλείων και δεν θα βρεθεί κανείς χριστιανός που να τα διαβάσει, προστού πευληθούν με την όκη για χαοτί περιτυλίγματος. Συμπάθω ακόμα τις γυναίκες, τις καλόδοτες, συμπάθητικές κι' ασημένιες γυναίκοιλες που ενώ είχαν ίσως κάτι κι' αυτές να πούνε ή ν' ακούσουν, έρχεται μέρα που τελειώνει η ζωή τους, χωρίς ούτε να πούν ούτε ν' ακούσουν. "Ολ' αυτά, —ό μενεξές, το βιβλίο, ή γυναίκα— δημιουργήθηκαν με πλήρη τα προσόντα του είδους των! "Υστερα όμως, με το πέρασμα του καιρού, κάποια άτέλεια —ένα έκεκρυμμένο ελάττωμα— όπως λέν οι δικηγόροι— ή, ακόμα, κι' η τύχη, αποτελειώτουν την ύπαρξή τους σ' ένα σημείο. Το σημείο της ζωής είνε πολλές φορές θανάσιμο. 'Α' είνε όμως η αποτελειώτωση ζωή περισσότερο έπ' τον θάνατο που δίνει αυτό;

ΕΚΕΙΝΗ (ένει σταματήσει κατόπληκτη την τακτοποίησή των λουλουδιών, και τον κυττάζει): Κι' όλ' αυτά βρήκες να πω το πής με άφορμη το μενεξέ που πετάς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ο μενεξές μήπως, είν' ένα παράδειγμα. Πόσα άλλα παύονται στη ζωή

δεν έχουνε τη φοβερή τύχη του. Για πρόσεξε λίγο το δράμα του...

ΕΚΕΙΝΗ: Έχει δράμα ό μενεξές; Δεν είσαι καλά!

Ο ιδανικός
—ΑΝΔΡΑΣ

Για τις γυναίκες έγραψαμε πάρα πολλές φορές και ξέρομε καλά ποιές μας άρέσουν και ποιές όχι. Άλλά κι' αυτές δεν έχουν άπαιτήσεις στην έκλογή του άνδρος; Δεν έχουν κι' αυτές δικαίωμα να προτιμήσουν έναν άνδρα από έναν άλλον, ικανοποιώντας έτσι ώριμους ιδιοτροπίες και γούστα;

Αυτό έρεφέθηκε ή διέθυσαι ενός μεγάλου αμερικανικού περιοδικού και άπέρβνε στις άναγνώστριές του το έρώτημα:

«Πότε είνε κατά τη γνώμη σας ό ιδανικός άνδρας και τέλειος σύζυγος;»

Οι άπαντήσεις άρχισαν άμέσως να καταρθώνουν, κατά χιλιάδες, στο γραφείο του περιοδικού άπ' όλα τά μέρη του κόσμου και δημοσιεύθηκαν, φυσικά, οι καλύτε-

ρη να οδηγή όχι μοναχά αυτό-κιν, αλλά και αεροπλάνο. Τέλος να μπορέ, με μία γρήγορη ά ν' άποστομών τους άντίπαλους του».

Έχει άραγε όλ' αυτά τά προτερήματα ό Ντουγκλας Φαίρμπανκς, υιός στην πραγματικότητα; Γιατί στην όδών παρουσιάζεται κανείς όπως θέλει. Δέν έμιαστε εις θέσιν γά ξέρομε. Το μόνο που μπορούμε να πούμε είνε ότι ό τέλειος σύζυγος γιά την Μις Ρούθ είνε ό τυπος άκροβάς που άρέσει σήμερα στις Άμερικανίδες.

Μιά άλλη Άμερικανίδα ή διέσημη χορεύτρια Μάμπελ Λούου, άπήνησε, ως έξης στο έρώτημα του περιοδικού:

—Ο ιδανικός σύζυγος πρέπει να είνε άφώτιστος σαν ήλιος, άρχαίος Έλλάδος (άλλά γιάτί όχι και της νέας) και ίπποτικός σαν πολεμιστής του μεσαιώος. Έπίσης πρέπει να είνε άριστος φιλήδονος σαν τον Καζανόβα, και έπί πλέον ειλκρινής πιστός, εύγειής και πρό πάντων πάρα πολύ συμπαθητικός.

Πρέπει άκόμη να ξέρη να είνε καλός φίλος με την γυναίκα του, καλός χορευτής και ν' άγαπάη τά ζώα. Νά είνε πάντα εύθυμος και νάχη χιούμορ γιάτί χωρίς αυτό ένας άνδρας είνε χειρότερος άπ' αυτούς που ένοχλούν διαρκώς τις γυναίκες.

Πρέπει να έχη πάντα άφορη έμφάνισι, ένα βιβλιόριο καταθέσεων σέ μία μεγάλη Τρόμπεζα και ένα πολυτελές διαμερίσμα γιά τις τρελλές περιπέτειες. Τέλος, πρέπει να είνε μορφωμένος με καλλιτεχνικά γούστα, να είνε καλός όμιλητής, άλλά και καλός άκροατής όταν μιλούν οι άλλοι.

Καθώς έλεπετε, ή συνταγή αύτή είνε υπερβολικά άπαιτητική. Γι' αυτό άκριβώς αύτή που την συνέταξε σπεύδει στο τέλος να προσθέση ότι μετά λύπης της έχει έξακριβώσει ότι ένας τέτοιος άνδρας, όπως τον θέλει αύτή, δεν υπάρχει στον κόσμο.

Έντελως άντίθετη άπάντησι στο έρώτημα έδωσε ή διάσημη συγγραφέας Άννιτα Λούου στην όποιαν όφείλεται το πολυκρότο μυθιστόρημα «Οι άνδρες προτιμούν τις ξανθές».

Τό καλύτερο που έχομε να κάνωμε, άπήνησε ή διάσημη συγγραφέας, είνε ν' άποφύγωμε όσο μπορούμε τις συνταγές και να δεχώμαστε τους άνδρες όπως έινε. Πολλές φορές έμεις οι γυναίκες λατρεύομε έναν άνδρα άκριβώς γιά τά ελάττωμά του και τον μισούμε γιά κάποιο άνυπόφορο προτέρημα του.

Καθώς έλεπετε, υπάρχει πολλή γυναίκα φιλοσοφία σ' αύτή την άπάντησι!

Πολύ φρόνιμη ήταν έπίσης ή άπάντησις της τολμηρής έβερυνήτριας Ντόροθι Μιλ, που άνταρτίχιαζε από φρίκη στην ιδέα του τέλειου άνδρος.

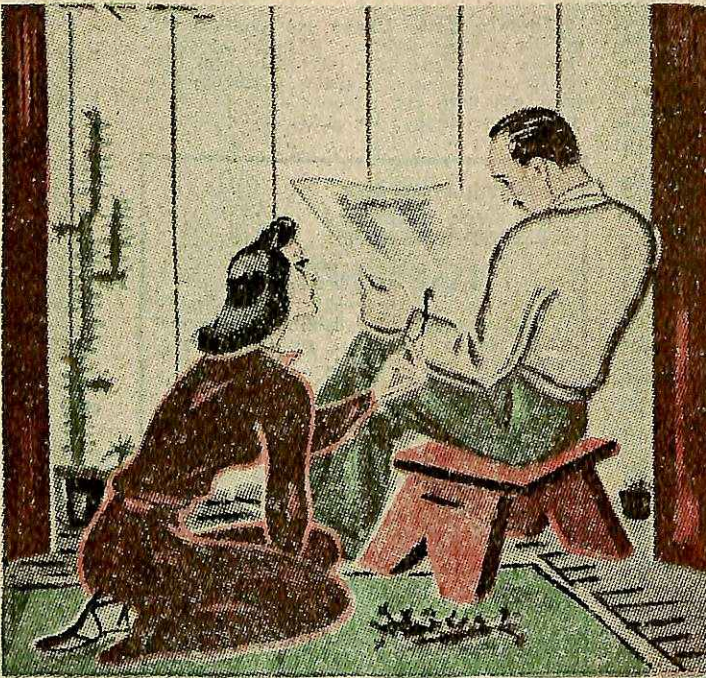
Δέν εύχομαι σέ καμμία γυναίκα, λέει, να συναντήη τον τέλειον άνδρα και να τον κάμη σύζυγον.

Ένας τέλειος σύζυγος θα ήταν σωστή συμφορά! Συλλογισθήτε τί φρίκη θα ήταν να είχε κανείς στο σπίτι του έναν άνδρα άπολύτως τέλειον, ό όποιος να κάνει πάντα αυτό που πρέπει και που να μην έχη τό παραμικρό έλάττωμα! Φαντασθήτε έναν άνδρα με τον όποιον δεν θα μπορούσατε ποτέ να μαλώσετε, έστω και γιά ένα δευτερόλεπτο, και που δεν θα σας έκανε ποτέ να διαγκώσετε τά χείλη από πείσμα! Γιά φαντασθήτε άν μπορείτε, χωρίς ν' άναγκασθήτε!

Είνε ίσως ή λιγώτερο γυναίκα άλλά πίο βολική γιά τους άνδρες άπάντησι αύτή. Ξέρете, όμως, ποιά έπήρε το πρώτο βραβείο στον διαγωνισμό; Το πήρε μία έντελώς άσημη και άγνωστη γυναίκα με την έξη άπάντησιν που είνε ή πίο άληθή ή πίο έξυπνη και πίο άληθινή:

Γιά μένα, ό ιδανικός άνδρας και ό τέλειότερος σύζυγος είνε ό δικός μου!

Ε. ΣΑΝΔΗΣ

κρεμμυδιών. Θα μου πής ίσως: Μά εκεί, στον ίδιο τενεκέ, δε θα τελειώση κι' αυτό το θαυμασίο μπουκέτο που τακτοποιείεις τώρα; Ναι, μα οι μενεξέδες του έχουν όλο τον καιρό να γνωρίσουν γιά λίγο τά ζωή και τό μεγαλείο της, να σκουπίσουν άρώματα, και να μαρμαρουν με την ήσυχία τους. Δέβαια, άφού μαρμαρουν, θα τους πετάξωμε, τό ίδιο, όπως θα βουμε έναν άνθρωπο πεθαιμένο. 'Ο μενεξές που πετάς όμως, θα βοηθή ζωντανός!

ΕΚΕΙΝΗ: Σιγά-σιγά, θα με πείσης πως έκανα κι' έγκλημα. Κάτσε να τον βάλω μαζί με τους άλλους, γιάτί βάχω τη νύχτα επιόλτες. (Προσθέτει τον παρασπονιμένο μενεξέ στο πιάτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί όφελεί; Δεν μπορείς να τακτοποιήσης τη νυχτική άδικία μ' αυτό. Τ' άδικημένα πλάσματα της ζωής θα ήφίνονε πάντ' άδικημένα.

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά νεύρασιμένη): Έ, δε θα φτιάξω εγώ τον κόσμο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έχεις δίκιο. Φτιάξε καλύτερα το πιάτο σου. Αυτό είν' άρετό... (Συνεχίζει τό διάβασμα της εφημερίδας του στον ήλιο).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ρη να οδηγή όχι μοναχά αυτό-κιν, αλλά και αεροπλάνο. Τέλος να μπορέ, με μία γρήγορη ά ν' άποστομών τους άντίπαλους του».

Έχει άραγε όλ' αυτά τά προτερήματα ό Ντουγκλας Φαίρμπανκς, υιός στην πραγματικότητα; Γιατί στην όδών παρουσιάζεται κανείς όπως θέλει. Δέν έμιαστε εις θέσιν γά ξέρομε. Το μόνο που μπορούμε να πούμε είνε ότι ό τέλειος σύζυγος γιά την Μις Ρούθ είνε ό τυπος άκροβάς που άρέσει σήμερα στις Άμερικανίδες.

Μιά άλλη Άμερικανίδα ή διέσημη χορεύτρια Μάμπελ Λούου, άπήνησε, ως έξης στο έρώτημα του περιοδικού:

—Ο ιδανικός σύζυγος πρέπει να είνε άφώτιστος σαν ήλιος, άρχαίος Έλλάδος (άλλά γιάτί όχι και της νέας) και ίπποτικός σαν πολεμιστής του μεσαιώος. Έπίσης πρέπει να είνε άριστος φιλήδονος σαν τον Καζανόβα, και έπί πλέον ειλκρινής πιστός, εύγειής και πρό πάντων πάρα πολύ συμπαθητικός.

Πρέπει άκόμη να ξέρη να είνε καλός φίλος με την γυναίκα του, καλός χορευτής και ν' άγαπάη τά ζώα. Νά είνε πάντα εύθυμος και νάχη χιούμορ γιάτί χωρίς αυτό ένας άνδρας είνε χειρότερος άπ' αυτούς που ένοχλούν διαρκώς τις γυναίκες.

Πρέπει να έχη πάντα άφορη έμφάνισι, ένα βιβλιόριο καταθέσεων σέ μία μεγάλη Τρόμπεζα και ένα πολυτελές διαμερίσμα γιά τις τρελλές περιπέτειες. Τέλος, πρέπει να είνε μορφωμένος με καλλιτεχνικά γούστα, να είνε καλός όμιλητής, άλλά και καλός άκροατής όταν μιλούν οι άλλοι.

Καθώς έλεπετε, ή συνταγή αύτή είνε υπερβολικά άπαιτητική. Γι' αυτό άκριβώς αύτή που την συνέταξε σπεύδει στο τέλος να προσθέση ότι μετά λύπης της έχει έξακριβώσει ότι ένας τέτοιος άνδρας, όπως τον θέλει αύτή, δεν υπάρχει στον κόσμο.

Έντελως άντίθετη άπάντησι στο έρώτημα έδωσε ή διάσημη συγγραφέας Άννιτα Λούου στην όποιαν όφείλεται το πολυκρότο μυθιστόρημα «Οι άνδρες προτιμούν τις ξανθές».

Τό καλύτερο που έχομε να κάνωμε, άπήνησε ή διάσημη συγγραφέας, είνε ν' άποφύγωμε όσο μπορούμε τις συνταγές και να δεχώμαστε τους άνδρες όπως έινε. Πολλές φορές έμεις οι γυναίκες λατρεύομε έναν άνδρα άκριβώς γιά τά ελάττωμά του και τον μισούμε γιά κάποιο άνυπόφορο προτέρημα του.

Καθώς έλεπετε, υπάρχει πολλή γυναίκα φιλοσοφία σ' αύτή την άπάντησι!

Πολύ φρόνιμη ήταν έπίσης ή άπάντησις της τολμηρής έβερυνήτριας Ντόροθι Μιλ, που άνταρτίχιαζε από φρίκη στην ιδέα του τέλειου άνδρος.

Δέν εύχομαι σέ καμμία γυναίκα, λέει, να συναντήη τον τέλειον άνδρα και να τον κάμη σύζυγον.

Ένας τέλειος σύζυγος θα ήταν σωστή συμφορά! Συλλογισθήτε τί φρίκη θα ήταν να είχε κανείς στο σπίτι του έναν άνδρα άπολύτως τέλειον, ό όποιος να κάνει πάντα αυτό που πρέπει και που να μην έχη τό παραμικρό έλάττωμα! Φαντασθήτε έναν άνδρα με τον όποιον δεν θα μπορούσατε ποτέ να μαλώσετε, έστω και γιά ένα δευτερόλεπτο, και που δεν θα σας έκανε ποτέ να διαγκώσετε τά χείλη από πείσμα! Γιά φαντασθήτε άν μπορείτε, χωρίς ν' άναγκασθήτε!

Είνε ίσως ή λιγώτερο γυναίκα άλλά πίο βολική γιά τους άνδρες άπάντησι αύτή. Ξέρете, όμως, ποιά έπήρε το πρώτο βραβείο στον διαγωνισμό; Το πήρε μία έντελώς άσημη και άγνωστη γυναίκα με την έξη άπάντησιν που είνε ή πίο άληθή ή πίο έξυπνη και πίο άληθινή:

Γιά μένα, ό ιδανικός άνδρας και ό τέλειότερος σύζυγος είνε ό δικός μου!

Ε. ΣΑΝΔΗΣ

ΕΚΕΙΝΗ: Σιγά-σιγά, θα με πείσης πως έκανα κι' έγκλημα. Κάτσε να τον βάλω μαζί με τους άλλους, γιάτί βάχω τη νύχτα επιόλτες. (Προσθέτει τον παρασπονιμένο μενεξέ στο πιάτο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί όφελεί; Δεν μπορείς να τακτοποιήσης τη νυχτική άδικία μ' αυτό. Τ' άδικημένα πλάσματα της ζωής θα ήφίνονε πάντ' άδικημένα.

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά νεύρασιμένη): Έ, δε θα φτιάξω εγώ τον κόσμο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έχεις δίκιο. Φτιάξε καλύτερα το πιάτο σου. Αυτό είν' άρετό... (Συνεχίζει τό διάβασμα της εφημερίδας του στον ήλιο).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

κρεμμυδιών. Θα μου πής ίσως: Μά εκεί,

κάμη την επιθυμία σου. 'Όσο-
τοσο, χρειάζεται μίαν εξασφάλι-
ση.
—Εξασφάλισι; ρώτησε ο
Σηϊανός, μαζεύοντας τα μαύρα
σιμικά φρύδια του.
—Μά ναί. Κι' αν θέλεις τη
γνώμη μου, δεν έχει άδικο. Για
τι είσαι παντρεμένος Σηϊανέ,
κι' όταν ανέβεις στο θρόνο,
μπορεί μία άλλη γυναίκα να
χαρή τις τιμές της Αυγούστου
κι' όχι αυτή, που δικαιωματι-
κά της ανήκουν και που θυσιά-
ζεται για χάρη σου.

—Κατάλαβα, είπε τώρα συλ-
λογισμένος ο Σηϊανός, γέμι-
ζοντας το ποτήρι του Εύδημου.

—Κι' έχεις και τρία παιδιά,
επρόσθεσε σε λίγο ο άλλος.

—Λοιπόν, λοιπόν; ρώτησε
ο Σηϊανός με μίαν ανυπομο-
νία, που δεν μπορούσε να
την κρύψει.

—Λοιπόν, η πριγκίπισσα
όπαιτεί να δώσει αύριο κιόλας
διαζύγιο στη γυναίκα σου.

—Στην 'Απικότα;

—Ναί. Χάρι κι' αντίχαρι,
λέει η πριγκίπισσα. 'Αν αύ-
ριο το πρωί καταθέσεις την
αίτηση στο δικαστήριο, το ίδιο
βράδυ ο Δρόσος θαχί κιόλας
χωνέψει το φαρμάκι μας, που
θα ροκανίση σιγά, αργά και
δέβαινα το ανάξιο κορμί του.

—Ο Σηϊανός έμεινε σκεπτι-
κός. 'Η λιβία του ζήτησε
κι' άλλη φορά το αντίλλαγμα
τούτο. Μά τουτό τότε ζήτησε
επάνω στο παραλήρημα της έ-
ρωτικής μέθης της κι' αυτός
δεν είχε δώσει σημασία. Τώρα
του τώδωζε σαν όρο: η αυτό ή
τίποτα.

—Ο Εύδημος πήρε τώρα πρῶ-
τος το μεγάλο πλάνιο κανάτι
και γέμισε το ποτήρι του Ση-
ϊανού.

—Είπε η σειρά σου, στρα-
τηγέ, να ζήτησης κουράγιο
στο κρασί, τούτε, καθώς μου
τῶχεις κάνει συχνά, σαν είμαι
ανεπαρκής για κάτι.

—Ο Σηϊανός τινάχθηκε από-
τομα σαν ένα ζώο που το μα-
στιγώσανε.

—Θαορείς πως δειλιάζω,
τούτε, η πως έχω κανέναν δι-
σταγμό;

—Το πρόσωπο του Εύδημου
έστραψε από χαρά. "Αν όλα
έγίνονταν καθώς ο Σηϊανός κι'
η λιβία τα σχεδίαζαν, τότε
κι' αυτός θαπαίρνε σίγουρα
μίαν άλλη θέσι στην αούλη του
νέου καισάρου. Ούτε ο Στατί-
λιος, ούτε ο Σκριβάνιος, ούτε
χιλιάδες άλλοι ύπατοι και συλ-
κλητικοί ήτανε καλύτεροι του.

—Τι απάντησι, λοιπόν, να
δώσω στην πριγκίπισσα; ρώ-
τησε με φανερά συγκίνηση.

—Πως αύριο δίνω διαζύγιο
στη γυναίκα μου, είπε ο Σηϊ-
ανός χωρίς να σκεφθῇ περισσό-
τερο.

—'Υστερα έφώναξε τὸν ἀφέντη
του κέντρου, τούριδε επάνω
στο τραπέζι μερικά σπαστέρτια
και κάτι του πιθόρισε στο αυ-
τί, κλείνοντάς του πονηρά το
μάτι.

—Σὰ μέινανε πάλι οι δυο άν-
δρες μόνοι. Ο Σηϊανός είπε εις
τόν μισομεθυσμένο Εύδημο:

—Εγώ θα φύγω, γιατρέ.
'Ομως εσύ μέινε. Μιά άόσια
γυναίκα είναι, ότι χρειάζεται
ύπερ' από ένα καλό κρασί. Τι
λές;

—Συμφωνῶ. Μά γιατί δὲ
μένεις εδώ εσύ; Παύ θα πᾶς
τέτοιαν ώρα;

—Πῶς να κοιμηθῶ, Εύδη-
με. 'Εχω μὴνες να κλίσω μα-
τι. 'Ομως απόψε είμαι δέβαι-
νο.

—Πῶς να κοιμηθῶ, Εύδη-
με. 'Εχω μὴνες να κλίσω μα-
τι. 'Ομως απόψε είμαι δέβαι-
νο.

—Πῶς να κοιμηθῶ, Εύδη-
με. 'Εχω μὴνες να κλίσω μα-
τι. 'Ομως απόψε είμαι δέβαι-
νο.

—Πῶς να κοιμηθῶ, Εύδη-
με. 'Εχω μὴνες να κλίσω μα-
τι. 'Ομως απόψε είμαι δέβαι-
νο.

—Πῶς να κοιμηθῶ, Εύδη-
με. 'Εχω μὴνες να κλίσω μα-
τι. 'Ομως απόψε είμαι δέβαι-
νο.

Ένα φλυτζάνι ΤΣΑΪ

— Σὰς αγαπῶ
— Καλά. Και έπειτα;
— Και έπειτα; 'Αλλά...
— Με έπροσκαλέσατε να έλθω
να πάρω ένα φλυτζάνι τσάι μαζί
σας, εντελώς φιλικά βέβαια, στη
γκαρσονιέρα σας. Το φλυτζάνι το
τσάι και η γκαρσονιέρα! 'Η α-
στείο! Είναι αλήθεια ότι διεσκέδα-
σα φλερτάροντας λίγο μαζί σας.
'Αλλά, ήλπιζα ότι θα έκαταλάβαι-
νατε πως αυτό ήταν ένα παιγνίδι
και πως ανήκα στην κατηγορία
έκείνη των τιμών γυναικών, που
κοκκινίζουν γιατί είναι τῶχεις,
άλλα που είναι πραγματικά και βα-
θύτατα τέτοιαι. Δεν το αντίληψή-
κατε. Και έτσι εφθάσαμε στο
φλυτζάνι του τσαγιού και τη
γκαρσονιέρα... 'Ας σταματήσω
λοιπόν γρήγορα. Και, εν τούτοις,
έπρεπε να καταλάβετε... Για πέ-
στε μου, αγαπητέ κύριε, με φαντά-
ζεσθε έμένα μέσα στη γκαρσονι-
έρα σας;

— 'Όχι, κυρία μου, δεν σας
φαντάζομαι μέσα στην γκαρσονι-
έρα μου. Σὰς είπα ότι σας αγα-
πούσα. Σὰς βλέπω μέσα σ' ένα
διαμέρισμα που θα ένοικιασώ ε-
ποκλειστικῶς για σας, που θα έ-
πιπλώθῃ και θα στολισθῇ για σας.
Μέσα στο διαμέρισμά μου. Θα
είνε το ιερο καταφύγιο της αγα-
πης μας. 'Η γκαρσονιέρα; Γιατί
τότε όχι μέσα σε ένα δωμάτιο ξε-
νοδοχείου; Σὰς αγαπῶ και σας
σέβομαι πολύ. Θα ήθελα να ζήσω
όλη μου τη ζωή μαζί σας. 'Αλ-
λοιόμονι! Είσατε παντρεμένη.

—Και δεν μπορώ να σας προσφέ-
ρω τίποτα άλλο παρά ένα κρυφὸ
αύλο, αλλά που θα είναι εντελώς
δικό σας, σας το όρκίζομαι και
όπου καμμία άλλη γυναίκα δεν θα
έχει εισχωρήσει πριν από σας...
'Αρκεί μία λέξις από το στόμα
σας και δεν σας ζητώ παρά τὸν
απαραίτητο χρόνο για να το στο-
λίσω και να το έτοιμάσω.

—Είσατε θαυμασμός! Γνωρίζετε
λοιπόν παρόμοιες φωνές;

—'Όχι, μά θα βρῶ. Μην α-
σχολεῖσθε με αυτές τις λεπτομε-
ρείες.

—'Ασχολοῦμαι γιατί ξέρω κα-
λά ότι...

—'Η κυρία Ντὶλ έσταμάτησε ε-
σφινικά και έχασογέλασε. Και με
το χαμόγελο αυτό, έξηκολούθησε
την συνομιλία της με τὸν Μάξ.
Κόρτε.

—'Οπως πᾶς θα κοιμηθῶ ήσυχος κι'
ευτυχισμένος. Γελά σου.

—Κι' ο Σηϊανός παράτησε
τόν συνένοχό του και βήγνε
διαστεικός έξω στο δρόμο. Πή-
ρε μία βαθειά ανάπνοη και
ξεκίνησε για τὸ σπίτι του.

—Περπατούσε ανάλαφρος σαν να
χε φτερά στα πόδια του. 'Η-
τανε δέβαιος πως η λιβία θα
κρατούσε το λόγο της. Σε λι-
γες μέρες η Ρώμη δεν θαχε διό-
δοχο για τὸ θρόνο της και τὸ
βαθὺ χαντάκι που έχασκε στη
μέση του δρόμου του θα γέμι-
ζε με ρόδα κι' έλπίδες για τὸ
μέλλον.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

—'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς. 'Αν έλπιζε, τότε θα ήταν κα-
λὸς.

ΤΟ ΔΟΛΩΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ελαβα τὸ ακόλουθο γράμ-
μα:

«Κύριε, επιτρέψτε μου
να σας διηγηθῶ την περιπέτεια
ένος άλλοεθνούς φίλου μου.
Τὸν φίλον μου αὐτὸν τὸν
έγνώρισα σ' ένα από τὰ τα-
ξιδιά μου στην Εὐρώπη. 'Η-
ταν πρῶην στρατιωτικός. Εί-
χε μόνος του παραιτηθῇ από
τόν στρατὸ τῆς πατρίδος του
και όταν τὸν έγνώρισα, έπε-
διδετο στο έμπόριο.

Μία βραδυά τὸν ρώτησα γι-
ατί εγκατέλειψε τῆς τάξεις
τεῦ στρατεύματος.

—Είπε ολόκληρη ιστορία,
μου ἀπήντησε. 'Εχρησιμοποίη-
θηκα κάποτε ὡς δόλωμα, για
να συλλαβθῇ και για να θανα-
τωθῇ μία γυναίκα, που με ἄ-
γαπούσε. Δεν ξέρεις πόσο μου
έστούχισε αὐτὸ τὸ περιστατι-
κό. Μου ἔφησε ένα βαθὺ πό-
νο, πού θα τὸν πάρω μαζί
μου στὸν τάφο.

—'Αλήθεια, νοιώθω κάποια
ἀνακούφιση να διηγούμαι σε
καλούς φίλους, ὅπως εσύ, τὴν
αίσθηματική μου ἐκείνη ιστο-
ρία. Μένω, που φοβόμαι μη-
πως σὲ κάμω να πλῆξης.

—'Όχι, τὸν ἀπήντησα. Οἱ
ιστορίες τῆς ἀνθρώπινης καρ-
διάς μου εἶνε πάντα πολὺ ἐν-
διαφέρουσες. Σε παρακαλῶ,
να μου διηγηθῆς τὴν περιπέ-
τειά σου.

—Εδέχθη. Και ἄρχισε ἐτσι
τὴν διήγησί του:

ΜΙΑ «ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ»
ΓΥΝΑΙΚΑ

Υπηρετούσα τότε στο 'Ε-
πιτελεῖον τῆς πατρίδος
μου. Σε μία ἐπίσημη δε-
ξίωσι έγνώρισα μία νεαρή γυ-
ναίκα ἐξωτικής ὀμορφιάς. Ἀ-
νῆκε στην ἀνώτερη τάξι τῆς δι-
εθνούς ἀριστοκρατίας και ἡ
ζωή της ήταν μία κοσμοπολι-
τική περιπλάνησις στῆς μεγά-
λες πόλεις τοῦ κόσμου.

Κατὶ τὸ μυστηριώδες και τὸ
ἀνεξήγηστο που εἶχε αὐτὴ ἡ
γυναίκα, με ἐγοήτευσε. Γνω-
ρισθῆκαμε στενότερα και συν-
δεθῆκαμε, με μιά πραγματική
ἀγάπη. Στην ἀρχὴ τῆς ἐφάβῃ
μου. Εἶχα τὴν ἐντύπωσι, ὅτι
ήταν ἑνα πλάσμα κατανόησι,
ἀνίκανο να γνάρισῃ ἄγνα και
ἀπλά τις χαρές τῆς ἐρωτός.

—'Αλλ' όταν τὴν έγνώρισα κα-
λύτερα, παραξενεύθηκα πὺ πο-
λύ. Διότι ἀνεκάλυψα κάτω ἀ-
πὸ τὸ μυστὶ ὅπως ὅλος τῆς
τῆς πὸ ἀπλῆ, ἡν πρὸ καλῶ-
κέρως γυναίκα. 'Ηταν σὲν ἑ-
να ἄδολο, ἀγνό κοριτσόπου-
λο, που ἀγαπούσε για πρῶτη
φορά.

Παραλήφθηκε ἀπὸ ὁ ἀπῆ
σαν μαθητοῦ μου. Εἶχε μιά
τάσο χαριτωμένη ἀφέλεια στῆς
ἐκδηλώσεις, που ἐνόμιζα πὺς

ἔχω να κάμω μ' ἑνα μεγάλο
παιδί. Τί εἶχε συμβῇ μ' αὐτὴ
τὴν ἀλλόκοτη γυναίκα; 'Η ἀ-
γάπη τὴν εἶχε κάμει τόσο ἀ-
πλῆ;

Περνούσα μὲ περίετρα αἰ-
σθηματικῆς μέθης. Πολλὲς φο-
ρὲς ἐπανέλεμνα στὸν ἐαυ-
τό μου: «Εἶμαι εὐτυχής!» 'Η
Κάτια — ἐτσι τὴν ἔλεγον —
ήταν ἑνας ἄγγελος ἐρωτός.
Δὲν μπορῶ να σου περιγράψω
τῆς συγκίνησης που μοι ἔχα-
ρισε. 'Ηταν σὲν μιά πραγμα-
τική ἡρωίδα ἐνός τρυφεροῦ ρω-
μάντσου.

—Λοιπὸν τί λέτε; ἐπανελά-
βε ὁ προϊστάμενος τῆς ὑπῆ-
ρεσίας. Θέλετε να μᾶς βοηθή-
σε να τὴν συλλάβουμε;

—Ναί, ἀπήντησα. Τί πρέ-
πει να κάμω;

—Θὰ σας πούμε τώρα ἄ-
μέσως.

Η ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΗ
ΕΙΔΗΣΙΣ

Οι σχέσεις μας εἶχαν
φθάσει στο 'ρωμάντο; κατε-
σο και τρυφερώτερό τους
στάδιο. Μὰ ξαφνικά ἔμαθα κά-
τι, που με συνετάραξε. Μ' ἔκα-
λεσαν στο γρατεῖον πληροφορι-
ῶν τεῦ 'Επιτελείου και με ρῶ-
τησαν.

—Γνωρίζετε με τὴν ὑποκό-
μησα Κάτια ντε Ρ...
—Μάλιστα! ἀπήντησα ἀδ-
στάκτως.

—Μὰς ἐληρηφόρησαν ὅτι
εὔρισκεσθε σε αισθηματικῆς χῆ-
σεις μαζί της. Τὸ ἀρεστέ.

—'Όχι! ἀπήντησα με τὴν ὕ-
δια παρρησία.

—'Εγνωρίζετε μήπως ὅτι
ἡ ὑποκόμησα Κάτια ντε Ρ. εἶ-
νε ἐπικίνδυνη για τ

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ
Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

δον

— Και ο δηλητηριαστής από πότε;

— Είπε ο Κρίν που θύλησε να φωνάξει τον αδελφό του 'Αλέξ. — Ω, Θεέ μου! Έκαμε ο Κάρλος, καταπληκτός από τη φύση του. Ώστε λοιπόν με δηλητηρίασε ο αδελφός μου;

— Άλλο! Ο Νουστράδαμος δεν τον άκουσε πιά. Ήταν τώρα άπορρο φημένος στην παρασκευή του αντισώτου.

Σε λίγο, έπληοίσατε τον πρίγκιπα κρατώντας στο χέρι του μια μικροσκοπική φιάλη, μέσα στην οποία έλαμπε ένα ύγρο, με το χρώμα του σμαράγδου.

Ο Κάρλος άπλωσε το χέρι του.

— Όχι ακόμη, είπε ο Νουστράδαμος. Πρέπει το ύγρο αυτό να κρυώσει προηγουμένως. Θα περάσει τουλάχιστον μια ώρα ώς που να το πιείτε. Έν τώ μεταξύ, κοιμηθείτε!

Αμέσως σχεδόν, κάτω από το βλέμμα του Νουστράδαμου, ο πρίγκιπ ένοιωσε τον έλεος του να θαρραίνει και σε λίγο τα μάτια του έκλεισθηκαν άναίστως.

Έπεσε έτσι μια ώρα περίπου.

Όταν ο Κάρλος άνοιξε και πάλι τα μάτια, ο Νουστράδαμος ήταν σκυμμένος έπάνω από το κεφάλι του και τον έκτύπησε με μια έκφραση θαυμάσιου οίκτου.

— Είδα ένα τρομακτικό όνειρο, είπε ο πρίγκιπ. Μπορώ να έμφοτισήκε εκείνη και με διάταξε γά πω τα πάντα.

— Εκείνη; Για ποιά μιλάτε; έρώτησε ο Νουστράδαμος.

— Μου χρειάζεται ένας ιερέας, έξηκολούθησε ο πρίγκιπ, χωρίς να προσέχη την έρώτησή του. Άλλ' όχι! Αισθάνομαι ότι σε σάς πρέπει να κάμω την εξομολόγησή μου.

— Άκούστε λοιπόν... Την έλεγαν Μαρία και την αγαπούσαμε εξίσου, ο αδελφός μου 'Ερρίκος και εγώ... Την αγαπούσαμε τόσο που λυ, ώστε είχαμε φθάσει στο σημείο να αλλάζομεν θέσεις με ένα θανάσιμο μίσος... Μας την παρέδωκαν...

— Σας την παρέδωκαν; Διέκρινε ο Νουστράδαμος. Ποιός; Πότε; Μιλήστε...

— Μας την παρέδωκαν δυο άνθρωποι που εύρισκοντο στην ύπαιθρο μας... δυο ολικοί... ο Γκεντάν ντε Ρισερβόλ και ο Τζάκ ντε Άλμπιν ντε Σαίντ 'Αντρέ.

Ο Νουστράδαμος κατέπνιξε ένα στεναγμό.

— Πότε σας την παρέδωκαν και τί την έκαματε; έρώτησε έπειτα.

— Έπειτα ανήλθατο και δεν ήθελε να υποκύψει στην έπιθυμία μας, άπληγτησε ο έτοιμοθάνατος, την κατηγορήσαμε επί μαγεία και καταρνώσαμε να έγκλεισθώ μέσα στην φυλακή του Ναού...

Άλλα και πάλιν δεν καταρνώσαμε να κατακυλώμε την αντίστασή της... Αποφασίσαμε τότε να την παραδώσω στον δήμιο...

Άλλα την τελευταία στιγμή έφερε στον κόσμο ένα παιδί...

Ένας βρυχηθμός εξέφυγε από το στόμα του Νουστράδαμου στα λόγια αυτά.

— Έξακολουθήστε, διάταξε. Είπατε ότι η Μαρία έφερε στον κόσμο ένα παιδί;

— Ναί, το παιδί αυτό ήταν του αδελφού μου 'Ερρίκου. Είχε αντίστασή θεία σε μένα, άλλα είχε υποκύψει στον αδελφό μου. Καταλαβαίνω τώρα γιατί εκεί-

νος θέλησε να την δώλη από την φυλακή του Ναού. Την παρακολουθούσα όμας κατά την έξοδό της... Και, σε μια στιγμή, έβούθα το έγκλεισμένο μου μέσα στις σάρκες της.

Ο Νουστράδαμος είχε σκύψει προς το μέρος του.

— Και το παιδί; έρώτησε. Το έσκότωσατε επίσης;

— Όχι, δεν το έσκότωσα. Το παιδί αυτό είχε παραδοθή σ' έναν άνθρωπο που τον έλεγαν Μπαρμπάν Λε Μπαρμπανσόν...

— Ω, Θεέ μου! έκεπτόταν ο Νουστράδαμος. Η Μαρία με έπρόδωσε λοιπόν! Η Μαρία με έπρόδωσε λοιπόν! Η Μαρία με έπρόδωσε λοιπόν! Η Μαρία με έπρόδωσε λοιπόν! Η Μαρία με έπρόδωσε λοιπόν!

— Το αντίδοτο! έκαμε ο Νουστράδαμος. Άρκει να ρίξω μερικά σταγονίδια μέσα στο στόμα σου γιά να σωθής.

— Δώστε μου γρήγορα αυτές τις σταγονίδια! Ικέτευσε ο πρίγκιπ.

Ένας καυχασμός εξέφυγε από τα χείλη του Νουστράδαμου. Και συγχρόνως επέταξε με όρμη στο πάτωμα το φιαλίδιο που έκρατο στα χέρια του. Εκείνο έσπασε άμέσως και έγινε χίλια κομμάτια.

— Άλλά ποιάς ελπίδας λοιπόν; έρώτησε με τρώο ο πρίγκιπ.

— Ποιάς είμαι; Θέλω να το μάθης λοιπόν; Είμαι ο σύζυγος εκείνης που έρριξε μέσα στις ύπαιθρες φυλακές του Ναού, εκείνης την οποία ο αδελφός σου ήτμισσε και σ' έσκότωσε!

— Έπειτα με φωνή τρομερή, έπρόσθεσε:

— Πέθανε τώρα! Πέθανε καταραμένη! Πέθανε πρώτος από όλους εκείνους που το μίσος μου θα πλύνει μια μέρα!

Ένας σπασμός κατέλαβε τον έτοιμοθάνατο.

— Έπειτα, σιγά, σιγά, το σώμα του έπληγχε στην προηγούμενη άκίνησή.

Ένας υπόκωφος ρόγχος εξέφυγε από τα χείλη του. Και, μερικά λεπτά αργότερα, είχε περάσει το πνεύμα.

Ο Νουστράδαμος άνοιξε τότε την πόρτα και με φωνή ήρεμη και ψυχρή είπε σ' εκείνους που έπεριμέναν στον προθάλαμο:

— Κύριοι, ο διάδοχος της Γαλλίας ήταν καταδικασμένος από το Θεό, αφού δεν μπόρεσε να τον σώσει. Ο πρίγκιπ Κάρλος απέθανε!... Δεν έχω πιά να κάμω τίποτε εδώ. Όδηγήστε με στο κελλί μου.

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

Η λύπη του βασιλέως Φραγκίσκου, όταν έμαθε τον θάνατον του πολυαγαπημένου παιδιού του, υπήρξε τρομερή. Και άκόμη πιο τρομερή υπήρξε η έκδική της, όταν έπληροφόρηθη ότι ο Κάρλος είχε δηλητηριασθή.

Μια εβδομάδα αργότερα, έλαβε μια έπιστολή, στην οποία ο Μοντεκούκουλι κατηγορείται ρητώς ως δολοφόνος του πρίγκιπ. Προσέτιθετο ότι ο άρχιπρίγκιπας του Κάρλου είχε πληρωθεί από τον αυτόκράτορα της Γερμανίας Κάρλο Κουίντο, γιά να διαπράξη το έγκλημά του.

Ο Μοντεκούκουλι συνέληφθη τότε, έρριχθη μέσα σ' ένα κελλί και υπεβλήθη σε μια έξαντλητική άνδρακρία.

Όπως ήταν έπόμενο, άρνήθηκε τα πάντα. Ήταν βέβαιος ότι ο νέος διάδοχος του θρόνου, ο πρίγκιπ 'Ερρίκος θα τον έσωζε, έτω και την τελευταία στιγμή. Είχε άλλως τε πάρει την απόφαση να άποκαλύψει όλη τη σκευεργία και να καταγγείλη τον πρίγκιπα και την σύζυγό του Αικατερίνη, εάν δεν ήρχοντο εις βοήθειά του.

Είπε άλήθεια ότι κατά την διάρκεια της διαδικασίας, του είχαν δείξει την έπιστολή, η οποία τον κατηγορούσε και είχε νομίσσει, στην άρχή, ότι διέκρινε σ' αυτή κάτι από τον γραφικό χαρακτήρα της Αικατερίνης. Άλλα, η ύποθεσις αυτή του έφάνηκε τόσον τερατώδης, ώστε την άπέρριψε άμέσως.

Ο Μοντεκούκουλι κατεδικάσθη λοιπόν να πεθάνει, συνόμενος από τέσσερα άλογα.

Η προηγουμένη της έκτελέσεως έφθασε, χωρίς τίποτε να τον κάνει να υποθέσει ότι η έλλίς του θα έπραγματοποιείτο.

Ο μελλοθάνατος έδλωσε τότε ότι έπιθυμούσε να προηγήσει άποκαλύψεις.

Μια ώρα αφού έκαμε αυτή την δήλωση, είπε να άνοιξη η πόρτα του κελλιού του και να μπαί, να μέσα ένας νεαρός ευπατρίδης, τυλιγμένος μέσα σ' έναν ειρύχωρο μανδύα.

Ο Μοντεκούκουλι έκτύπησε τότε προσεκτικότερα στο φως του μικρού φαναριού, που είχε άφησει

ο δεσμοφύλαξ, τον έπισκέπτη που και δεν έδωσκούεσε να άναγνωρίσει σ' αυτόν την Αικατερίνη των Μεδίκων.

Η νεαρά πριγκίπισσα του είπε σιγά:

— Πήγαινε άφριο τό πρωί στον τόπο του μαρτυρίου, χωρίς καμία άνησυχία. Άφησε μάλιστα να σε δέσουν. Ο δήμιος έχει έξαγορασθή. Τα άλογα δεν θα μετακινήθουν καθόλου από την θέση τους. Μέσα στον θόρυβο που θα δημιουργήθώ, σ' αμιά έκαστη στιγμή συντρέφω να ριφθούν έπάνω σου, σαν γιά να σε σκοτώσουν, φωνάζοντες: 'Θάνατος! Θάνατος!' Άλλά αντί να σε σκοτώσουν, θα σε άπελευθερώσουν και θα σε πάρουν μαζί τους. Μια δάρκα θα σάς περιμένει στον Ροβανό, γιά να σάς μεταφέρει μέχρι της θαλάσσης. Έκει θα έπιδοθήσθης σ' ένα πλοίο που θα σε άδηγήσει στην 'Ιταλία. Κατά την άποδείξή σου, ο πλοίαρχος θα σου μετρήσει τριακόσιες χιλιάδες λίβρες, που θα σου έπιτρέβουν να ζήσης, ως τη στιγμή που θα μπορείς να έλθης στην αλή της βασιλείας 'Ερρίκου, γιά να καταλάβης την θέσι που σου άφειλεται...

Ο φυλακισμένος έσκυψε, έπηρε το χέρι της Αικατερίνης και το έφίλησε με παραφορά, ψιθυρίζοντας:

— Τό ήξερα ότι θα με έσώζατε!

Η Αικατερίνη άπεμακρόνηθε, δάκνοντάς τον ένα χέρι στο στήμα και έξηφανίσθη άνάλαρη, όταν τον άγγελο της έλπιός, που κατέβαινε στην όχλοσι.

Έτσι, όταν λίγη ώρα αργότερα παρουσιάσθη ο βασιλικός έπίτροπος, που έπρόκειτο να άκούσει τις άποκαλύψεις του μελλοθανάτου, ο Μοντεκούκουλι έδλωσε ότι δεν είχε να είπεί τίποτε.

Τό άλλο πρωί άδηγήθη στον τόπο της έκτελέσεως και όλοι άποθύμασαν την ήρεμία και τη γαλήνη, με την οποία έδίδιζε προς τον θάνατο.

Ο δήμιος τον έξάπλωσε κάτω, τον προσέδεσε στην σπονδή σε σήμα σταυρού και έπέρασε τα χέρια και πόδια του μέσα σε τέσσερες σιδερένους κρίκους.

Από καθένα των τεσσάρων αυτών κρίκων άναχωρούσε μια άλυσίδα, που ήταν δεμένη στο πόδι ενός άλλου. Τα άλογα αυτά ήταν γυρισμένα προς τα τέσσερα σημεία του όριζόντος.

Έπειτα, σε καθ' ένα από αυτά έπαινε ένας θοητός του δήμιου.

Ο Μοντεκούκουλι, που ως τη στιγμή εκείνη είχε τηρήσει μια καταπληκτική άπάθεια, έλινε έσφαγμένο, καθώς τα τέσσερα άλογα άρχισαν να μετακινούνται έλαφρά. Αυτός σήκωσε το κεφάλι και έκτύπησε το πλήθος που τον περιετοιχίσε. Ο μοναχός που τον παρέτόσε ύψωσε το σταυρό.

Είς τό δνομα του Θεού τω ζώντος, είπε ο μοναχός, σε έζορκίζω γιά τελευταία φορά να μου άποκαλύψης τό δνομα των συνεόχων σου.

Όλοι έπρόσδεσαν τότε ότι ο Μοντεκούκουλι έκινούσε τα χείλη του, σαν να ήθελε να μιλήσ...

Άλλα, τη στιγμή εκείνη, άφύρως κραυγές εξέσπασαν μεταξύ του πλήθους.

— Θάνατος! Θάνατος!

Έρχονται γιά να με σώσουν! έσκέφθηκε ο Μοντεκούκουλι. Και με δυνατή φωνή, έπρόσθεσε:

— Δεν έχω τίποτε να πώ!

Ο μοναχός κατέλασε τον σταυρό.

Ήτο τό σύνθημα τό θανάτου!

Ο δήμιος έκαμε μια κίνηση. Άμέσως, οι τέσσερες θοηθοί του άρχισαν να μετακινούνται τα άλογα, που έτινάχθηκαν τό καθένα προς αντίθετη διεύθυνση.

Άκούσθηκε μια σπαρακτική κρουγή και έπειτα από μερικά λεπτά, δεν είχαν άπομείνει έπάνω στις σπονδές παρά μερικά κομματιασμένους και αίμοσταζούσους σάρκες...

— Κάνεις στον κόσμο δεν έ...

ρει τώρα πώς πέθανε ο αδελφός σου Κάρλος! έψιθύρισε την ίδια στιγμή η Αικατερίνη στο αυτί του συζύγου της, που σκυμμένος και κάτωχρος, είχε παραστή στην έκτέλεση.

Ήνατάτο όμως! Γιατί υπήρχε κάποιος στον κόσμο που ήξερε! Και ο κάποιος αυτός ήταν ο Νουστράδαμος!

Τέσσερες ημέρες μετά τα γεγονότα που άναφέραμε, ο Νουστράδαμος έδεδχη την έπισκεψη του Πεζενάκ, ο οποίος του είπε:

— Ο Βασιλέως έπιθυμεί να σάς ιδώ.

Ο Νουστράδαμος δεν έφερε καμιά άντίρρηση. Άρθηκε να του λύσουν τις άλυσίδες του και να τον δώσουν έξω από τη φυλακή. Κατόπιν τον άνέβασαν σ' ένα άμαξιέ και τον άδηγήσαν στο βασιλικό στρατόπεδο.

Ο βασιλέως ήταν μέσα στην σκηνή του, περιστοιχόμενος άπό μερικούς αούλους, τον κοντοσταυλο Μονμορναύ, τον πρίγκιπα 'Ερρίκο και την Αικατερίνη.

Ήταν άχρως και είχε πολύ άδυναμία κατά τις τελευταίες ημέρες. Τα μάτια του ήταν κόκκινα, όπως του ανθρώπου που έχει κλάψει πολύ.

Ο Φραγκίσκος ο Α' έήτησε επί μερικά λεπτά τον φυλακισμένο και κατόπιν τον έρώτησε:

— Γιατί σάς κρατούν φυλακισμένον στην φυλακή του Τουρνόν;

— Γιατί έσωσα μια νέα που έκινδύνευε να πεθάνει, άπληγτησε ο Νουστράδαμος.

— Ποιάς διάταξε να σάς συλλάβουν;

— Ο μοναχός 'Ιγνάτιος Λογιά.

Στό άκουσμα αυτού του όνόματος, ο βασιλέως άνετρίχισε. Πολλοί από τους παρισταμένους άπεκαλύφθησαν με σείσασμό.

Ο Φραγκίσκος ο Α' έμεινε έπι άρκετή ώρα σιωπηλός. Έπειτα είπε:

— Έπροςπαθήσατε, νομίζω, να σώσετε και τό γυίο μου...

— Δεν τό κατάρβωσα όμως, άπληγτησε ο Νουστράδαμος.

— Ναί! έκαμε ο βασιλέως, καταπνίνοντας ένα στεναγμό. Έπροςπαθήσατε όμως και όπως μου άνέφερε παρασκευάσατε κάποιο αντίδοτο... Φαίνεται όμως ότι ήταν άργά...

Ο Φραγκίσκος έφερε το χέρι στα μάτια του και έκόμισσε ένα δάκρυ. Ο Νουστράδαμος δεν άπληγτησε τίποτε.

Μου είπαν ακόμη, έξηκούλησε ο βασιλέως, ότι έσώσατε την παραληκτική του Τουρνόν, χωρίς στην συνεργασία σ' ατακτικά δυο σήματα, γιάτι περιμένω κάποιον φίλο μου που έρχεται με τό έπόμενο τρένο.

Μα ούτε συζητήσι! έκαμε αυτός χαμογελώντας. Άλλως τε διάζομαι κι' έγώ, γιάτι πεθύγω με τό τρένο να δώδεκα παρά τέταρτο.

Εκύτταξα τό ρολόι του σταθμού. Είχαμε άκριβώς έννεα λεπτά καιρό.

Λοιπόν, τί θέλετε τον έρώτησα.

Με περιεργάσθηκε με ύψος παράξενο.

Είμαι φιλομαθής, μου έδλωσε. Ζητώ παντού και πάντα ν' αδηγώ τις γνώσεις μου και είμαι βέβαιος ότι κάτι έχω να μάθω και από σάς.

— Σάν τι;

— Α, έδώ είναι τό πρόβλημα! Όλόκληρη ζωή να φώ κανείς με λειώντας και έρευνώντας, πάλι θα μείνουν πολλά πράγματα που θα τ' άγνοή τελείως. Θυμάμαι πάντα τό λόγια που είπε ο πατέρας μου όταν ήμουν ακόμη μικρό στις φασκίες.

— Νά τ' άκούσω κι' έγώ.

Μου είπε λοιπόν: 'Παιδί μου, δεν υπάρχει άνθρωπος στον κόσμο που να ξέρη κάτι που να μην τό ξέρω κι' έγώ.' Από κτήσω τις γνώσεις του πατέρα μου. Γι' αυτό πλαιάζω τον καθε άγνωστόν μου και συζητώ μαζί του, βέβαιος ότι κάτι θα κερδίσω από την κουέντα του.

— Κρίμα! Αυτό όμως μου θυμίζει κάποια άπορία μου. Μη πως τυχόν γνωρίζετε ποιά χρονιά και άν είναι δυνατόν ποιά μέρα οι γυναικες πρωτοφόρεσαν πλεκτίς

ασηνρό ύφους; — Τι έχετε να πής σ' όλα αυτά; — Άπορήσατε. — Τίποτε. Προσέτε! — Τίποτε! έπανάλαβε ο Νουστράδαμος.

Η Αικατερίνη έχαμογέλασε. Αυτός ο νέος είχε παρασταθή στις τελευταίες στιγμές του Κάρλου. Μπορούσε λοιπόν να ήξερε κάτι και να ήταν έπικίνδυνος. Γι' αυτό ήταν προτιμότερο να άπαλλαγούν άπ' αυτόν. Όσον άφορβό τον 'Ερρίκο, ήταν αδιάφορος γιά τη σκηνή αυτή. Δεν έκαίνε τίποτε άλλο παρά να ύπακούη στις ύποδείξεις της γυναικάς του.

Προσέτε! έπανάλαβε ο βασιλέως. Διευπώμη μια κατηγορία έναντιον σας. Σας έφώναξα γιά να σάς σώσω. Άλλά, εάν έξακολουθήσετε να σωπάτε, σύ, τό σημαίνει ότι άποδέχεσθε την κατηγορία.

Ο Νουστράδαμος δεν άπληγτησε καί πάλι.

Συλλαβέτε τον! έφώναξε μανιώδης Φραγκίσκος. Να παραμείνη άπομεινωμένος. Και αύριο να άρχισω η δική του επί μαγείας.

Κύριε, είπε ο 'Ερρίκος, εάν τό έπιτρέπετε, θα διευθύνω έγώ την άνάκρισι αυτού του ανθρώπου. Πρέπει ο δυστυχισμένος άδελφός μου να έρη έκδικής.

Κάμετε όπως νομίζετε! άπληγτησε ο βασιλέως.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

Είχα σταθεμέσει με τό αυτοκίνητό μου έξω από τον σιδηροδρομικό σταθμό, περιμένοντας κάποιον φίλο μου, όταν γνωρίσθηκε με τον κ. Κουέντ. Νά φαντασθήτε έναν κοντόχονδρον άνθρωπο, ακαθόριστου ηλικίας, με άφθονα γένεια και με μικρά ματάκια που πετούσαν σπίνες.

Με πλησίασε και με χαιρέτησε:

— Καλημέρα σας, μου είπε. 'Ονομάζομαι Κουέντ. Έμμανουήλ Κουέντ, και θα έπιθυμούσα πολύ να κουέντιάσουμε λιγάκι.

Εύχαριστάς, του άποκρίθηκε ευγενικότερα. Μόνο θα σας παρακαλώ να είσθε λίγο σнисτος, γιάτι περιμένω κάποιον φίλο μου που έρχεται με τό έπόμενο τρένο.

Μα ούτε συζητήσι! έκαμε αυτός χαμογελώντας. Άλλως τε διάζομαι κι' έγώ, γιάτι πεθύγω με τό τρένο να δώδεκα παρά τέταρτο.

Εκύτταξα τό ρολόι του σταθμού. Είχαμε άκριβώς έννεα λεπτά καιρό.

Λοιπόν, τί θέλετε τον έρώτησα.

Με περιεργάσθηκε με ύψος παράξενο.

Είμαι φιλομαθής, μου έδλωσε. Ζητώ παντού και πάντα ν' αδηγώ τις γνώσεις μου και είμαι βέβαιος ότι κάτι έχω να μάθω και από σάς.

— Σάν τι;

— Α, έδώ είναι τό πρόβλημα! Όλόκληρη ζωή να φώ κανείς με λειώντας και έρευνώντας, πάλι θα μείνουν πολλά πράγματα που θα τ' άγνοή τελείως. Θυμάμαι πάντα τό λόγια που είπε ο πατέρας μου όταν ήμουν ακόμη μικρό στις φασκίες.

— Νά τ' άκούσω κι' έγώ.

Μου είπε λοιπόν: 'Παιδί μου, δεν υπάρχει άνθρωπος στον κόσμο που να ξέρη κάτι που να μην τό ξέρω κι' έγώ.' Από κτήσω τις γνώσεις του πατέρα μου. Γι' αυτό πλαιάζω τον καθε άγνωστόν μου και συζητώ μαζί του, βέβαιος ότι κάτι θα κερδίσω από την κουέντα του.

Η ΣΚΟΠΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΥΠΕΡΦΑΝΕΣ

Είπε κι' αυτός ένας από τους πολλούς ταυματίες του 'Αλδανικού μετώπου. Έβωσε το αίμα του γιά μια άνέρτατη ιδέα, την ιδέα της 'Ελευθερίας. Της 'Ελευθερίας που θέλησαν να μάς καταπατήσουν οι συχαμερές όρμεις του φασισμού. Έξέκλινσε με δες τον φασισμό και την πεποίθηση του ενθουσιασμού και την πεποίθηση ότι έπρεπε και αυτός να δώσει τό λιθαράκι του στο μεγάλο οικοδόμημα του προσηχάνος της 'Ελευθερίας. Όχι, ο συχαμερός φασισμός δεν έπρεπε να σέση τις άναφαίρετες ανθρώπινες έλευθερίες που με τόσο αίμα έπροςπαθήσαν κατά καιρούς να κατακτήσουν οι λαοί επί της γής. Δικαίωμα ιερό και έλευθερία στον άνθρωπο!

Έγυρισε έδώ και λίγον καιρό άρεαλα τραυματισμένος στο πόδι. Έπρεπε να του τό κόψουν, γιά να προλάβουν μεγαλύτερα δεινά.

Μα τωας έρεθη κανείς να μου πής:

— Άλλο καθήκον και άλλα άγανά.

— Άς μη γελιόμαστε. Στις σχέσεις των δύο φύλων τό καθήκον είναι συμφυσαμένο με την άγάπη. Ποτέ δεν καθόμαστε κοντά σ' έναν άνδρα και τάνάπαλιν, άν δεν τον αγαπούμε. Άπειρήματα είναι τα παραδείγματα που μάς δείχνουν ότι όταν εκλείψη και τό τελευταίο ίχνος άγάπης σε έναν άνδρα ή και σε μια γυναίκα, τό καθήκον πάει περίπατο. Μπορεί να φανή συνέπης σε ώρισιμα καθήκοντα, όχι όμως από δική του έωότερη άνάγκη, άλλα γιάτί του τό επέβδλουν οι νόμοι...

— Έτσι μια γυναίκα που άγαπή άλήθινα έναν άνδρα και που έφρόνισε να προκρίση την ψυχής της με τό άπαράτητα έκείνα στο λίκνο που χρειάζονται γιά να διακαλογούν την ύπαρξή της, δεν είναι δυνατόν να μη την σπρώξω μια έωότερη άνάγκη έναντά στον 'Εκείνον, που έφυγε νερός, δυο τό κορίτσι μαζί μου, με έναν άνδρα... με έναν...

— Πώς μπορείς και τό λες αυτό, φίλε μου. Μα αυτό τό κορίτσι δεν μπορεί παρά να είναι ύπαιθρο γιά σένα και ακόμη ύπαιθρο γιάτι η μοίρα της έταξε να γίνει η καλή συντροφισσα που θα γλυκάνη τη ζωή σου. Μην σκεφθήτε δολού, σεις που

μπαλίζετε;

— Έκουνθη άρνητικά τό κεφάλι.

— Δεν έχω ιδέα από τέτοια πράγματα, του είπα. Πάντως, μπορεί να σας πω ποιά σύλλογος έήρθε τό ποδοσφαιρικό πρωτάθλημα της 'Αγγλίας στό 1920, γιάτί ήμουν και έγώ θεατής του τελικού μάς. Έπίσης, άν έχετε σκοπίους και φίδια στον κήπο σας και θέλετε να τους έξολοθρεύσετε, πάρτε δυο όκαδες πίτουρου και άνακατέψτε το με...

— Ο κ. Κουέντ εκούνησε τό κεφάλι νευρισμένος.

— Μα και η γισνιά μου τά έξερει αυτά! έφώναξε. Έγώ θελω να μάθω κάτι που δεν τό ξέρω, που να μην έχω ιδέα τό πότε και πώς συνέβη.

— Από μέσα από τον σταθμό άκούστηκε τό σφύριγμα κάποιου τρένου. Έρριξα μια ματιά στο ρολόι και μετά:

— Αυτό είναι εύκολότατο, του είπα.

— Σοβαρά μιλάτε; έκαμε με άγωνία. Πής μου γρήγορα, τί είναι αυτό που δεν τό ξέρω;

— Ότι έγώ σας τό τρένο σας, του άπάντησα.

Κι' έμεινε κόκκαλο!

ΟΙΒ ΧΟΟΥΑΡΝΤ

ΕΥΑ

Στό έρχόμενο τεύχος του 'ΟΗΣΙΑΥΡΟΥ'

Ο ΠΑΡΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΕΝΙΣΧΥΣΕΩΣ

προς τους υπερασπιστάς των έλευθεριών έν Εύρώπη!

Όλόκληρος ο Άτλαντικός Όκεανός με τας θαλασσίας όδους της διοχετεύσεως των τεραστίων μηχανικών πολεμικών μέσων από την 'Αμερικανική ήπειρο στους λιμένες της 'Αγγλίας και της 'Ελλάδος. Αί άποστάσεις εις ναυτική μίλλια.

Ο κολλιτεχνικώτερος και άκριβέστερος πολιτικός χάρτης των τριών ήπειρων ΑΜΕΡΙΚΗΣ, ΕΥΡΩΠΗΣ και ΑΦΡΙΚΗΣ.

Φωτολιθογραφικός, πολύχρωμος, λεπτομερέστατος.

ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

— Ναί, σ' αγαπώ, ψιθύρισε τρυφερά εκείνη. Έμεσολάβησε κάποια σιωπή και η νέα ζανάπε:

— Σ' αγαπώ και μ' αγαπάς.

— Άλλά... — Άλλά είμαι φτωχός, έσπευσε να συμπληρώσει εκείνος. Ένώ ο πατέρας σου, ο γιατρός Σουλγκ έχει πολλά έκατομμύρια. Δεν άρκεί λοιπόν η αγάπη! Μόνο που είναι όμορφη!

— Δεν υπάρχει τίποτε πιο όμορφο στη ζωή, απάντησε η Ζερμαίν.

— Ωστόσο, ενώ μ' αγαπάς, έπειδή είσαι πλούσια, δεν πρέπει να έπιζω και πώς θα σέ παντρευτώ. Το ίδιο όμως θα ήταν και αν ήσουν φτωχή. «Σ' αγαπώ, θα μου έλεγες, α λ λ α δεν μπορώ να τρώω και αψωμοτούρω». Έπομένως, δεν μ' αφήνεις να ιδώ τον πατέρα σου.

— Μηπως θα έκέρδιζες τίποτε όταν σου έκλεινε την πόρτα;

— Όχι. Άλλά αναρρωτιέμαι: σέ τί λοιπόν χρησιμεύει ο έρωας;

— Στο ν' αγαπιώμαστε, απήντησεν η Ζερμαίν.

— Ωστόσο, η συζήτησις αυτή έπαυε πολλά κάμποσες φορές ακόμην, πάντοτε στο τετραπύ του τένις, όπου συνηθιζάντο.

— Όπου μια μέρα, η Ζερμαίν πήγε πολύ στενοχωρημένη έπειτα από μια σκηνή που είχε με την μητριά της.

— Μοιάζει η ιστορία, είπε παραπονοημένα. Κι' έχω τόσο ανάγκη λίγης ιστορίας.

— Ο Λουί βλέποντάς την τόσο απελπισμένη, έγινε εύλητος.

— Πώς μπορείς και τό λες αυτό, τη στιγμή που η καρδιά μου είναι γεμάτη από ιστορία για σέ.

— Πες μου μια λέξη και τό πουλάκι που είναι παραπεταμένο στην άκρη της φωλιάς, θα γίνει τό χαϊδεμένο περιστέρι...

— Οι άνθρωποι συνήκες συ νοθεύονται από μίαν έπιστημή που λέγεται άρθημική. Δύο και δύο κάνουν τέσσερα. Μηδέν και μηδέν... έξερεις πόσο κάνουν;

— Άς υποθέσουμε ότι ακούω την καρδιά μου, Ξέρω τον παπαδό. Άκούω τη δική του που θά τον συμβουλευόταν με μιά άφήση στο έλεος του Θεού.

— Δεν είναι άνθρωπος ο πατέρας σου, είναι ένας...

— Λουί! Σού άπαγορεύω να μιλάς έτσι. Γιατί, γιάντα είμαστε ελκρινείς, τί έχεις να προσφέρεις;

— Δυστυχώς! Μόνο τό νειάτα μου και την όγεια μου. Σέ σένα όμως προσφέρω όλο μου τό είνε.

— Έλα να φύγουμε, Ζερμαίν!

— Ποτέ δεν θα βελήσω να δημιουργήσω ένα τέτοιο σκάνδαλο! Τό όνομά μου θα έπεφτε στο στόματά όλο του κόσμου.

— Υπάρχει φυγή και φυγή. Θα σέ πάρω στη θεία μου που μένει στο Σαιν - Κεντάν ένώ ηγαίνω κάπου άλλο.

— Ο πατέρας σου θα ψάξη να με βρή και αν έχη μυαλό — και σ' αυτό δεν ύστερεί — σέ είκοσιτέσσερες ώρες θα δώση πιά καμιά θέσι του. Ο σκοπός αγιάζει τά μέσα. Ποιος θα υιλήρη πιά, έπειτα από λίγες έβδομάδες;

— Μετά από έναν τρομερό κυνήγ που είχε η Ζερμαίν την έτοιμένη με τη μητριά της, βρέθηκε σέ τόια ψυχολογική στιγμή, ώστε να εγκαταλείψη κάθε δισταγμό.

Τό αυτοκίνητο ξεκίνησε. Τόλο συγκινημένη, η φυγάς έβωσε τό δέμα της στον εύτυχισμένο Λουί και χάρηκε κοντά του. Τό κλάσον έφώναζε θριαμβευτικά στους πεζούς:

— Χαίρετε! Περνάει ο έρωτας.

Παράξενο! Ο Λουί, παρ' όλη την πείρα του, δεν ήξερε πώς ν' άρχιση. Οι γυναίκες ώστόσο δεν λογαριάζουν τους λόγους που δημιουργούν τη στενοχωρία. Η Ζερμαίν έστράβωσε τά μούτρα της όταν ο Λουί άρχισε έτσι:

— Θα έχωμε καλόν καρό.

— Σκέπτομαι άλλα πράγματα και όχι τό θαρόμετρο... Λίγες γυναίκες πιά έκταν για έναν άνδρα, αυτό που κάνω εγώ τώρα! Για ποιάν θα με πάρη η θεία σου;

— Για ένα καλό κορίτσι που άκουσε τη φωνή της καρδιάς του. Παντρεύτηκε και αυτή με έναν που δεν τον ήθελαν οι δικοί της.

— Έπειτα ο άνδρας της έκαμε περιουσία και ο πατέρας της της τό ευγνώρισε.

— Νά δούμε αν θα μου τό συγχώρηση και ο δικός μου. Τί θα πούν όταν η μίς Γκούλντ, η δασκάλα μου, γυρίση μόνη στο σπίτι;

— Άγαπημένη μου Ζερμαίν! Μην τό σκέφτεσαι αυτό. Έχει έμπιστοσύνη σέ μένα. Κύτταζε πώς μιά χαμογελά ή ούρανε, πόσο όμορφη είναι η έξοχή! Δεν είναι εύτυχισμένη που έρσκόμαστε μέσα σ' αυτό τό μεγάλο δάσος με την τίσση έρμηια.

— Θα ξανάρθωμε όταν δεν θα ύπάρχη λόγος να κρύβουμε την άγάπη μας. Τί όμορφα θα είναι να κάθωμαι μπροστά στα πόδια σου, κάτω απ' αυτά τά μεγάλα δένδρα, να νοιάζω μέσα στο χέρι μου τό δικό σου, να σέ φιλώ τρυφερά...

— Ενώ της μιλούσε, της έχάιδεψε απαλά τό χέρι και έπειτα την έφίλησε. Η Ζερμαίν άφέθηκε. Την τάν τόσο γοητευτικός, τόσο καλός και τη σέβεται τόσο!

— Α, έψιθύρισε, θα είσαι πάντα αυτή που είσαι αυτή τη στιγμή;

— Όχι, θα σ' αγαπώ έκατό φορές περισσότερο.

— Μεθυμένη από εύτυχία, η Ζερμαίν έκλεισε τά μάτια της. Έξαφνα, ένας δυνατός θόρυβος την έκαιε ν' άνοίξη τά μάτια της τρομαγμένη.

Τό αυτοκίνητο έσταμάτησε άπότομα. Τόσο άπότομα, που παρ' όλγιο να πέση από τό καθισμά της. Ο Λουί πετάχθηκε στο δρόμο και έλασπηώσε σάν ένας κοινός χαμάλης. Έβριζε χυδαία τον σωφέρ, ο όποιος δεν άπαντούσε. Όλη η προηγούμενη γλυκύτης και ευγένεια είχαν πάσι περίπατο.

— Καμιά έλάξη; έρώτησε η Ζερμαίν.

— Άλλά, τί διάβολο θέλεις να είναι; Άφού κοιμάται ολόθρος αυτός ο έλάκας!

— Θεέ μου! Τί θα γίνει;

— Α!... Αυτό μάς έκλειπε τώρα! Νά! Άκούω και τά κλάματα!

Και χωρίς να δώση πιά καμιά προσοχή στη Ζερμαίν, ο Λουί έσήκωσε τό καπό και άρχισε να έξετάζη τη μηχανή. Ο σωφέρ ήρεμος έλεπε:

— Απέχουμε δύο χιλιόμετρα από τό Σαντιγύ. Θα κάνετε καλά, κύριε, να πάτε στο γκαράζ της Λέσχης. Έκεί θα σάς δώσουν ένα αυτοκίνητο να μιάς ρυμουλκήση ως τό γκαράζ και να δι-

ΗΘΟΠΟΙΟ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Έσκέφθηκα, ρε μάγκες μου, να θυώμε στη σκηνή, μια κι' έχουμε στη διαθέσι και φίρμα και φωνή. Εγώ ζηγίεμαι, μιά βολά, και... προζιστι κι' έμμετρώς κι' ως μάγκες, μπρός μου, θα χαϊδή ο Κυριακός ο Πέτρος. Κι' όπως τά πίνω ταχτικά, ταύτεστιν τό ρουφάω, στον «Μεθυσμένο» σίγουρα και τον Μακρή θα φάω.

ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Την φαεινήν σου έμπνευσιν, Θρασυβουλέ, έγκρινω καθ' ό,τι βούλωμαι κάγω ήθοποιός να γίνω εις τι μεγάλον θέατρον έντός των Άθηνών μετά πολλών χορευτριών. ως κι' έμβαλλαρινών. Ως έραστήν, παταγωδώς θα με χειροκροτήσωσιν και τών θηλέων αί άβραί καρδίαι θα σκιρτήσωσιν. Τό κάλλος μου συγκίνησιν και ρίγη θα σκορπή.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Έσύ θα παίξεις δηλαδή τον ρόλον του Παπά; ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

— Ό! Ούδαμώς, Θρασυβουλέ! Άντηρ εγώ μοιραίος, δεν θα δεχθώ να υποδυθώ τον ρόλον του... Ιερέως!

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Εγώ, γιαδρούμ, για Τέατρας, από μικρός φοβάμ κι' ίστε Σπαρίδη, μπέιλη, σ' Άρμένικα τά φάω. Θα τραουτάω, θα πηδώ, θα κάνω νταβαντούρια και κόσμος τά χειροκροτά ντικά μου καλαμπούρια. Θα παίξω φίνο μπαγλαμά, μπουζούκι, ίστέ, και ούτι κι' όδός θα γίνη. Καραμπέτ, σέ μαχαλά Ντουργούτι.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Άσε, καύμενε Καραμπέτ, τίς περιττές παρόλες κι' ύπάρχουνε στά θέατρα, καινώς στά παλκοσένικα, πολλές... Υ α α μ μ α τ ι ζ ο υ μ ε ν ε ς, ταχαίνεις (και μαργιόλες,

που σου μιλήν Έλληνικά και τά περνάς για... Άρμένικα ΠΑΓΩΝΑ

Εγώ μια κόρη του βουνού κι' άγνή σαν τ' άσπρα κρίνα, ποτέ δεν θα καταδεχτώ να γίνω θεατρίνα. Γυμνή δεν θγαίνω στη σκηνή και με ψηλά τακούνια να μου κρεμάσουν, στο χωριό, εί χωριανοί... κουδούνια. Έξ άλλου, από θέατρο, εγώ δεν έχω ιδέα...

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Περίφημα! Σπουδαία! Τότε, σάν κόρη του βουνού και λίαν παστρική, άφου δεν ξέρεις, θέατρο, θα γράφης... κριτική!

ΣΟΥΣΟΥ

Κι' εγώ δεν γίνομαι όργανο της κάθε τσακαρίας

ορθώσαμε τό δικό μου.

Ο Λουί έστραβόμωσούνασε και άπομακρύνθηκε θλαστήμωντας.

Η Ζερμαίν έπήρε τό δεματάκι της και άπομακρύνθηκε λίγο, άφ' ενός για ν' άποφύγη την μυριόδια της δενζίνης, άφ' έτέρου για να μην έχη καμιά δύσάρεστη συνάντησι σ' αυτό τό μέρος, όπου περνούσαν έκατό αυτοκίνητα την ήμέρα.

Η ψυχική της διάθεσις ήταν τέτοια, που άρχισε να σκέπτεται σθεαρά. Δεν ύπρχε βέβαια καμιά άμφιβολία ότι έπρεπε όπωσδήποτε να γίνη αυτός ο γάμος.

Όλες οι έφημερίδες της έπομένως θα έδημοσίευαν τά άρχικά του όνόματός της! Όλ' αυτά τά είχε προΐδει. Έκείνο όμως που ήταν καινούργιο γι' αυτήν, ήταν ή άλλη πλευρά που ανέκαθεν σάν μέλλοντος σύντροφος της έιω- ης της. Τί άπάνειν ο έρωτευμένος που την έναούριζε με τόσο γλυκά λόγια; Με την ποσότη άνσποδία έγινε άπότομος, έταίος, χυδαίος! Δάκρυα έρχισαν να κυλίσουν τώρα από τά μάτια της και να άναωτιέται πόσες άρα γε τέ-

τοίες στιγμές θα έπρεπε να περιμένη στη συζυγική της ζωή.

Ξαφνικά, ένα σφύριγμα τράνου άκούστηκε πίσω από τό πυκνό δάσος και μιά φωνή δυνατή έφώναζε: «Σαντιγύ!...» Πώς ο σταθμός ήταν τόσο κοντά;

Η Ζερμαίν άρχισε να τρέχει και μετά πέντε λεπτά νύριζε στο Πορίσι.

Λίγο πριν από τό μεσημέρι τό αυτοκίνητο με την μίς Γκούντλιν έστάθηκε κοντά στη Ζερμαίν που έρχόταν από την πόρτη απ' τό παρθέλαγωγείο, έφθασε στη λεωφόρο Γρυπταν.

Η Ζερμαίν ήταν προζιστι εκεί και περίμενε στο πεζοδρόμιο. Η μίς Γκούντλιν έζήτησε συγγνώμην:

— Δεν φανταζόμουν ότι άργύσα. Έτελετώσεσ τό μάθημά σου;

— Ναι, ήταν ένα μάθημα στο ύπαιθρο.

— Καλό μάθημα; έρώτησε η Άγγλίσ που δεν έκατάλαβε τίποτε.

— Τό καλύτερο που είχα σ' όλη μου τη ζωή έταμε σήμερα... Βιάζομαι να γυρίσω στο σπίτι.

ΛΕΟΝ ΝΤΕ ΤΕΝ ΣΩ

25 Μαρτίου του Εικοσιένα.

25 Μαρτίου του Σαρανταένα.

Δυό σταθμοί στην Ιστορία μας. Δυό αστραφετιά σύμβολα, καμωμένα με άσπάλι και αίμα — δωμοί, ευλαβικών αναμνήσεων και προσκυνημάτων, πηγές ζωής, πίστεως και φιλοπατρίας.

Τό Εικοσιένα έσήμανε τό σάλπισμα της Έλευθερίας, από τών κορυφών του Όλύμπου ως τό Ταιναρο, από τά μαργαριτάρια του Αιγαίου ως τά διαμάντια του Ιονίου, επάνω σ' θάλασσες και σέ στεριές. Ένα οσαλπισμα που έξεσήκωσε κάθε ελληνική ψυχή και που ώδήγησε τό έθνος, έπειτα από μιά σειρά έπικών άγώνων και τιτανομαχιών, μέσα από τους καπνούς του Βαλτετσίου και τών Δερβενακίων, τους άθανάτους ήρωισμούς των Μισολληδων και των Κανάρηδων, τά ιερά όλοκαυτώματα του Άρκαδίου και του Μεσολογγίου, έπάνω από ποταμούς αίμάτων και θάλασσες πυρός, προς την Άνεξαρτησία — τη δόξα την αιώνια και την τιμή.

Έκατόν είκοσι χρόνια άργότερα.

Τό Σαρανταένα βρίσκει και πάλι τό Έθνος σ' ένα σκληρό και άνισο άγώνα για την Έλευθερία του και την Τιμή του, για την Άνεξαρτησία του και την άκεραιότητά του, στεφανωμένο με νέες άμείραντες δάφνες, πλημμυρισμένο μέσα στο φώς μιάς καινούργιας δόξης, υψωμένο σάν άκατάλυτο σύμβολο έμπρός στα άλλα Έθνη—σάν ένας φάρος έλπίδος και πίστεως μέσα σ' ένα πέλαγος σκοταδιών και άγρίας λαίλαπας όλων τών στοιχείων της φύσεως.

Η Έλευθερία δεν είναι μιά λέξις κενή σημασίας, ούτε μιά άφρημένη έννοια, κατασκευασμα διανοητικό του στοχασμού μας. Είναι κάτι τό θετικό και τό πραγματικό. Τό άγγιγμά της κατακαίει τά χέρια και τό βάρος της λυγίζει και τους πιο γερούς ώμους. Οι λαοί και τά Έθνη, που έχουν δικαίωμα σ' αυτήν, είναι μόνον εκείνοι που είναι σέ θέση να την κατακτήουν σέ κάθε στιγμή, εναντίον ούσιδηποτε και υπό ούσιδηποτε συνθήκες. Εκείνοι που μπορούν να την άγκαλιάζουν χωρίς να τους καίη τά χέρια και να την σηκώνουν επάνω στους ώμους τους, χωρίς να σπώνονται τό βάρος της.

Όσοι δεν μπορούν να τό κάνουν είναι δούλοι και αν δεν είναι, θα γίνουν, γιατί μόνο για τέτοιους είναι πλασμένοι.

Στην κλασσική αρχαιότητα είχαν ξεχωρίσει δυό πράγματα: ένα μυσταίο τό όποια ύπρχε τό χόος, ή άδυσσος. Από τό ένα μέρος ήταν οι Έλληνες. Από τό άλλο οι βάρβαροι. Τί έσήμαινε ούτως ο χωρισμός; Τη διαφορά της καταγωγής; Όχι. Τη διαφορά της Ιστορίας;

Δεν έσήμαινε άκόμη ούτε τη διαφορά της γλώσσας ή της θρησκείας. Έσήμαινε κάτι πολύ βαθύτερο: Την άσάλευτη και άκλόνητη αγάπη προς την Έλευθερία.

Την περιλάμπρη αυτή ιδιότητα του, ο Έλλην την διέτηρησε σάν πολύτιμο και άνεκτίμητο άγαθό, σ' όλες τις έπαχές και σ' όλους τους αιώνες, άκόμη κι' όταν ύπεδουλώθη, ύποκύπτοντας στη βία. Και τότε άκόμη έκράτησε άγρυπνες και άνυπτότακτες τίς ήθικές του δυνατόεις, συνεσκότισε τον πυρσό της έλευθερίας, αλλά δεν τον άφησε ποτέ, ούτε για μιά στιγμή, να πέση από τά χέρια του.

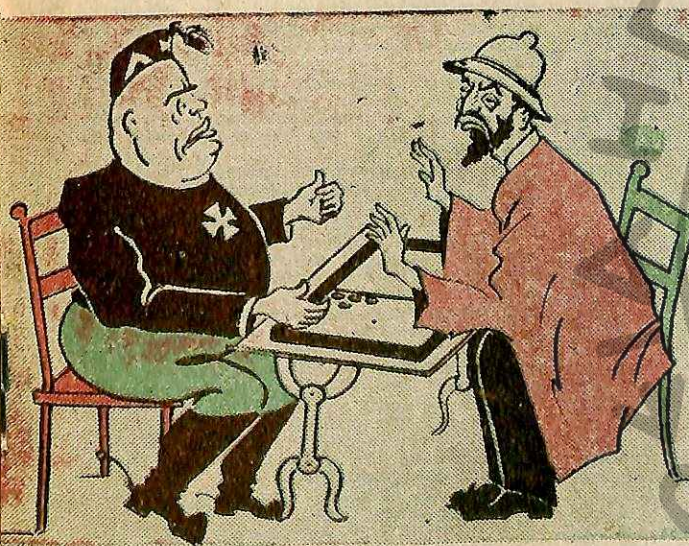
Έτσι μόνο εξηγείται τό θαύμα —γιατί ήταν θαύμα ή άπάνταξις του ζυγού μιάς κραταιάς και πανίσχυρης Αυτοκρατορίας, που ένέπνευε σ' όλους τον σεβασμό και τον τρόμο, από μιά δράκα άνδρείων.

Και ιδού τώρα τό καινούργιο θαύμα. Τό θαύμα της συντριβής μιάς έξ ίσου κραταιάς Αυτοκρατορίας, με τά όκτώ έκατομμύρια τών λοχών της, από μιά μικρή δύναμη, που μόλις είχε έναν πληθυσμό ίσάριθμο προς τίς λόγχες του αντίπαλου και που δεν είχε τά μηχανικά μέσα του, ούτε τά έφόδια του.

Άλλ' ή μικρή αυτή δύναμις είχε την ψυχή — την ψυχή του Έλληνος, που είναι φτιαγμένη από μιά ουσία: την ουσία της Έλευθερίας, που φλέγεται από έναν πόθο: τον πόθο να την διατηρήση.

Μ' αυτή τη θαυαίρα προσήλωσι στην Έλευθερία ένικήσαμε με τό Εικοσιένα. Μ' αυτήν έκερδίσαμε τη δόξα του Μπιζαίου, του Σαρανταπόρου, του Κιλκίς, της Κρέσσας, της Δοίρανης και του Σκοά. Μ' αυτήν ένοσάψαμε την έποποιία της Έλλης. Μ' αυτήν σήμερα έμεγαλυνήσαμε στο Ιδών και στην Κορυτσά, στο Άργυρόκαστρο και την Κλεισούρα και μ' αυτήν άκόμη οι άπτοι του άέρος και τά γεράκια τών βαλασσών μας κατατροπώνουν τους στόλους και τά μελίσσια τών σερποπλώνων του αντίπαλου.

Με την ίδια απράνταχη πίστι θα σωώσουμε τον Ιταλό από την Άλβανία — και, αν όλλοι κίνδυνοι παρουσιασθούν, πίσω από την άσπλην και έρημηνία της Έλληνικής Έλευθερίας, θα συσπειρωθώ δλόκληρο τό Έθνος, για νά βουναπονήση άλλη μιά φορά την άπώσση του να ζήση ή να πεθάνη γι' αυτήν, για να την κατακτήση τελικά και για να στήση πιά μιά πιά άγία και πιά ιερά, τό βωμό της.

Νεγκούς: —Κομμένα! (Σκίτσος: Σ. ΡΩΝΑ)

13ον

— Μοῦ τῶδωσε ἕνας καλὸς κύριος, ἀποκρίθηκε καὶ τοὺς διηγήθηκε μὲ τὸν παιδιὰτι-
κό της τρόπο τὸν περιστάτικο.
— Ὡστε ἔτσι; ἐφώναξε μόλις ἐτέλειωσε
τὴν διήγησή της ἡ μητέρα της. Κάθισαι καὶ
λές στὸν διαβάτη πὼς θὰ σὲ δειρῶμε;...
Μονο μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, κακολογώντας μὰς
μπορεῖς νὰ κερδίσης τὸ ψωμί σου, ἀγαρίστο
παιδί μου! Διαφορετικὰ γυρίζεις μὲ τὰ χέρια
ἀδειανά!

— Ἐμεῖνε τὸ κοριτσάκι μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοι-
χτα ἀπὸ τὸν τρόπο. Στὸ τέλος ἐτραύλησε:
— Δὲν εἶπα τίποτα... ὄχι, δὲν εἶπα τίπο-
τα.

Μὰ ἦταν πιά ἀργά. Ἡ Μαργκὼ εἶχε ἀπλώ-
σει τὸ χέρι της, καὶ σὲ λίγο τὸ φτωχὸ κορ-
μί της τοῦ παιδιοῦ σπαρταροῦσε κάτω ἀπὸ τὰ
σκληρὰ της χτυπήματα.

Σὲ κάμποση ὥρα, ὅταν οἱ φωνὲς τῆς μι-
κροῦλας ἔγιναν σπαρακτικές, εἶπε ὁ Ζερῶμ
δυσφορία:

— Ἄσε τὴν πιά. Στὸ κάτω-κάτω, ἀπόψε
δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν δειρῶς, ἀφοῦ ἔφερε λε-
πτὰ.

Ἐπέταξε ἡ γυναῖκα τὴν ὕδεν σὺν φτω-
χὸ κουρελάκι, σὲ μιὰν ἀκρὴ τοῦ δωματίου,
καὶ ἔτσι:

— Ἔτσι, ἔ... Μὰ φαντάζεται πὼς κάτι
ἔκανε...

Βαρύνεται ὁμως κάθε θράδυ τὴς ἴδιες
φωνές, εἶπε δύσθυμα ὁ Ζερῶμ.

Βλάκα! τὸν ἔκοψε ἡ γυναῖκα του. Ἄν
δὲν φοβόταν αὐτὸ τὸ ἀχαλῆτο δὲν θὰ μὰς
ἔφερνε ποτὲ μιὰ δέκαρα. Θυμάσαι στὴν ἀρ-
χή; Τώρα κάτι φέρνει.

Δόσε της τώρα νὰ φάῃ καὶ νὰ πῶν ἡ
οὐρλιά της, εἶπε ὁ ἀσθενικός ἀνδρῶνακός
του. Νὰ φάῃ; ἔκαμε μὲ ἐκπληξὴ ἡ γυναῖκα
του. Τὸ θεωρεῖς ἀπαράτητο νὰ φάῃ ἀπόψε;

Ἔνα κομματιὰ ἐρῶ ψωμί θὰ τὴς δώσω.

Μὴν τὸ παρακάμψης, τὴν ἔκοψε πάλι ὁ
ἀνδρας. Δὲν πρέπει νὰ πεθῶν καὶ τῆς πεί-
νας!

Αὐτὴ εἶπε δική μου δουλειά, ἐφώναξε
μὲ θυμὸ ἡ Μαργκὼ... Εἶπα πὼς θὰ φάῃ ἕνα
κομματιὰ ψωμί.

Ἐπέταξε αὐτὴ μικρή, ποὺ προσπαθοῦσε σὲ
μιὰν ἀκρὴ τοῦ δωματίου νὰ σταματήσῃ τοὺς
λυγμούς της, ἕνα ξεροκόμματο. Τὸ δύστυχο
παιδί τὸ ἔρπασε λαίμαργα καὶ γιὰ λίγη ὥρα
στὸ δωματίον δὲν ἀκούγονται τίποτε ἄλλο πα-
ρὰ τὸ ροκάρισμα τῶν μικρῶν μυτερῶν δοντιῶν
της, κι' οἱ λυγμοὶ ποὺ ἔφεγγαν πότε-πότε ἄ-
κόμα ἀπὸ τὸ στράβι της.

Σὲ λίγο ἐφώναξε ἡ Μαργκὼ:

— Τώρα ὄντο! Ἀμέσως!...

Ἐσπάρθηκε τὸ κοριτσάκι στὴν ἄλλη ἀκρὴ
τοῦ δωματίου, κι' ἐκεῖ ὅπως ἦταν, μὲ τὰ
κουρελάκια, θρεμμένο ἀπὸ τὸ χιόνι, ἐχώθηκε σ'
ἕνα κουρελάκι στρώμα.

Ἐνῶσε τὰ μικροσκοπικὰ χλωμά χερράκια
της, καὶ τὰ παιδιατικά χεῖλη της ἀναθεύτηκαν
παραινόμενα σὲ μιὰν ἄλλη προσευχή:

— Τὴν μοιροῦρίζεις αὐτοῦ; ἐφώναξε ἀξάφνα
ἡ Μαργκὼ.

— Λέω τὴν προσευχή μου, ἀποκρίθηκε φο-
βισμένο τὸ παιδί.

— Τὴν προσευχή της! ἔκαμε ἡ μητέρα μὲ
θυμὸ. Καὶ ποῦς σοῦθαι νὰ κῆνης προσευχή;

— Ἡ Σολάν, ἡ φίλη μου, ψιθύρισε ἡ μι-
κροῦλα.

— Δὲν τὴν ξέρω ἐγὼ αὐτὴ τὴ Σολάν,
καὶ δὲν ξέρω τὴν προσευχή σου! εἶπε ἡ μητέρα
ἐνῶς γρηγορᾶ ἡ Μαργκὼ. Ὅτι σοῦ μαθαίνω
ἐγὼ μοναχὰ νὰ ξέρης, τίποτε ἄλλο!

— Νὰ μὴν ξανακάνω προσευχή; ρώτησε μὲ
παράπονο τὸ κοριτσάκι. Ἡ Σολάν, μὲ λέει
πὼς ὁ Θεὸς ἀκούει τὰ παιδικὰ.

— Δὲν θέλω νὰ σοῦ γεμίζω τὸ κεφάλι, μὲ
κουταμάρες! Πασιὰ δὲν θὰ σὲ κάνει. Τὸ
μόνο ποὺ πρέπει νὰ μὲθης εἶνε πὼς νὰ κερ-
δίσης τὴ ζωὴ σου. Τ' ἀκούς;

— Καλὰ μαμά! ἀποκρίθηκε ἡ μικροῦλα.

Ἐνῶς βαρὺς ἀναστεναγμὸς ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ

Ἡ ἱστορία τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου

ΤΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ ΤΗΣ Κ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 133ον. 8—3—41.

Αἱ χθεσιναὶ ἐπιχειρήσεις ἐσυνεχί-
σθησαν καὶ σήμερον μετὰ τῆς αὐτῆς
ἐπιτυχίας. Νέαι θέσεις τοῦ ἐχθροῦ κα-
τελήφθησαν κατόπιν σφοδρῶν καὶ ἐπι-
μόνου ἀγώνος.

Συνελήφθησαν σήμερον ἑτεροὶ 1000
καὶ πλέον αἰχμάλωτοι. Πλεῖστα αὐτά-
ματα ὅπλα, ὅλμοι καὶ λοιπὸν ἀφθονὸν
ὕλικόν περιήλθεν εἰς χεῖρας μὰς.

Ἡ ἀεροπορία μὰς ἐδομάρδισεν ἐ-
πιτυχῶς στόχους πεδίου μάχης. Πάν-
τα τὰ ἀεροπλάνα μὰς ἐπέστρεψαν ἀ-
θικτὰ εἰς τὰ ἀεροδρόμιά των.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 134ον. 9—3—41.

Αἱ ἐπιθετικαὶ ἐνέργειαι συνεχίσθη-
σαν, καταληφθεῖσαν νέων ἐξέσεων τοῦ
ἐχθροῦ. Ὁ ἐχθρὸς πρὸς ἀντιπερισπα-
σμόν τῶν ἐπιθετικῶν μὰς ἐνεργειῶν ἐ-
νῆργησε ἰσχυρὰς ἀντιπεθίσεις πᾶσας
ἀποκρουσθῆσας μὲ βάραια διὰ τούτων
ἀπώλειαι. Συνελήφθησαν περὶ τοὺς
150 αἰχμάλωτοι. Ἀφθονὸς ὀπλισμὸς
εὐρήθη ἐγκαταλειμμένος ἐπὶ τοῦ ἐδά-
φους.

Ἡ ἀεροπορία μὰς συνέδραμε ἐπιτυ-
χῶς τὰς ἀνωτέρω ἐπιχειρήσεις.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 135ον. 10—3—41.

Κατόπιν ἐπιμόνου ἀγώνος κατελά-
βουμε ἰσχυρὰς θέσεις τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ
ἐχθρὸς εὐρύνας τὸ μέτωπον τῶν ἀπὸ
χθρὸς ἀρμενίων ἐπιθετικῶν ἐνεργειῶν
ἐνῆργησε σφοδρὰς ἀντιπεθίσεις. Οὐ-
δεμίαν ἐπιτυχίαν κατάρθωσε νὰ ση-
μειώσῃ παρὰ τὰς βαρύνουσας ἀπώλει-
ας, ἂς ὑπέστη. Συνελάβουμεν περὶ
τοὺς 300 αἰχμάλωτους μετὰ πολλῶν
ἀξιοματικών. Ἐχθρὴ ἐνέργεια δι' ἄρ-
μάτων ἀπεκρούσθη, καταστραφέντος
ἐνὸς τοιούτου.

Ἡ ἀεροπορία μὰς συμμετέσχεν εἰς
τὰς ἀνωτέρω ἐπιχειρήσεις δομάρδι-
σασα καὶ πολυβολήσασα ἐπιτυχῶς ἐ-
χθρὴς δυνάμεις. Πάντα τὰ ἀεροπλά-
να μὰς ἐπέστρεψαν εἰς τὰς βάσεις
των.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 136ον. 11—3—41.

Ὁ ἐχθρὸς ἐξηκολούθησε τὰς ἐπιθε-

τικὰς του προσπάθειας μετὰ μεγάλης
σφοδρότητας.

Πᾶσαι αἱ ἀπόπειραὶ τοῦ ἀπεκρού-
σθησαν μὲ σημαντικὰς ἀπώλειαι.

Κατόπιν ἡμετέρων ἀντεπιθέσεων συ-
νελήφθησαν 450 αἰχμάλωτοι, ἐν οἷς
καὶ τρεῖς ἀνώτεροι ἀξιωματικοί.

Ἡ ἡμετέρα ἀεροπορία ἐδομάρδισεν
ἐπιτυχῶς στόχους πεδίου μάχης.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 137ον. 12—3—41.

Τόσον κατὰ τὴν νύκτα τῆς χθρὸς
πρὸς σήμερον, ὅσον καὶ σήμερον, τε-
ταρτην ἡμέραν τῆς ἐκδηλωθείσης ἐπι-
θετικῆς ἐνεργείας τοῦ ἐχθροῦ ἐνέτει-
νε τὰς προσπάθειας του χωρὶς οὐδὲν
νὰ ἐπιτύχῃ.

Ἀποσπὰ αἱ ἐπιθέσεις τοῦ ἀπεκρού-
σθησαν ὑπὸ τῶν ἡμετέρων, αἱ δὲ ἀπώ-
λειαι του ὑπῆρξαν ἐπίσης σημαντι-
καί.

Δι' ἡμετέρων ἐπιτυχῶς ἐγχειρήμα-
τος συνελήφθησαν 200 αἰχμάλωτοι, ἐν
οἷς καὶ 4 ἀξιωματικοί.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 138ον. 13—3—41.

Ὁ ἐχθρὸς καὶ σήμερον πέτυπτην ἡ-
μέραν τῶν ἐπιθετικῶν του ἐπιχειρήσε-
ων ἐξεπέταξε ἐπανεληλυμμένας σφοδρὰς
ἐπιθέσεις ἐπὶ εὐρέος μετώπου καθ' ὅ-
λην τὴν ἡμέραν. Κατὰ ταύτας ἐχρησι-
μοποίησε νωπὰς δυνάμεις πεζικοῦ ὁ-
ποσηζόμενας ὑπὸ ἰσχυροῦ πυροβο-
λικοῦ καὶ πολυαριθμοῦ ἀεροπορίας. Τὰ
ἡμέτερα στρατεύματα ἀπέκρουσαν ἀ-
πᾶσας τὰς ἐνῶς ἐπιθέσεις τοῦ ἐ-
χθροῦ προξενήσασα εἰς τοῦτον σοβα-
ρῶτάς ἀπώλειαι.

Ἡ ἀεροπορία μὰς ἐδομάρδισεν ἐ-
πιτυχῶς στρατιωτικὸς στόχους. Τὸ
ἀντιαεροπορικὸν μὰς πυροβολικόν κα-
τέτριψε 2 ἐχθρικά ἀεροπλάνα.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 139ον. 14—3—41.

Ὁ ἐχθρὸς ἐξεδήλωσε καὶ σήμερον ἐ-
πανεληλυμμένας σφοδρὰς ἐπιθέσεις ἐπὶ
τοῦ αὐτοῦ μετώπου, κατόπιν ἰσχυρὰς
προπαρσασκευῆς πυροβολικοῦ καὶ τῆς
συνοδείας πολυαριθμοῦ ἀεροπορίας διω-
ξέως καὶ ἐξασφαρίσμου. Οὐδεμίαν ἐ-
πιτυχίαν ἐσημείωσε παρὰ τὰς σημαν-
τικὰς ἀπώλειας τὰς ὁποίας ὑπέστη.

Κατόπιν ἀντεπιθέσεως συνελάβουμεν
αἰχμάλωτους τινάς.

(Ἐκ τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου)

χλωμά/χειλάκια της.

— Γιατί ἀναστεναγμὸς; ἔκαμε ἡ μέγαιρα ἄ-
γρια.

— Οὐφ! Ἐπὶ τέλους! ἐφώναξε ὁ ἀνδρας
τῆς ἀνιμώμενης. Δὲν μπορῶ νὰ μὴν εἶ-
πω φωνὴς "Ἄσε τώρα τὸ παιδί! Ἄς ἀναστε-
ναγῇ κι' ἂς πῶς προσευχῇ, δὲν εἶνε κακό.

— Εἰσαι θάλασσα! τὸν ἔκοψε ἡ Μαργκὼ.
Νομίζεις, κακομοιρὴ μου, πὼς μιὰ κοπέλα
μπορεῖ νὰ ἐνάλῃ τὸ ψωμί της μὲ προσευχάς;

— Μὰ εἶνε μικρή, εἶπε ἀέφρα ὁ Ζερῶμ.

— Νὰ μ' ἀφήσης νὰ κάνω τὴ δουλειά μου
μὲ τὴν ἀνατροφή της, ἐφώναξε ἡ Μαργκὼ.
Χαραμοφάσσα δὲ θὰ τὴν ἔχωμα.

Τοὺς ἐκύτταξε ἡ ὕδεν μὲ τὰ ὠραία, γαλά-
να τῆς μάτια παραπονοῦν. Δὲν καταλά-
βαινε καλὰ τί ἔλεγαν. Μὰ εἶνα ἐνωιωθε ἡ ἐ-
φάχρην καρδουλά της: Πὼς δὲν τὴν ἀγα-
ποῦσαν οἱ γονεῖς της. Καὶ ἦταν γι' αὐτὸ τό-
σο δυστυχισμένη, τόσο δυστυχισμένη!...

ΕΝΑ ΠΟΝΕΤΙΚΟ ΑΓΟΡΙ

Στὸ σπίτι τῆς κομῆσης Νάντιας ντὲ Ζιρᾶ,
ὁ Ροδόλφος ντὲ Τρενὺν κι' ὁ Φερνάνδος Φροντὲ
ἐκτετατόντων ἐχθρικά ὅπως πάντα. Εἶχαν πε-
ράσει ὅκτω χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγε
τρελλὸς ἀπὸ θυμὸ ὁ κόμης ντὲ Ζιρᾶ γιὰ τὸ
Μαρόκο. Ὅκτω χρόνια ἡ Νάντια ἐξοῦσε μιὰ
θασανισμένη ζωή, μὲ μόνη παρηγοριά τὴν
κρυφὴ τῆς ἀγάπης γιὰ τὸν Ροδόλφο. Κι' εἶ-
χαν περάσει ἔξη χρόνια ἀπὸ τὴν τραγικὴ ἡ-
μέρα ποὺ ὁ Φερνάνδος τῆς εἶχε ἀναγγεῖλει
ὅτι ἡ κορούλα της, ποὺ τὴν εἶχε ὀρῇ μὲ τόσον
κόπο εἶχε πνιγὴ τὸ πατάμι, πέφτοντας ἀπὸ
τὸ ἀμάξι τοῦ πατρὸς. Ἰάκωβος.

Ὁ χρόνος δὲν εἶχε γλυκαίνει τὸν πόνο τῆς
μῆνης Πληγωμένη ἀπὸ τὴν διαγωγή τοῦ ἀν-
δρός τῆς εἶχε συντηρῇ μὲ τὸν θάνατο τῆς
μικρῆς. Ἡ φιλανθρωπία ἦταν ἡ μόνη τῆς ἀ-
ποχόρησις καὶ τὰ θράνη. Ἡ συντροφιά τοῦ
Ροδόλφου καὶ τοῦ Φερνάνδου.

Τὸν Ροδόλφο τὸν ἐπεριεμεν μὲ χτυποκάρβι.

νεῖς μου, θὰ με σκοτώσουν ἀποκρίθηκε.

— Δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθης κανένας, εἶπε
ἡ Νάντια. Πρέπει νὰ μὴν φῶς ἕνα καλὸ
πιάτο σοῦπα. Θέλες;

— Ναι, ἀποκρίθηκε γρηγορᾶ ἡ παιδοῦλα.

Διέταξε ἡ κομῆσα κι' ἔφεραν ἕνα πιάτο
σοῦπα στὸ φτωχὸ κοριτσάκι, κι' εἶμινε νὰ τὸ
παρακολουθῇ ποὺ ἔρωγε μὲ θουλιμιά. Ὁ Φερ-
νάνδος κι' ὁ Ροδόλφος ἐκτύπησαν κι' αὐτοί.
Καὶ ὁ Ἀλβέρτος φαίνονταν ν' ἀπολαμβάνῃ ὅσο
ἔρωγε ἡ μικρή.

— Πὼς σὲ λένε; ρώτησε ἡ κομῆσα γλυκά.

— Ὑδεν, ἀποκρίθηκε ἡ μικροῦλα μὲ μιὰ φω-
νὴ μελωδική, κελαρῖσση.

— Κι' εἶνε τὰς φτωχοὶ οἱ γονεῖς σου;

— Αὐτοὶ τρῶνε πάντα καλὰ, ἀποκρίθηκε ἡ
μικροῦλα μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

— Τότε εἶνε κακοὶ γονεῖς, ἐφώναξε τὸ ἄ-
γιο ὁρμητικὰ.

— Δὲν μ' ἀγαποῦν, ψιθύρισε ἡ μικροῦλα μ'
ἐνὸς ἀεὺρ στεναγμὸ παραξένου γιὰ τὴν ἡλικία
της.

— Ὡ, Θεέ μου, ἀμαρτάνω καμμιὰ φορὰ εἰ-
πε ἡ Νάντια στὸν Ροδόλφο. Φαντάσου, ἔχουν
αὐτοὶ τὸ παιδί τους μόνο γιὰ νὰ τὸ βασανί-
ζουν κι' ἐγὼ νὰ χάσω τὴν κορούλα μου.

Τὰ μάτια της πλημμύριζαν δάκρυα, ὅπως
πάντα ὅταν συλλογιζόταν τὴν μικρὴ τῆς Σο-
λάν, ἂν καὶ εἶχαν περάσει ἔξη χρόνια ἀπὸ
τὸν θάνατό της.

— Τώρα ὁμως πρέπει νὰ πηγαίνω, εἶπε ἡ

ὕδεν καὶ σηκώθηκε γρηγορᾶ.

Ἡ κομῆσα τὴν ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά της,
μὲ μάτια δακρυμαμένα. Ἐνοῖωσε τὴν καρδιά
της νὰ πλημμυρίξῃ ἀπὸ τρυφερότητα κι' αὐτὸ
τὸ δύστυχο παιδί. Τὴν ἐνέμωσε τὶς τσιέπες μὲ
δακρύους λιχουδιῶν καὶ τῆς εἶπε:

— Ἀκούσε, μικρή μου Ὑδεν. Ἄν τύχῃ πᾶ-
λι νὰ πεῖναι, ἔλα ἐδῶ. Πάντα θὰ θρεθῇ ἕνα
πιάτο ζεστὴ σοῦπα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

Ἡ μικροῦλα τὴν ἐκτύπησε σοβαρὰ στὰ μά-
τια. Ἡ εὐγνωμοσύνη ζωγραφίστηκε στὴν παι-
δικτικὴ φυσιογνωμία της. Τὰ χεῖλη τῆς εἶπαν
ἕνα ντροπαλὸν εὐχαριστῶν, ἀλλὰ πὺ ἐυλωτὰ
εἶχαν μιλῶναι τὰ μάτια της. Ἐφυγε πατών
στὶς μύτες, σὰ νὰ φοβόταν νὰ λερῶσθῃ
μὲ τὰ παλὰ παπουτσάκια της τὸ ἀρχοντικό
σπίτι. Κι' ἡ καρδιά τῆς Νάντιας ἐσφίχτηκε
ἀκόμα πὺ πολὺ μὲ τὴν παιδιὰτικὴ αὐτὴ προ-
σχή.

— Μαμά! ἐφώναξε μ' ἐνθουσιασμὸ ὁ Ἀλ-
βέρτος. Θὰ τὴν φέρνω κάθε μέρα τὴν μικρὴ
Ὑδεν νὰ τρώῃ.

Ἐγέλασαν ὅλοι μὲ τὴν ὁρμητικότητα τοῦ
παιδιοῦ κι' ὁ Φερνάνδος εἶπε μὲ χεῖλη σφι-
χτὰ, ἐρωτικά:

— Νὰ τὴν φέρνῃς, ἀνδρὶ μου, εἶνε ὁμορφ-
μική. Ὅταν μεγαλώσῃ θ' ἀξίξῃ, ὅτι καὶ νὰ
πῇ.

Ἡ κομῆσα τορριζε μιὰν ἀποδοκιμαστικὴ
ματιά κι' ὁ Ἀλβέρτος ὄχιως νὰ νοιώθῃ κι'
αὐτὸς καλὰ-καλὰ γιὰ τὸν ἐκτύπησιν ἐχθρὴν.

Μὰ ὁ Ροδόλφος ἐγέλασε καλὰ-καλὰ κι' ἐ-
φώναξε:

— Πρῶτὴ φορὰ ποὺ ἀνακαλύπτω πὼς ὁ φι-
λος μὰς Φερνάνδος ἀγαπᾷ τὸ παιδί. Ἡ
μικροῦλα δὲν πστεύω νὰ εἶνε πέρα πάνω ἀπὸ
ὅκτω χρονῶν.

— Ἡ γυναῖκα δὲν ἔχει ποτὲ ἡλικία, εἶπε
κινικὰ ὁ Φροντὲ. Ἐπειτα, τὰ χρόνια περνοῦν
τόσο γρηγορᾶ...

ΝΑ ΠΙΑΣΗΣ ΦΙΛΟΙ

— Ὡστε ὁ Ἀλβέρτος σοδῶσε τὸ τῶλτρο;
ἐφώναξε ἕνα θράδυ ἡ Μαργκὼ στὴν ὕδεν.
Καθὰς ἐγύρισε ἡ μικρὴ ἀπὸ τὴ δουλειά της.

— Ναι, ἀποκρίθηκε μὲ φόβο ἡ παιδοῦλα.
Ἦταν ὅπου δεκατῶν χρονῶν. Ὁμορφ-
νὸν λαλοῦσιν, σέρρας, χλωμῇ, λεπτῇ μὲ μά-
τια θαυμαστὰ βιολετὰ, μὲ κάτι τὸ ἀριστο-
κρατικὸ μέσα στὰ κουρελάκια της.

— Καὶ τοῦ εἶπες ἐκεῖνο ποὺ σοῦ εἶχα πῇ;
συνέχισε ἡ Μαργκὼ.

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε σιγὰ ἡ μικρή.

— Καὶ γιατί; ἔκαμε ἡ μητέρα της μὲ φωνὴ
σιγανὴ ἀλλὰ ἀπειλητικὴ.

Ἐδίστασε ἡ κομῆσα μιὰ στιγμὴ. Ἐπει-
τα ἀποκρίθηκε, κυττάζοντας ἐξάφνα τὸν πατέρα
τῆς μητέρα της στὰ μάτια:

— Γιατί ἡ Σολάν μου εἶπε πὼς δὲν ἐ-
πρεπε νὰ τὸ πῶ...

— Ἀ, ἔτσι; ἔκαμε ἡ γυναῖκα καὶ σηκώ-
θηκε.

Τὸ κοριτσάκι ὀπισθοχώρησε πρὸς τὸν τοῖχο
κι' ἀκούμπησε ἐκεῖ σὰ νὰ ἤθελε νὰ κρυφθῇ.

— Τί τρέχει; ἔκαμε ὁ Ζερῶμ ποὺ ἐκτύπησε
τὴν πλάτη τοῦ καὶ φαίνονταν ὡς τότε νὰ μὴν
παρακολουθῇ τὴ σκηνή. Τί τῆς εἶχες πῇ νὰ
τοῦ πῇ;

— Τῆς εἶχα πῇ νὰ πῇ σ' αὐτὸ τὸ κοῦτὸ ἄ-
γιο ποὺ φαίνεται νάξῃ ἐστρελλοσθῇ μὲ τὴν
ἀσχημονοῦσα αὐτὴ, τῆς εἶχα πῇ νὰ τοῦ πῇ
νὰ περῶσθι ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ πὼς οἱ γονεῖς
της δὲν εἶνε διόλου αὐστηροί.

— Ἀχ! ἔκαμε ὁ Ζερῶμ καὶ ἐγέλασε ἡ-
λθια.

— Καταλαβαίνεις, ἐξήγησε ἡ Μαργκὼ πὼς
δὲν πρέπει ν' ἀφήσωμε νὰ μὰς ἐξουγῇ αὐτὴ
ἡ ἐκδοκία. Κάθε μέρα δὲν παρουσιάζονται
τέτοιαι θάλακες. Εἶνε μικρὰ βέβαια δεκαέτη.
— Δεκάτῃ χρονῶν ἀλλὰ φαίνεται νὰ ἔχη
παράδει. Ἐπειτα, ὁλέεις, δὲν—πρὶα χρόνια

τώρα ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ἀφεντιά της. Τὴ
λυπάται. Ἡ λύπη ὅμως αὐτὴ πρέπει νὰ μὰς
δωσῇ κάτι κι' ἐγὼ.

— Νὰ τὸν πιάσῃ φίλοι, εἶπε ὁ Ζερῶμ γε-
λῶντας.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς προσπάθησα νὰ τῆς δώσω
νὰ καταλάβῃ, εἶπε μὲ θυμὸ ἡ γυναῖκα του.
Ἄλλὰ αὐτὴ ἔχει ξερό κεφάλι.

— Δὲν θέλω νὰ πιάσω φίλοι ἀποκρίθηκε μὲ
πέσμα ἡ κομῆσισσα.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδωμε! ἔκαμε ἀγρία ἡ μέ-
γαιρα καὶ πρὶν προφθάσῃ ν' ἀντιταθῇ ἡ ὕ-
δεν τὴν ἀρπάξε ἀπὸ τὰ πλοῦσια ξανθὰ μαλ-
λιά καὶ τὴν ἔριξε χάμω.

Οὐρλιάσε ἀπὸ τ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Εκείνο το πρωί ο κ. ντέ Μπερζέ έπληξε κάποιον μικρότερο να φανερών.

Ανέλασε τον Λεϊγρος σε δι-
αστημα τριών και πλέον χιλιόμε-
τρων και έφθασε σ' ένα νησάκι
πού αότη την ώρα ήταν πραγμα-
τικά φωλιάρ φλουάρων πουλιών.
Αναψε την πίπα του, έριξε
την άγκυρα και πέταξε τις πε-
τονιές του.

Ήταν ένας άνθρωπος έως πε-
νήτα χρόνων, με ροδοκόκκινο πρό-
σωπο και επιμελημένο γενάκι
ψαρρό, πολύ περιποιημένος και
κομψότατα ντυμένος.

Ήταν παρίωντος στην μι-
κρή αυτή πόλη που απλώνεται
στις όχθες του Λεϊγρος για την
θαυμασία του έλλα, για τους
σκύλους του και για την κομψή
και κατάλευκη θάρακα του, που
την είχε σπολιώσει με μία τέλτα
με μικρές πολυβόλες και ά-
κόμη και μ' ένα τραπέζι.

Ανθρώπος φιλήσυχος, τακτικός
και μεθοδικός σ' όλα του, ο κ.
Μπερζέ ένα μόνο πάθος είχε: το
ψάρεμα. Και πήγαινε σ' αυτό, ό-
πως θα πήγαινε σε μία συνανα-
στραφή, άμεμπτα ντυμένος και
έγκαιροδιδόταν μέσα στη θάλα-
ρα του σαν νάταν στο σαλόνι του.

Η ημέρα εκείνη φανόταν πως
δτι θα ήταν πολύ ζεστή.
Γύρω του έβασίλευε άκρα έρη-
μιά. Κανέναν θορύβο δεν έρχα-
ταν να παραέξ το ψάρεμά του
και μόνο κατά το μεσημέρι, όταν
ο Μπερζέ έτοιμαζόταν να άνοιξη
το καλάθι με τις ζωτροφίες, φά-
νιχε από μακριά μία θάρκα να
προχωρή στο νησάκι.

Ο κ. Μπερζέ ένοιωσε κάποια
δυσφορία. Πούς νάταν ο ψαράς
που έργόταν στο «λημέρι» του;
Δεν έβλεπε παρά μόνο την πλά-
τη του καθώς ήταν σκυμμένος κι
έκομπλατούσε με δύναμι. Την
θάρκα όμως την άνεγνώνιζε. Ή-
ταν μία άσχημη πράσινη θάρκα
που άνηκε στον πανδοχέα του χω-
ριού και που αυτός την ένοίκιαζε
κάποτε σε περαστικούς πελά-
τες.

Κάποια άόριστη άνησυχία γεν-
νήθηκε μέσα του. Ήταν τάχα
προσέοιθμα;
Τό γεγονός εινε δι το πρσσω
πό του σκοτεινιάζε, όσο ή θάρκα
έπλησίαζε. Και έμεινε άκόμη πιο
σκοτεινό όταν είδε τον άγνωστο
να παύη να κοπιηλάτη και να
σηκωνεται για να ρίξη την άγ-
κυρα.

Μα αυτό ήταν έξωφρενικό! Η
θάρκα είχε άραξει ακριβώς άπέ-
ναντι στη δική του. Οι πετονιές
χωρίς άλλο θα υπερδούσανταν. Ή-
ταν έτοιμος να τού φωνάξη δι
αυτό ήταν έξω από τους κανόνες,
και δι καλό θα έκανε να έπληγι
νε να φανερών λίγο μακρότερα.
Και όμως δεν είπε τίποτα...δεν
είπε τίποτα, γιατί όταν είδε το
πρόσωπο του άνώστου ένοιωσε
κάτι να τού σφίγγη την καρδιά
άπιδ το είχε, λοιπόν, έαναβή αό
τό το πρόσωπο; Πού το είχε έα-
ναβή;

Ο άγνωστος, ώστόσο, ένας άν
θρώπος κακοντυμένος με ψαρά γέ-
νεια, είχε καθήσει ήσυχα στη μέ-
ση της θάρκας του, δεν τον εί-
δε όμως να έχη καμμία πετονιά
έκει μέσα. Απεναντίας άνοιξε
μία έφημερίδα που σκέπτεζε κάτι,
το γέμια του, θέλεια.
Και ο κ. Μπερζέ άντελήφθη υ'
έκπληξη να θναίνον άτ' το χαρ-
τί περάει μαδρα και έπειτα ένα
ράμφος γυμφό.

— Ένας γυμφί φωνάζε χωρίς
να το θέλη.
— Ε, θέλεια, ένας γυμφί έπα-
νέλασε ο άγνωστος με τόνο φει-
δρότητας πού χυπαφός πένθιμο
στ' αούτια. Θέλεις να τον μοιρα-
σθώ;

— Ένας γυμφί φωνάζε χωρίς
να το θέλη.
— Ε, θέλεια, ένας γυμφί έπα-
νέλασε ο άγνωστος με τόνο φει-
δρότητας πού χυπαφός πένθιμο
στ' αούτια. Θέλεις να τον μοιρα-
σθώ;

18

Την φορά αότη ο κ. Μπερζέ
έκούταξε γύρω του σαν να ζη-
τούσε βοήθεια. Χονδρές σταγόνες
ιδρώτος έφάνηκαν στο μέτωπό
του. Έγύρισε έπειτα και προ-
σήλωσε τα μάτια του με φρίκη
έπάνω στον άγνωστο.
Εκείνος γελούσε ένα γέλιο
άνατριχιαστικό που άφηνε να
φανόταν τα κίτρινα δόντια του.
— Δεν εινε δυνατόν, έτραύλιζε
ο Μπερζέ.
— Τι δεν εινε δυνατόν;
— Η φωνή του άνώστου ήταν
έμπαικτική και κυνική.
— Ο Γκασπάρ! έθρυσαν τα
χείλη του κ. Μπερζέ, δεν εινε
δυνατόν! Δεν εινε δυνατόν!...
— Έξητούσε τα κουπιά του σαν
για να τραπή σε φυγή.
— Λοιπόν, θά το μοιρασθώμε
το πουλί, θά το μοιρασθώμε αό
τη τη φορά!
Ο έπονομοθεός Γκασπάρ είχε
σηκωθεί και κουνούσε στον άέρα
τον νεκρό γύπα.

Ο κ. Μπερζέ έτρεμε όλόκλη-
ρος.
— Ο Γκασπάρ! Ο Γκασπάρ
έδώ; έπανάλαβε.
— Κάνει θέλεια λιγώτερη ζέ-
στη έδώ από κεί κάτω. Θυμά-
σαι; Έ, να πάρ' η όργη τί ζέ-
στη ήταν εκείνη και τί έθρασαί!
Τί δεν θά δίναμε για μία γουλιά
από το νερό αυτό που μάς περι-
κυκλώνει έδώ τώρα.

Μιλούσε με την ίδια ποσοπιη
τη εύθυμία, ενώ ο κ. Μπερζέ έ-
βλεπε να παραλευνί έμπρός του
μία μακρυή σκηνογραφία, τόσο
διαφορετική από το δροσερό φόν
το που έπρόβαλλε με τόση χάρη
έδώ.
— Έβλεπε μία έκτασι άτέλειωτη
γεμάτη από πέτρες σταχτερές μι-
κρές και μεγάλες και από πάνω
ένα ούρανό σταχτερό και αυτόν,
ένα ούρανό μοιυθένιο που έκαε
τους ώμους και το πρόσωπο και
έκοβε την άναπνοή.

Ήταν το Καλασάρ, η περιώ-
νιμη έρημος της Νοτίου Άφρι-
κής, όπου το κυνήγι των άδαμν
των είχε προσελκύσει τόνους και
τόσους.
Ο κ. Μπερζέ είχε προσλάβει
μία έκφραση στεγνής. Άστραπές
παράξενης περνούσαν από τα μά-
τια του.
— Φύγει έγόγγυσε, θά σου
δώσω...
Ο άλλος όμως έσκασε στα γέ-
λια.

— Νά μου δώσης; Τί να μου
δώσης σε μένα τον φίλο σου Γκα-
σπάρ, τον άδελφό σου; Θυμάσαι
τι φίλα είχαμε όταν φύγαμε μα-
ζί, τον έθουσιασμό μας όταν έρη-
καμε το πρώτο μας διμάντι, έ-
να τόσο δά... Έκλάψαμε από
τη χαρά μας και ο ένας έπρεσε
στην άγκαλιά του άλλου!

— Σώπα!
Ο Μπερζέ με τα μάτια δά-
νοιχα έβλεπε τώρα κάτι το τρο-
μακτικό. Ήταν η ίδια σκηνογρα-
φία, άλλ' έπειτα από άρκετές έ-
δομάδες. Είχαν ζητήσει άδικα
τον δρόμο τους για να γυρίσουν.
Έπενιατόσαν όλόκληρα μερόνυ-
χα και έβλεπαν πάντοτε έμπρός
τους τις ίδιες σταχτερές πέ-
τρες.
Και οι ζωτροφίες είχαν έξαν-
ταληθί και νερό δεν υπήρχε πιά.
Και ήλθε η στιγμή που οι
δύο άνδρες δεν μπορούσαν πιά
να περπατήσουν και σέρνονταν
με τα χέρια και τα γόνατα, με
το σώμα κατακατωμένο και τα
φορέματα κουρελιασμένα. Έως ο-
του έπσαν ο ένας δίπλα στον άλ-
λον σαν δύο πτώματα. Σαφνικά
μία σκιά φάνηκε από πάνω άπ'
τα κεφάλια τους. Ένας γυμφί,
πού τούς νόμιζε πραγματικά πε-
θαμένους, άρχισε να διαγράφει
κόκλους γύρω τους και να τούς
πλησιάζη όλόένα και περισσότε-
ρο...

Μία τρελλή τότε έλπιδα γεννη-
θηκε στην καρδιά των άναπαυ-
σθαιμένων αούτων. Κατώρθωσαν
να πάρουν πέτρες από κεί κοντα
τους και να τις πετούν έπάνω
στο όρειο έως άτου το έφριξαν
κάτω νεκρό.
Και έπειτα σύρθηκαν προς αό.

Τό. Ο Γκασπάρ είχε φθάσει πρδ
τους και είχε άρπάξει το πουλί.
— Κρύψε το! Νά μη το θά-
λω, ίκέτευσε ο Μπερζέ, γιατί νό-
μιζε πως έβλεπε τον άλλο εκείνα
γύπα της έρήμου, εκείνον που εί-
χε άποσπάσει από τα χέρια του
συντρόφου του και τον είχε κατα-
δρογήσει άκόμη ζεστόν, παλαι-
οντάς λυσσασμένα έναντίον του
για να μη τού δώση μερίδιο,
Και τη νύχτα ο Μπερζέ, που
ένοιωσε τις δυνάμεις του ν' άνα-
γεννώταν, είχε φύγει μόνος του.
Συνήτησε κάπου Ότεντότους
που τον έσωσαν.

— Κρύψε το, σε ίκετεύω. Σέρω
τί έργεσαι να μου ζητήσεις, θά
σο δώσω τη μισή μου περιου-
σία, όλη αν θέλεις... Εινε δι-
καίο, αλλά κρύψε το...
Ο Γκασπάρ έγέλασε σαρκα-
στικά.
— Όχι! Δεν θέλω τα λεπτά
σου. Κράτησέ τα. Εκείνο που θέ-
λω είναι να σε έαναδω άκόμη
μία φορά να καταδροχθής έναν
γύπα... Μα ναι, εινε και αυτό
μία ιδέα σαν κάθε άλλη... να
τον καταδροχθής μ' αυτό το
διορρο κοστούμι σου, μέσα στην
κοκκέτικη θαρκούλα σου... Φάε
το θέλω! Άκούς; είπε και πέτα
ξε το πουλί στη θάρκα του Μπερ-
ζέ.

— Ένας ρόγχος άκούσθηκε.
— Γκασπάρ, σε ίκετεύω! Αυ-
τήσου με!
— Φάτο, σου λέω! έπανάλαβε
ο άλλος έπιτακτικά.
Τό πρόσωπο του Μπερζέ ήταν
πλημμυρισμένο από ιδρώτα. Τα
χείλη του συσπώνταν σε φρικώδη
μορφασμό. Τα σαγύνα άνοιξαν
και τα δόντια χώθηκαν στην με-
λαυνήθ σάρκα, ενώ από την πρσ-
σινή θάρκα άκούσαν ένας τρομε-
ρός καυχασμός μανιακού.

Μ' όλες τις άνακρίσεις πού έ-
γιναν, κανείς δεν μπόρεσε να
καταλάβη γιατί ο κ. Μπερζέ, που
ήταν τόσο φιλήσυχος, τόσο μετρη-
μένος σ' όλα του, έβρεθηκε νε-
κρός μέσα στην θάρκα του με τα
δόντια του χωμένα στην σάρκα
ένος πουλιού, που ο δάσκαλος
έλεγαν πως ήταν άετός...

Η ΑΙΤΙΑ
Ο δικαστής. — Κατηγορού-
μενε, πήγες άλλη φορά στη φυ-
λακή;
Ο λαοδότης. — Μάλιστα, κύ-
ριε πρόεδρε.
Ο δικαστής. — Για ποιά αι-
τία;
Ο λαοδότης. — Για να έ-
πισηφωθώ τον... πατέρα μου!
ΤΙ ΕΜΑΘΕ
Ο Πιπές σου μαθαίνει να
όδηγής άυτόκιντο; Και τί έ-
μαθες ως τώρα;
Καίτη. — Έμαθα... δι εινε
έικοσι τεσσάρων χρόνων, έλευ-
θερος και έχει μία έπικερδή έρ-
γασία.

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ
Ο δάσκαλος. — Τί έγινε μετά
τον θάνατο του Μ. Ναπολέοντος;
Ο μαθητής. — Η κηδεία του
κύριε!

ΒΟΛΙΚΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ
Ο προϊστάμενος (στον νέο υ-
πάλληλο). — Πρέπει να έξερете
δι η δουλειά του γραφείου μας
άρχίζει στις έννα.
Ο υπάλληλος. — Όρασι!
Αν δεν έχω έρθει έως τις έννα
μπορείτε ν' άρχισετε τη δουλειά.
δεν έπιθυμώ να με περιμένετε.

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ
Ο ελσπρέκτωρ των τηλεφω-
νων. — Άρνισθε λοιπόν, κύριε,
να πληρώσετε τα 214 τηλεφωνή-
ματα που ζητεί η εταιρία από
σας;
— Απολυτός.
— Αλλά, κύριε, πητι μου του-
λαχιστον πού εινε το παραπονο
σας;
— Ότι δεν... έχω τηλεφώνω
σπίτι μου!

ΠΝΕΥΜΑ
Η ΑΙΤΙΑ
Ο δικαστής. — Κατηγορού-
μενε, πήγες άλλη φορά στη φυ-
λακή;
Ο λαοδότης. — Μάλιστα, κύ-
ριε πρόεδρε.
Ο δικαστής. — Για ποιά αι-
τία;
Ο λαοδότης. — Για να έ-
πισηφωθώ τον... πατέρα μου!
ΤΙ ΕΜΑΘΕ
Ο Πιπές σου μαθαίνει να
όδηγής άυτόκιντο; Και τί έ-
μαθες ως τώρα;
Καίτη. — Έμαθα... δι εινε
έικοσι τεσσάρων χρόνων, έλευ-
θερος και έχει μία έπικερδή έρ-
γασία.

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ
Ο δάσκαλος. — Τί έγινε μετά
τον θάνατο του Μ. Ναπολέοντος;
Ο μαθητής. — Η κηδεία του
κύριε!

ΒΟΛΙΚΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ
Ο προϊστάμενος (στον νέο υ-
πάλληλο). — Πρέπει να έξερете
δι η δουλειά του γραφείου μας
άρχίζει στις έννα.
Ο υπάλληλος. — Όρασι!
Αν δεν έχω έρθει έως τις έννα
μπορείτε ν' άρχισετε τη δουλειά.
δεν έπιθυμώ να με περιμένετε.

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ
Ο ελσπρέκτωρ των τηλεφω-
νων. — Άρνισθε λοιπόν, κύριε,
να πληρώσετε τα 214 τηλεφωνή-
ματα που ζητεί η εταιρία από
σας;
— Απολυτός.
— Αλλά, κύριε, πητι μου του-
λαχιστον πού εινε το παραπονο
σας;
— Ότι δεν... έχω τηλεφώνω
σπίτι μου!

ΠΝΕΥΜΑ
Η ΑΙΤΙΑ
Ο δικαστής. — Κατηγορού-
μενε, πήγες άλλη φορά στη φυ-
λακή;
Ο λαοδότης. — Μάλιστα, κύ-
ριε πρόεδρε.
Ο δικαστής. — Για ποιά αι-
τία;
Ο λαοδότης. — Για να έ-
πισηφωθώ τον... πατέρα μου!
ΤΙ ΕΜΑΘΕ
Ο Πιπές σου μαθαίνει να
όδηγής άυτόκιντο; Και τί έ-
μαθες ως τώρα;
Καίτη. — Έμαθα... δι εινε
έικοσι τεσσάρων χρόνων, έλευ-
θερος και έχει μία έπικερδή έρ-
γασία.

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ
Ο δάσκαλος. — Τί έγινε μετά
τον θάνατο του Μ. Ναπολέοντος;
Ο μαθητής. — Η κηδεία του
κύριε!

ΗΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ
για τον
ΕΡΩΤΑ

Ερχονται στιγμές στη ζωή
σας άγαπητές μου, που ρωτάτε
τον έαυτό σας με άγωνία: «Μ'
άγαπάει; Τον άγαπά κι' έγώ;»
Και δεν εινε δι άμφιβάλλετε για
τα αισθήματά σας, αλλά καμμία
φορά άδυνατεί κανείς να διαβά-
ση καθαρά στην καρδιά του και
τα φύλλα της μαθημένης μαργα-
ρίτας δεν μας δίνουν πάντα ά-
λάθηστη την άπάντησι.
Τι' αυτό ακριβώς αν βρεθίτε
ποτέ μπροστά στο άγνωστός αό-
το πρόβλημα δεν έχετε ποια να
συμβουλευθήτε τον παρακάτω έ-
ρωτικό κώδικα και να προσπα-
σετε ν' άπαντήσετε στις πέντε έ-
ρωτικές άπ' τις οποίες άποτε-
λείται. Και προτού άφώσετε στην
έμπειρη έρώτησι, θά έχετε έρη ά-
σφαλώς τη λύσι του αισθηματικού
σας προβλήματος.

Τα έρωτήματα στα οποία θ'
άπαντήσετε όσο μπορείτε πιο έλ-
λικρινά εινε τα έξης:
1) Μήπως αισθάνομαι τον έαυ-
τό μου μόνον και νομίζω δι πρέ-
πει να με προστατεύη κάποιος;
Αυτό εινε το θεμελιώδες έρώ-
τημα. Η ανθρώπινη καρδιά έφ'
δσον δεν έρθηκε άκόμη τόν έρω-
τα άναμμένη τη μοναξιά. Η δει-
λία και η έλλειψις άυτοπεποίθη-
σεως προέρχονται από την έπιθυ-
μία που έχομε και από τον φόβο
μήπως δεν έμπνόμε άρκητή συμ-
παθεία. Κάθε κορίτσι θέλει ν' ά-
ρέσει. Εινε όμως δύσκολο η μά-
λον άδύνατον ν' άρέσει κανείς σ'
όλον τον κόσμο. Έτσι άντιμετω-
πίζει κανείς τα σχολία, το κου-
τομπολιό και την άδίκια.

Όταν όμως εινε κανείς έρωτευ-
μένος άποκάτι κάποιον στήριγμα
και λέει μέσα του: «Τί μ' ένδια-
φεί;» θά δει πού αν άλλω για
μένα; Άφοδ άρέσω σ' εκείνον που
άγαπώ, πρέπει να είμαι εύχαρι-
στήμενη.

Αν λοιπόν η έκτίμησις και η
τροφρότητα ενός προσώπου σας
άρκει αν ο έρωας άπόττει έρω-
τήματα, έρωτα καταφύγιο κα-
τά της άδυσφορίας και της έλ-
θρας των άλλων αν ιωώθετε τον
έαυτό σας έναν άγνωστον άπ' αυτή
την συμπάθεια τότε άσφαλώς η
καρδιά σας δεν γελοιάζεται. Εισα-
στε έρωτευμένη άγαπητή μου!

2) Ο έρωας μας εινε μοιραί-
ος ή μπορεί να γίνει;
Κι' αυτό έπίσης εινε βασικό έ-
ρώτημα. Όταν ο έρωας δεν ειναι
μοιραίος, δεν μπορεί να εινε και
στερεός. Ρωτήστε λοιπόν τον έ-
αυτό σας: «Θά μπόρεσω να μ' ά-
γαπήση; Εινε έλεύθερος να μ' ά-
γαπήση;» Ο έρωας μας εινε πραγ-
ματοποιήσιμος; Και αν η άπάν-
τησι εινε καταφατική, τότε πρέ-
πει να έχετε άπολυτή έμπιστοσύ-
νη στο έρωτικό σας έλλοον.

3) Είμαι εύτυχισμένη;
Ο πραγματικός έρωας εινε χα-
ρούμενος και γελαστός. Μία γυ-
ναίκα που θυσιάζει σ' έναν άνδρα
την έλευθερία της, τα συμφέρον-
τα και την προσωπικότητά της,
δεν ειναι άληθινά έρωτευμένη,
αλλά τά κάνει όλ' αυτά από πεί-
σμα. Μία γυναίκα που την παρα-
μελεί ο άνδρας της και την άπα-
τά, στερείται θάρρους. Σ' αύ-
τες τις περιπτώσεις καλύτερα να
σπάση τα δεσμά της παρά να εινε
δυστυχισμένη.

4) Τον άγαπώ για ό τι εινε ή
για ό τι θαέλεα να γίνει;
Η καταφατική άπάντησις
από πρώτο έρωτήμα από τα δύο
δίνει την βεβαιότητα δι ποίον
είναι περί πραγματικού έρωτος.
5) Τον άγαπώ γιατί εινε αό-
τος ή γιατί μοιάζει με κάποιον
άλλον;

Ο άνδρας που άγαπάτε πραγ-
ματικά δει, πρέπει να μοιάζει με
κάποιον. Αν λέτε δι μοιάζει με
τον Γκόρρι Κούπερ τότε έρωτικό
σας εινε μεγάλη εύγγυσις και δεν
έξερете αν άγαπάτε τον άνδρα
σας ή τον Γκόρρι Κούπερ.

Και έβειδε την έφημερίδα.
Ο φαρμακοποιός χαμογέλασε.

Το Βεβάνι
το ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Εξω φρενών ή Σουρπουτίσα, ή γυναίκα
του Καραμπέτ, μόλις άνέθηκε με το άσανόρ.
στο ρετιρέ της, φώναζε:
— Καραμπέτ!
— Έντώ είμαι, Σουρπουτίσα!
Και ο Καραμπέτ παρουσιάστηκε μπροστά
της με το πρόσωπο γεμάτο σαπουνάδα και μία
ζοριστική μηχανή στο χέρι.
— Σουρπιμένο ένοιαί, τζάνετ!
— Καραμπέτ, αυτό το νοικάτηρα στο από-
γειος, πολύ έπέφξη μασκαρά ένεταί.
— Τι ήκανε έσένα, Σουρπουτίσα;
— Κτεβεζελικ κανει, πολύ μπουλαίσκ ένε-
ταί! Κάτε φορά από σεργιανι γυρίζω, αυτό
στο πόρτα ούλο χωρατατζή ένεταί.
Ο Καραμπέτ συνωφρονώθηκε. Νά πειράζουν
την συμεία του, αυτό δεν μπορούσε να το
άνεχθ.

— Όνομά του ήξερεις, Σουρπουτίσα;
— Τζάννος, λένε βαρρά.
— Μα νί ντουλειά κανει;
— Μπεχλιβάν, μπαλαίστης λένε!
— Μποζέρη;
— Έτσι είπαμε ντούλα μας.
Ο Καραμπέτ τά χρειάστηκε.
Καλά να πιαστή και να κνή τον κάργα σε
έναν όποιονδήποτε, μα όχι και σ' έναν παλαι
στη και δι μοζέρ.

Εν τούτοις όμως έπρεπε να σώση το αν-
δρικό του γόητρον άπέναντι της άγαπητής
του Σουρπουτίσας.
Εσοφώρωσε τα φρύδια του και είπε:
— Καλά! Τά Ισπία μουτρα σου αούτο-
υο!

Και πήγε μέσα να τελειώση το ζύρισμά του.
Η Σουρπουτίσα τον άκολουθησε κι' άρχι-
σε να παραπονιγιά για τα πειράγματα που
της έκανε τακτικά ο μοζέρ αυτός Τζάννος,
που κοιτοκούσε στο ύπόγειο της πολυκατο-
κίας των.
— Αμάν, Καραμπέτ, πολύ μασκαρά αν-
θρώπος εινε! Κεφάλι του από παρατυρί ι-
θνάζει, και ούλο γελαστός κανει έμένα. Μαν-
τάμ Σουρπουτίσα καλά εισες; Μαντάμ Σουρ-
πουτίσα τουβαλέτα σου πολύ διορρος ένε-
ταί, Μαντάμ Σουρπουτίσα όντουλασιόν περ
μαντάμ διορρος ήκάνεις!

Ο Καραμπέτ, άκούοντας τά άστεία που έ-
κανε ο μοζέρ στη γυναίκα του, άναψε και
κόρσισε.
— Βαί, βαι, μασκαρά πράματα με αότα,
σ' ένα όναικα παντρεμένο λακρινι ένεταί;
Τώρα τά κατέδω στο γκαρίζονέρα του και τά
κάνω κεφάλι σου αούτουνο ίντιο 'Ιταλία 'Αρ-
εανίτικο!

Η Σουρπουτίσα, που τον είδε τόσο ζα-
ναμμένο, φοβήθηκε.
— Άσε, Καραμπέτ, είπε, άμα μιλήση έμέ-
να άλλο φορά, πολιτομένος τά φέρω.
— Τι τά ένεταί με με πολιτομένος, έγώ
χέρια μου γιατί έχω;
— Μα αούτος μοζέρη εινε, Καραμπέτ, τί
τέλειος; 'Ιεόλο να φές;
— Μποζέρη - μοζέρη, γώ τά κάνω καλά
αούτουνο.

Αλλά κατά εάθος φοβήθηκε, όταν έσκέ-
φθηκε πως είχε να κνή μ' έναν παλαιστή.
Πήρε την έφημερίδα και κάθισε σε μία
γωνία να δη τά νέα της ημέρας.
Σαφνικά, φώναζε:
— Σουρπουτίσα!
— Τι τέλειος, Καραμπέτ;
— Πάει, μοζέρη, πέτανες έγώ!
— Η Σουρπουτίσα τον κύταζε με έκπληξι.
— Τι λές, Καραμπέτ;
— Αυτό που είπα τά ένεταί, Μποζέρη κομ-
μάτια τά ένεταί.

— Μα πώς;
— Μα έντώ ντιαδεσμένος να κνής, μοστημέ
νος τά ένεσαι, Τζάννος ένα γιατρικός έκει.
Προβανίνα λένε, άμα πίνεις χόπια, παλληκάρι
τά ένεσαι. Σπετσισία τά πάω, Προβανίνα
άφρασιμένος τά κάνω, ντέκα χόπια τά πιά,
να Ισπία μουτρα του μοζέρη.
— Άληθεια εινε, Καραμπέτ;
— Μπερ φημερίντας γραμμένο εινε! 'Ιπέμα-
τα τά λένε;
Και κατέθηκε γρήγορα να πάη στο φαρμα-
κειό της γειτονιάς.
Ο φαρμακοποιός, όταν του ζήτησε τό
φάρμακο:
— Προβανίνα τέλο.
— Εδώ χασάπικο δεν εινε, Χριστιανέ μου,
του άπνηττου.
— Προβανίνα γιατρικός, μπέ, εινε! Ντό-
ναι ένεταί!

Και έβειδε την έφημερίδα.
Ο φαρμακοποιός χαμογέλασε.

Το ΚΑΡΑΜΠΕΤ
το ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Εξω φρενών ή Σουρπουτίσα, ή γυναίκα
του Καραμπέτ, μόλις άνέθηκε με το άσανόρ.
στο ρετιρέ της, φώναζε:
— Καραμπέτ!
— Έντώ είμαι, Σουρπουτίσα!
Και ο Καραμπέτ παρουσιάστηκε μπροστά
της με το πρόσωπο γεμάτο σαπουνάδα και μία
ζοριστική μηχανή στο χέρι.
— Σουρπιμένο ένοιαί, τζάνετ!
— Καραμπέτ, αυτό το νοικάτηρα στο από-
γειος, πολύ έπέφξη μασκαρά ένεταί.
— Τι ήκανε έσένα, Σουρπουτίσα;
— Κτεβεζελικ κανει, πολύ μπουλαίσκ ένε-
ταί! Κάτε φορά από σεργιανι γυρίζω, αυτό
στο πόρτα ούλο χωρατατζή ένεταί.
Ο Καραμπέτ συνωφρονώθηκε. Νά πειράζουν
την συμεία του, αυτό δεν μπορούσε να το
άνεχθ.

— Όνομά του ήξερεις, Σουρπουτίσα;
— Τζάννος, λένε βαρρά.
— Μα νί ντουλειά κανει;
— Μπεχλιβάν, μπαλαίστης λένε!
— Μποζέρη;
— Έτσι είπαμε ντούλα μας.
Ο Καραμπέτ τά χρειάστηκε.
Καλά να πιαστή και να κνή τον κάργα σε
έναν όποιονδήποτε, μα όχι και σ' έναν παλαι
στη και δι μοζέρ.

Εν τούτοις όμως έπρεπε να σώση το αν-
δρικό του γόητρον άπέναντι της άγαπητής
του Σουρπουτίσας.
Εσοφώρωσε τα φρύδια του και είπε:
— Καλά! Τά Ισπία μουτρα σου αούτο-
υο!

Και πήγε μέσα να τελειώση το ζύρισμά του.
Η Σουρπουτίσα τον άκολουθησε κι' άρχι-
σε να παραπονιγιά για τα πειράγματα που
της έκανε τακτικά ο μοζέρ αυτός Τζάννος,
που κοιτοκούσε στο ύπόγειο της πολυκατο-
κίας των.
— Αμάν, Καραμπέτ, πολύ μασκαρά αν-
θρώπος εινε! Κεφάλι του από παρατυρί ι-
θνάζει, και ούλο γελαστός κανει έμένα. Μαν-
τάμ Σουρπουτίσα καλά εισες; Μαντάμ Σουρ-
πουτίσα τουβαλέτα σου πολύ διορρος ένε-
ταί, Μαντάμ Σουρπουτίσα όντουλασιόν περ
μαντάμ διορρος ήκάνεις!

Ο Καραμπέτ, άκούοντας τά άστεία που έ-
κανε ο μοζέρ στη γυναίκα του, άναψε και
κόρσισε.
— Βαί, βαι, μασκαρά πράματα με αότα,
σ' ένα όναικα παντρεμένο λακρινι ένεταί;
Τώρα τά κατέδω στο γκαρίζονέρα του και τά
κάνω κεφάλι σου αούτουνο ίντιο 'Ιταλία 'Αρ-
εανίτικο!

Η Σουρπουτίσα, που τον είδε τόσο ζα-
ναμμένο, φοβήθηκε.
— Άσε, Καραμπέτ, είπε, άμα μιλήση έμέ-
να άλλο φορά, πολιτομένος τά φέρω.
— Τι τά ένεταί με με πολιτομένος, έγώ
χέρια μου γιατί έχω;
— Μα αούτος μοζέρη εινε, Καραμπέτ, τί
τέλειος; 'Ιεόλο να φές;
— Μποζέρη - μοζέρη, γώ τά κάνω καλά
αούτουνο.

Αλλά κατά εάθος φοβήθηκε, όταν έσκέ-
φθηκε πως είχε να κνή μ' έναν παλαιστή.
Πήρε την έφημερίδα και κάθισε σε μία
γωνία να δη τά νέα της ημέρας.
Σαφνικά, φώναζε:
— Σουρπουτίσα!
— Τι τέλειος, Καραμπέτ;
— Πάει, μοζέρη, πέτανες έγώ!
— Η Σουρπουτίσα τον κύταζε με έκπληξι.
— Τι λές, Καραμπέτ;
— Αυτό που είπα τά ένεταί, Μποζέρη κομ-
μάτια τά ένεταί.

— Μα πώς;
— Μα έντώ ντιαδεσμένος να κνής, μοστημέ
νος τά ένεσαι, Τζάννος ένα γιατρικός έκει.
Προβανίνα λένε, άμα πίνεις χόπια, παλληκάρι
τά ένεσαι. Σπετσισία τά πάω, Προβανίνα
άφρασιμένος τά κάνω, ντέκα χόπια τά πιά,
να Ισπία μουτρα του μοζέρη.
— Άληθεια εινε, Καραμπέτ;
— Μπερ φημερίντας γραμμένο εινε! 'Ιπέμα-
τα τά λένε;
Και κατέθηκε γρήγορα να πάη στο φαρμα-
κειό της γειτονιάς.
Ο φαρμακοποιός, όταν του ζήτησε τό
φάρμακο:
— Προβανίνα τέλο.
— Εδώ χασάπικο δεν εινε, Χριστιανέ μου,
του άπνηττου.
— Προβανίνα γιατρικός, μπέ, εινε! Ντό-
ναι ένεταί!

Και έβειδε την έφημερίδα.
Ο φαρμακοποιός χαμογέλασε.

Το ΚΑΡΑΜΠΕΤ
το ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Εξω φρενών ή Σουρπουτίσα, ή γυναίκα
του Καραμπέτ, μόλις άνέθηκε με το άσανόρ.
στο ρετιρέ της, φώναζε:
— Καραμπέτ!
— Έντώ είμαι, Σουρπουτίσα!
Και ο Καραμπέτ παρουσιάστηκε μπροστά
της με το πρόσωπο γεμάτο

13ον

Μόλις όμως έφθασε εκεί. Έκαμε μία σπουδαία ανακάλυψη.

Ο άνθρωπος που τον είχε παρακολουθήσει την προηγούμενη, θριαυλλίζοντας τώρα εκεί περιεργαζόμενος τις φυσιολογικές των έπιθετων, που προωριζόταν για το Παρίσι.

Τώρα θα σε κάνω εγώ να τ'α χάρης, φίλε μου, ψιθύρισε ο Τόμ-Κόξ.

Επ'ηγε στην θύρα των εισιτηρίων, έπηρε ένα εισιτήριο τρίτης θέσεως για το Παρίσι κι έπειτα με τα κουρελιασμένα ρούχα του και με το άγριεμένο κάπως πρόσωπό του, χώθηκε μέσα στο πλήθος των έπιθετων.

Σε λίγο μία άπειλητική κραυγή ακούστηκε μέσα του:

— Πιάστε τον! Μούκλεψε το πορτοφόλι μου. Και ο άνθρωπος που φώναζε έδειχνε τον Τόμ-Κόξ, που κρατώντας πράγματι ένα πορτοφόλι στα χέρια του, έκαμε πως προσπαθούσε ν' ανοίξει δρόμο ανάμεσα στο πλήθος και να φύγει.

Δύο χωροφύλακες έτρεξαν τότε και τον έπιασαν.

Η κλοπή ήταν αποδεδειγμένη. Ο Τόμ-Κόξ κρατούσε ακόμη στα χέρια του το πορτοφόλι που έκλεψε.

— Πώς σε λένε; τον ρώτησε ο ένας από τους χωροφύλακες.

Ο Τόμ-Κόξ στην έρώτησι εκείνη αντίταξε, περιφρονώντας σιωπηλά.

— Πώς σε λένε; ξαναρώτησε ο χωροφύλακας.

— Πώς σε λένε; ξαναρώτησε ο χωροφύλακας.

— Πώς σε λένε; ξαναρώτησε ο χωροφύλακας.

— Πώς σε λένε; ξαναρώτησε ο χωροφύλακας.

— Πώς σε λένε; ξαναρώτησε ο χωροφύλακας.

— Πώς σε λένε; ξαναρώτησε ο χωροφύλακας.

— Πώς σε λένε; ξαναρώτησε ο χωροφύλακας.

— Πώς σε λένε; ξαναρώτησε ο χωροφύλακας.

— Πώς σε λένε; ξαναρώτησε ο χωροφύλακας.

— Πώς σε λένε; ξαναρώτησε ο χωροφύλακας.

— Πώς σε λένε; ξαναρώτησε ο χωροφύλακας.

— Πώς σε λένε; ξαναρώτησε ο χωροφύλακας.

— Πώς σε λένε; ξαναρώτησε ο χωροφύλακας.

— Πώς σε λένε; ξαναρώτησε ο χωροφύλακας.

— Πώς σε λένε; ξαναρώτησε ο χωροφύλακας.

— Πώς σε λένε; ξαναρώτησε ο χωροφύλακας.

— Πώς σε λένε; ξαναρώτησε ο χωροφύλακας.

— Πώς σε λένε; ξαναρώτησε ο χωροφύλακας.

— Πώς σε λένε; ξαναρώτησε ο χωροφύλακας.

— Πώς σε λένε; ξαναρώτησε ο χωροφύλακας.

— Πώς σε λένε; ξαναρώτησε ο χωροφύλακας.

— Πώς σε λένε; ξαναρώτησε ο χωροφύλακας.

— Πώς σε λένε; ξαναρώτησε ο χωροφύλακας.

— Πώς σε λένε; ξαναρώτησε ο χωροφύλακας.

σταθμοί και ο δολοφόνος των Παρισίων, που ήταν άπλουστα ο αστυνομικός Τόμ Κόξ μετρημένος, διέσχισε υπό σύστηροτάτην και πολυπληθή συνοδείαν χωροφύλακων τους δρόμους της πόλεως, που ώδηγούσε στον αστυνομικό σταθμό.

Εκεί του έβαλαν χειροπέδες και ξε ένοπλοι χωροφύλακες τον ξανάφεραν στον σιδηροδρομικό σταθμό. Τον έτοποθέτησαν μετά σ' ένα έντελως ιδιαιτέρω διαμέρισμα του σιδηροδρομικού σταθμού.

Μετά τρία λεπτά το τραίνο ξεκίνησε, με ταφέροντας στην πρωτεύουσα, κατά τον πιο περίεργο και άσφαλή τρόπο, τον Τόμ Κόξ...

ΟΠΟΥ ΕΙΔΟΠΟΙΕΙΤΑΙ ΤΟ «ΚΟΚΚΙΝΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ»

Το «Κόκκινο Δακτυλίδι» είχε τις διακλαδώσεις παντού, και παντού είχε οπαδούς, φίλους και έταίρους.

Στην Χάερν, όμως, στο κεντρικό αυτό λιμάνι όπου αποβιβάζονται οι ξέ «Αμερικανοί» έρχομενοι, είχε τοποθετήσει τους πιο έπιθετους και καλύτερους των κατασκόπων του. Έτσι, όταν οι πληροφορητές του είπαν ότι ο Τόμ Κόξ, που έπαιζε στην προσοχή τους,

Όταν λοιπόν η «Πολιτεία της Φλωρίδας» κατέλαυσε στη Χάερν κι' απειδίσθησαν από το ύπερκακόνιο ο Τόμ Κόξ και ο Τόνν, δυο κατασκόποι εκάρφωσαν άμέσως τα μάτια τους επάνω τους.

Ο ένας απ' αυτούς είχε ζήσει πολλά χρόνια στην «Αμερική», όπου άκούσε το τιμο έ-πάργγελλό του. Καλύτερα, λοιπόν, από κάθε άλλον γνώριζε τον Τόμ Κόξ. Και άκούο-υθησε τον ντετέκτιβ και τον βοηθό του και μετά παρηκολούθησε τον Τόμ-Κόξ, ως την στιγμή που μπήκε στην Τράπεζα.

— Άς τόν περιεμένο ώσωπα να βγῃ, σκέφθηκε.

Η ώρα, όμως, περνούσε και ο Τόμ-Κόξ δεν φαινόταν.

— Άργεί πολύ, ψιθύρισε κάποια στιγμή ο κατάσκοπος. Τι διάβολο! Δεν πιστεύω να φύγει από την άλλη πόρτα, αφού το άμάξι, που τον έφερε, περιμένει εδώ...

Ύστερα από μιάς ώρας άνομοή, ο κατάσκοπος έχασε πια την όμοιότητά του, και τράβηξε προς τόν άμαξά, που είχε μεταφέρει ως την Τράπεζα τον Τόμ-Κόξ. Εξήγησε σχετικά πληροφορίες κι' εκείνος του άπήντησε:

— Ο κύριος μπήκε στην Τράπεζα για να σηκώσει δέκα χιλιάδες φράγκα.

— Για ποιά σκοπό;

— Για να πληρώσει και να παραλάβει, δι. άγρόρας.

— Φίλε μου, είπε ο κατάσκοπος, είσαι ένας μεγάλος ήλιος κι' εσύ. Σ' έγνώρισε.

Κι' άφήνοντας έκκληκτο τόν άμαξά μπήκε στην Τράπεζα.

Περηλθε όλα τα διαμερίσματα, άδικα όμως. Ο Τόμ-Κόξ είχε εξαφανισθεί.

Αυτός ήταν! Είπε τότε με θεαλιότητα ο κατάσκοπος. Μου έφευγε, αλλά θα τόν ξαναβρώ...

Βέβαιος ότι ο Τόμ-Κόξ έφευγε από την πίσω πόρτα έτρεξε προς τή εκεί. Έβλεπε τα χαρακτηριστικά του σ' ένα κλητήρα και τόν ρώτησε.

Μήπως είδες κανένα τέτοιο κύριο να περάσει απ' εδώ;

Ο κλητήρας σκέφθηκε λίγο και μετά άπήντησε με βεβαιότητα:

— Ναί, τόν είδα.

— Ά! Πότε;

— Πριν τρία τέταρτα της ώρας...

— Ίσως και περισσότερα. Δεν κρατούσα ρολόγι στο χέρι...

Ο κατάσκοπος εύχαρίστησε τόν κλητήρα και βγήκε κι' αυτός από την πίσω πόρτα.

Ο δρόμος, όμως, ήταν έρημος, και ούτε άμάξι ούτε αυτοκίνητο όπρηκε εκεί.

Θά έφευγε πάλι διελογισθή ο κατάσκοπος. Είμαι, όμως, βέβαιος πως θα τόν ξαναβρώ.

Και άποακρόνθηκε από την Τράπεζα, λυπημένος γιατί έπ' του παρόντος έχασε μία λαμπρή εύκαιρία θριάμβου.

Στην Χάερν όπρησαν πολλοί άνθρωποι του «Κόκκινου Δακτυλιδίου», που γνώριζαν τον Τόμ-Κόξ, και όλοι ήταν βέβαιοι, ότι ο τρομερός ντετέκτιβ είχε πνιχί στον άκεανό.

Τώρα, όμως, τα πράγματα άλλαζαν. Ο άς νεκρός νομιζόμενος άνασταίναν, έβγαίνε από τα βάθη του άγροπ το άφου κι' έρχόταν να συνεχισή το έργο της καταδίξεως.

Ο κατάσκοπος, που άνεκάλυψε τόν Τόμ-Κόξ — και ήταν αυτός ο άρχηγός όλων των εν Χάερν εύρισκομένων — άνεκάλυψε την ηνακάλυψή του στους άλλους, τους έβεβαίωσε ότι ο Τόμ-Κόξ βρισκόταν στη ζωή και τούς είπε:

— Νά ήστε άγρυπνοι νύχτα και μέρα. Ο Τόμ-Κόξ έβρίσκει ακόμη στη Χάερν. Προσέχετε παντού, κατασκοπεύετε παντού, έρευνάτε παντού. Πρέπει να τόν άνακαλύψετε.

Έτσι μία λεγών κατασκόπων κινητοποίηθηκε άμέσως με τόν σκοπό ν' άνακαλύψουν

μετρημένος η μη τον τρομερο 'Αμερικανό ντετέκτιβ.

Ο ίδιος δέ ο άρχηγός των κατασκόπων τοποθετήθηκε στον σιδηροδρομικό σταθμό, γιατί είχε περισσότερες θεαλιότητες ότι ο Τόμ-Κόξ, έπιχειρώντας να συνεχισή το πόνος τόν Παρίσι ταξίδι του, θά προτιμούσε τόν σιδηροδρομικό δρόμο.

Και ο μέν Τόμ-Κόξ, παρ' όλες τις προσπάθειες των κατασκόπων, κατώρθωσε να φύγει για τόν Παρίσι και να ταξιδεύη μάλιστα με τόν πιο άσφαλή τρόπο, ο άρχηγός δέ των κατασκόπων για να είνε εν τάξει άπέναντι των άρχηγών του «Κόκκινου Δακτυλιδίου», έστειλε ν' άνακινώση σ' αυτούς την άνακάλυψή του, με ειδικό άπεσταλμένο.

Έτσι το «Κόκκινο Δακτυλίδι» πληροφορήθηκε την νεκράνστασι του Τόμ-Κόξ και την άφίξη του στη Γαλλία άρκετά έγκαίρως, για να πάρη κι' αυτό τα άμυντικά του μέτρα κατά τόν έναντίον της έπιδρομής του άστυνομικού.

Ο,τι δέ έγινε στη Χάερν, έπαυλήθηκε στο Παρίσι, αλλά σε πολύ μεγαλύτερη κλίμακα.

Οι καλύτεροι από τούς άνιχνευτές της συμμορίας και οι πιο έπιθετοί κατάσκοποι της — και άριθμούσε τέτοιους σ' όλες τις κοινωνικές τάξεις — έλαβαν έντολή εκ μέρους του 'Ανοτάτου Συμβουλίου να φροντίσουν όπως άνακαλυφθή, όσο τόν δυνατόν γρηγορώτερα ο Τόμ-Κόξ, εύθως ως πατούσε στο Παρίσι.

Ένας δέ συνεργάτης του «Κόκκινου Δακτυλιδίου» ο «Άνθρωπος χωρίς κεφάλι» ανέλαβε να έξοντώσει τόν 'Αμερικανό άστυνομικό, που στο μεταξύ αυτό ήσυχια και άθόρυθα κατέστρωνε τα σχέδια ενεργείας του.

Η δολοφονία, για την όποία κατηγορείται ο Λουί Φράνς, είχε λάβει χώραν στην περιφέρεια του άστυνομικού έκείνου τμήματος, του όποιου προϊστάμεν ο άστυνομός Ζορνά, με πραγματικά άξιο βοηθό του τόν ύπασυνόμο Ζεφρουά.

Όταν, λοιπόν, ο Τόμ-Κόξ, υπό τόν ψευδώνυμο πάντοτε του δολοφόνου Λουί Φράνς, έφθασε στο Παρίσι και παρέδόθη στο κατάστημα της Κεντρικής Διεύθυνσεως, είδοπαίθη άμέσως τόν άρμόδιο άστυνομικό τμήμα ν' άποστείλῃ λοχυσάν δυνάμιν χωροφύλακων, για να παραλάβῃ τόν δῆθεν δολοφόνο, να τόν έγκλείσῃ προσωρινά στις φυλακές του τμήματος και να ενεργήσῃ τις σχετικά άνακρίσεις.

Την πρόσκλησι αυτή την πήρε ο ίδιος ο άστυνομός Ζορνά. 'Επειδή, όμως, ο ίδιος άπέφυγε να διεκπεραιώῃ ύποθέσεις άπωδῆ-ποτε σοδάρες, έκάλεσε τόν ύπασυνόμο Ζεφρουά κι' ανέθεσε σ' αυτόν τήν ύπόθεσι.

Ο Ζεφρουά, όταν άκουσε να τόν μιλούν για τόν Λουί Φράνς έμεινε κατάπληκτος.

— Ο Λουί Φράνς, είπε, αφού διέπραξε την δολοφονία, έφυγε από τόν Παρίσι.

Αυτό είναι γνωστό, παρητήρησε ο Ζορνά.

— Ναί, αλλά τράβηξε προς άνατολάς, και κατηνύνη προς την Άλσατία, απ' όπου και κατάρχεται. Γι' αυτό μου φαίνεται παράξενο να συνεχισή στη Χάερν.

Και με μορφαμύ δυσπιστίας, ο Ζεφρουά ψιθύρισε:

— Περιεργοί Τόσο πολύ, λοιπόν, γελάστηκα;

Όστόσο ανέλαβε την ύπόθεσι. Και όταν είδοπαίθηκε ότι ο δολοφόνος είχε όδηγηθή στο κρατητήριο, έβαλε στην τάση του ένα περιστρόφο και διευθύνθηκε στο κελλί των φυλακών του τμήματος, στο όποιο είχε έγκλεισθή ο Τόμ-Κόξ. Διέταξε τόν δεσμοφύλακα να τόν παρουσιάσῃ τόν κρατούμενο, που ύστερα από λίγες στιγμές βρισκόταν πράγματι μπροστά του.

Ο Ζεφρουά γνώριζε καλά τόν πραγματικό δολοφόνο. Παρητήρησε, λοιπόν, με προσοχή τόν Τόμ-Κόξ, θεαλιώθηκε ότι ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν ο Λουί Φράνς και σκέφθηκε:

— Διάβολε! Έπιασαν φαίνεται άλλον άντ' άλλου. Δεν είνε αυτός ο Λουί Φράνς.

Όστόσο έκάρφωσε τα βλέμματά του επάνω στο πρόσωπο του Τόμ-Κόξ, παραμορφωμένο έντελως χωρίς στην τέχνη, που είχε ο 'Αμερικανός άστυνομικός να μεταμφιέζεται, και τόν ρώτησε:

— Πώς ονομάζεσαι;

— Τι μ' έρωτάς; άπήντησε ο Τόμ-Κόξ. Μήπως δεν με γνωρίζεις;

— Εγώ τόν έρω. Θέλω όμως να τ' άκούσω κι' απ' τόν στόμα σου. Πώς ονομάζεσαι;

— Έσύ, λοιπόν, διέπραξες την δολοφονία;

— Όχι. Με κατηγορούν ότι έδολοφόνησα, είμαι, όμως, άθώος. Και θ' άποδείξω την άθωότητά μου, όταν μείνω με μόνον.

— Καλά, είπε ο Ζεφρουά.

Και γυρίζοντας προς τόν δεσμοφύλακα, διέταξε:

— Φέρε στο γραφείο μου τόν άνθρωπο

αυτόν και μετά άφ'σέ μας μόνους.

Σε λίγο μέσα σ'ε γραφείο του ύπασυνόμου έβρισκόνταν μόνον ο Τόμ-Κόξ και ο Ζεφρουά. Ο τελευταίος δεν έπαυσε να παρατηρή μ' έρευνητικό βλέμμα τόν δῆθεν δολοφόνο, που τέλος άπεκαλύφθη και γνωρίσθηκε με τόν έπιθετοίο έκείνο Γάλλο άσυνύμο.

Και τ' έρχεσθε, λοιπόν, να κάμετε στο Παρίσι: ρώτησε τέλος ο Ζεφρουά. Κάτι σπουδαίο, βέβαια, θά έπιδίκετε εδώ, για να μεταχειρισθήτε τα μέσα που μεταχειρισθήκατε για να ταξιδεύετε άσφαλώς.

— Τι έρχομαι να κάμω; «Ω, κύριε Ζεφρουά. Έρχομαι ν' άπαλλάξω την πρωτεύουσα της Γαλλίας από την τρομερή συμμορία του «Σκελετού με τα Πράσινα Γάντια».

Τέλος πάντων, φώναξε ένθουσιασμένος ο Ζεφρουά. Τώρα που τόν βεβαίοντες και σεις, κύριε Τόμ-Κόξ, τώρα πιστεύω ότι δεν έπιασε έξω στις ύπαιθους μου...

— Ποιές ύπαιθους;

— Ότι μιά άπαγωγή, που συνωδευόνταν με πέντε δολοφόνους. Είνε έργο του «Κόκκινου Δακτυλιδίου» ή του «Σκελετού με τα Πράσινα Γάντια». Θά σάς δώσω όλες τις σχετικές πληροφορίες, κύριε Τόμ-Κόξ, και θά σάς παρακαλέσω να με βοηθήσετε να άνεύρω την άρπαγείσα Δώρα Νινόν και τούς άπαισίους δολοφόνους.

— Άγαπήτ' μου, κύριε Ζεφρουά. Κάθε τι που σχετίζεται με τόν «Σκελετό με τα Πράσινα Γάντια» μ' ενδιαφέρει έξαιρετικά. Θά μιλήσωμ' άργότερα για όλα αυτά. Τώρα είνε ανάγκη να μ' άκούσετε.

Οι δυο άστυνομικοί έμειναν συζητούντες επί δύο ολόκληρες ώρες. Έπειτα ο ύπασυνόμος Ζεφρουά άφηκε τόν Τόμ Κόξ στο γραφείο του να περιμένῃ και πήγε στο ύπουργείο Δικαιοσύνης.

Κατώρθωσε να παρουσιάσῃ άμέσως στον ύπουργό, κοντά στον όποιο παρέμεινε μισή ώρα.

Μετά έγήκε κρατώντας στα χέρια του ένα έγγραφο διά τόν όποιο διατασσόνταν προσωρινώς και πού πάσης άνακρίσεως ή άποφυλάκισις του Λουί Φράνς. Διηλθέ το Τόμ Κόξ.

Και τώρα, κύριε Τόμ-Κόξ, είπε ο Ζεφρουά στον 'Αμερικανό ντετέκτιβ, είσαε έλεύθερος. Πηγαίνετε όπου θέλετε. Κανείς δεν θά ύποπτευσῇ ότι σεις είσαε ο Τόμ-Κόξ, γιατί έκτός από μένα και τόν ύπουργό της Δικαιοσύνης, κανείς δεν ξέρει τόν μυστικό σας.

— Θά σε ξαναβώ, Ζεφρουά.

Και καθώς έτοιμαζόνταν να βγῇ ο Τόμ-Κόξ:

— Κύριε Ζεφρουά, ρώτησε, θυμάστε όλες τις παραγγελίες που σάς έδώσα;

— Ό, ναί! Μειντε ήσυχος. Θά έρω ένα κατάλληλο σήμα για σάς, θά τόν έφοδιάσω μ' όλα εκείνα τα πράγματα, που είνε γρήγορα για τις μεταφίσεις σας και τών όποιων μου δώσατε κατάλλογο.

Εύχαριστώ, Ζεφρουά.

Και όταν νομίστηκε την στιγμή κατάλληλη ναρθε να με βρῇτε. Τότε θά σάς όδηγήσω στα κρησφύγετά σας αυτό.

Είπατε τελείως σύμφωνα, Ζεφρουά. Και τώρα...

— Κολή άντάμασι, κύριε Τόμ-Κόξ.

Οι δυο άστυνομικοί έσφιξαν τα χέρια τους σαν δυο παλαιοί γνώριμοι και χαιρετίσθηκαν.

Λίγη ώρα άργότερα, άγνωστος μεταξό άγνωστών ο Τόμ-Κόξ, χοντάς μέσα στους μεγάλους δρόμους και τα δουλεδάρτα, ψιθυρίζοντας:

— Τώρα πρέπει να θρούμε ένα κατάλληλο μέρος να περάσωμε την νύχτα μας.

Πήρε τόν πρώτο μεγάλο δρόμο, που έβρεθηκε μπροστά του, άνιχνισθί με τόν πλήθος των διαδωτών και έξηφανίσθη...

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΡΙΓΚ ΦΑΒΟΥΡ

— Ξευμαλίσθηκες, ώρισμένως ξεμαλίσθηκες, Λουίζα.

— Μ' άφού δεν είνε τίποτε αληθινό απ' όσα φαντάζεσαι;...

— Έγώ φαντάζομαι, Λουίζα; Όχι! Έχω μπρός μου πράγματα κι' άποδείξεις, γι' αυτό τόν μιλώ μ' αυτό τόν τρόπο. Και ο γέρο Μαρτέν, τόν πρόσεξε κι' αυτός...

— Τι πρόσεξε;

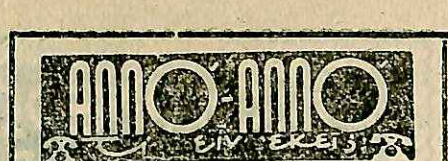
— Ότι κάνεις τα γλυκά μάτια σ' έκείνο τόν 'Αμερικανό απ' τόν Σικάγο, που μάς ήρθε προχθές εδώ.

— Τόν κύριο Τρίγκ Φάβουρ; Τόν έκτιμά και τόν ύποληψτομαι. Κι' άν πηγαίνω κάποτε στο δωμάτιό του...

— Λουίζα... Πρόσεξε μήπως σου συμβῇ κανένα μεγάλο κακό με τις καυνόρυγιες σου αυτές συμπαθείες. Μη ξεχνάς πως έχεις ύποχρεώσεις προς τόν Παβέλ.

— Ό, τόν άπάχη!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

ΠΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

★ Τό έρωτικό πάθος, όσα πιέζεται, τόσο και δυνατό γίνεται. Σ' αυτό μοιάζει άκριβώς με τόν άπυ.

★ Ο έρωτας είνε ένα πουλί, που κελαδίζει μέσα στις καρδιές των γυναικών.

★ Η πιο θελκτική έρωτική έξομολόγησις για μιά λεπταίσθητη γυναίκα είνε τόν να τ'α χάρη μπροστά της ένας έξυμνος άνδρας.

★ Όταν όητε μιά γυναίκα ν' άκούη με προσοχή τόν έρωτόλογα ενός άνδρος, πρέπει νάσαστε σίγουροι ότι πολύ γρήγορα θά τού παραδοθή.

★ Η γυναίκα είνε ένα στήνωμα, που όποιος βελήσῃ να τόν λύσῃ... δέν είνε τ'α.

★ Η γυναίκα είνε ένα όρώσι ποίημα, που πρέπει να τόν διδάσῃ ο άνδρας σ' όλη τή ζωή του για, να μην τόν καταλάβῃ ποτέ!

★ Ο έρωτας είνε τόν μυθιστόρημα της καρδιάς και ή ήδονή ή ιστορία της.

★ Ο άνδρας φανερώνει την άγάπη του πριν άκόμη την αίσθησῇ ο ίδιος. Η γυναίκα όμως δεν φανερώνει την άγάπη της παρά μονάχα αφού την καταλάβουν οι άλλοι από τις πράξεις της.

★ Η εύτυχία των περισσότερων γυναικών συνίσταται στον άριθμό των άγαπηστών τους!

★ Η διαρκής άνταρσίασας άπό τόν τροφόν της, την γυναικεία ματαιοδοξία.

★ Η όμορφία είνε ή έκτα σιουήσις που δόθηκε από τή φύσι στις γυναίκες, για να έπικρατούν στον άγώνα τους έναντίον των ανδρών.

Ο «ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ»

ΛΙΣΟΗΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Έτσι θά ήταν. Δεν μπορούσε να υπάρξῃ άμφιβολία. Η Λυσέτ τόν είχε άπατήσει κατά τόν διάστημα της άπουσίας του στο Παρίσι.

Μία άνώνημῃ έπιστολή που έλαβε μόλις έγυρισε τόν είχε κάμει γνωστό τα πάντα. Είνε αλήθεια πως δεν πρέπει να λαμβάνῃ κανείς ύπ' όψην τόν τις άνώνημες έπιστολές και πολύ περισσότερο τόν περιεχόμενό τους.

Όσο, πάντα σχεδόν τόν πιστεύει. Έξ άλλου, είχε και άλλη διατίωσι της άπιστίας της φίλης του: ή καριέρα, όταν της έβαλε στο χέρι μερικά χαρτονομίσματα τών έκαστο φράγκων, άνοίξε τόν στόμα της και τού τ'α είπα:

— Δες: τόν όνομα τόν άντεραστού του, την ήμερα, την ώρα και τόν μέρος. Τό μέρος! Όταν ο Σάρλ έμασε σε ποιά μέρος είχε κάμει την άπιστία της ή Λυσέτ, έννοιωσε σαν ένα μαχαίρι που τόν έτραπούσε την καρδιά.

Την άδλια έφώνωξε. Με έπρόδωσε μέσα στην έρωτική φωλιά που είχα κτίσει για μέε τούς δύο μόνον!... Αυτό ήταν τρομερό!...

Ήταν άπίστευτο! Και άπεδείκνυε μία έλλειψη εύγενείας, μία ψυχική κατωτερότητα.

Μέσα στην πιο όμορφη γωνιά του πάρκου, πλάι στις τριανταφυλλίες και τη μική λίμνη, που την έστόλξαν οι λευκοί, περριφανοί κύκνοι, ο Σάρλ είχε κτίσει, δυο χρόνια πωότερα, τόν κομψό έκείνο περίπτερο.

Ήταν ένα κυκλικό οικοδόμημα με μισράρινες κολώνες 'Ιωνικού ρυθμού, που είχε στην κορυφή ένα έπιχρυσό άγαλματάκι, τόν όποιον έγύριζε σε κάθε πνοή τού ανέμου.

Έκεί είχαν άνασταλάξει τόν πρώτο τους φιλι με την Λυσέτ, εκεί είχαν νοιώσει τόν πρώτο σκιρτήματα της μεγάλης άγάπης τους...

Τό είχαν άποκαλέσει «Ναός της άγάπης», αυτό τόν σπιτάκι. Μόνον οι δυο τους έμπαιναν εκεί. Είχαν όρκισθή, όταν έπέβαιναν μιά μέρα, να ταφούν εκεί, ο ένας πλάι στον άλλον, μέσα σε μία σκεπτική κρύπτη που τόν άνοιγμά της θρισκόταν κάτω από τόν ντιβάνι.

Της είχε δώσει ένα κλειδί της έρωτικής τους φωλιάς.

Έκαθόνταν άρκετά μακριά ή Λυσέτ και δεν έπρεπε να σκανδαλίσῃ τούς ανθρώπους τού πάρκου με την παρουσία της. Τις ήμερες των συναντήσεων έβγαζε από τόν δρόμο που ήταν κατά μήκος τού πάρκου και έμπαινε απ' εθελείας στο «Ναό της άγάπης», τότε για να βρῇ εκεί τόν Σάρλ, άν είχε πάει πωότες και πότε για να

έπηρε αμέσως την απόφασί του. 'Επρόχωρησε προς το «Ναό της 'Αγάπης», έπέρασε από την ανοικτή πόρτα και έμπηκε μέσα αθόρυβα, ενώ η καρδιά του κτυπούσε πολύ άτακτα και τα αυτιά του έκούζαν παράξενα. 'Ηταν περιεργός να μάθω τι έπληγαινε να κάμω εκεί μέσα ή Λυσέτ...

Ξαφνικά, την είδε σε μία γωνιά του δωματίου. 'Ηταν γονατιστή;... 'Όχι. Είχε καλή σει όμως κάτω, είχε στήριξη τα δυο της χέρια επάνω στο παρτέ και με το κεφάλι σκυφτό, έμοιαζε σαν να έψαχνε να βρή κάτι.

Σε μία στιγμή, η Λυσέτ έγυρισε και τόν είδε. 'Ο Σάρλ, χωρίς να το θέλη, είχε κάνει ένα μικρό θόρυβο. 'Η νεορά γυνίκα, άνα γνωρίζοντας τον, άφησε μία κραυγή έκπληξας.

— Τι γυρεύετε εδώ; έρώτησε αμέσως ο Σάρλ με αούστηρό τόνο.

Και έπειδή εκείνη δεν άπνηγνσε, έπρόσθεσε:

— Σας ζητώ να μου πείτε τι γυρεύετε εδώ; 'Εκείνη δεν ήξερε τι να άποκριθ. Τέλος έπτε:

— 'Ενα μικρό κόσμημα.
— Το έχαστε εδώ; Πότε;
— Μά... την τελευταία φορά... την παραμονή της αναχωρήσεως σας... τότε που...
— Είσθε βέβαιο πως δεν το έχαστε... μετά την αναχώρησή μου;

— Μετά;... Μά πως μπορούσε να γίνει ούτο; Πιστεύετε λοιπόν πως ξαναβρήκα μετά την αναχώρησή σας;

— 'Ετσι μου έπιναν... Και μάλιστα όχι μόνη σας...

— Ποιός ετόλμισε να σας πη αυτές τις κακοήθειες;

— Τις... κακοήθειες αυτές τις έξερουν πολλοί, γιατί πολλοί είνε εκείνοι που σας είδαν... Μάλιστα... είχατε το θράσος να ρηθήτε εδώ, μέσα στο σπίτι μου, με έναν άλλον...

— 'Ω, Σάρλ!

Κι η Λυσέτ, με μάτια άνοιγμένα διαπλάγ, το τόν έκπληξε και τη λύτη, τόν έκτύπησε γι... ά στιγμή. 'Επειτα, άρχισε να κλαίει.
'Ω, Σάρλ! Ξαναείπε σε λίγο. Σας είπαν τέτοια φοβερά πράγματα; Και οείς τα έπιστεύατε; Μά είνε τρομερό! Δεν θα σας τόν συχωρήσω ποτέ!

Και τα δάκρυα έξακολουθούσαν να τρέχουν κοπιά από τα μάτια της.

Έσκηώθηκε αμέσως και έπροχώρησε προς τόν τραπέζι της τουαλέτας, όπου έπηρε μία πετσέτα, για να άκουσιση τόν πρόσωπό της. Καθώς όμως εόηκανε την πετσέτα, τόν χέρι της άκούμπησε επάνω σ' ένα γυαλί στερρό πραγματάκι.

Βρήκατε εκείνο που έζητούσατε; την έρώτησε ο Σάρλ, άλεκτοντας την να τόν κυττάξει. Τι είνε; Δοστέ μου να ιδώ...

'Εκείνη έπροσπάθησε να τόν κρύψει μέσα στο χέρι της. 'Ο Σάρλ όμως έπρόλαβε και τόν είδε τόν πραγματάκι αυτό. 'Ηταν μία καρφίτσα για γροβάτα.

— Τίνος είνε αυτή η καρφίτσα; έρώτησε αμέσως ο Σάρλ.

— Μά, δική σας είνε, φίλε μου, άπνηγνσε η Λυσέτ.

— Δική μου;... 'Όχι... Ξέρω καλά άλλες μου τις καρφίτσες. Αυτή δεν ήταν ποτέ δική μου...

— Ναί, δεν ήταν, άλλα θα έγινεταν δική σου, έπτε τώρα η Λυσέτ, με τρυφερό τόνω στη φωνή της. Την είχα φέρι την τελευταία φορά πού έσυναντήθηκα εδώ, για να σου τήν κάνω δώρο. Είνε οικογενειακό κειμήλιο. 'Ηταν τού άδελφού μου πού πέθανε πέρυσι. Σο είχα έτοιμάσει αυτή την έκπληξη, για την πρώτη μας συνάντησή, μετά την έπιστροφή σου από τόν Παρίσι. Και να πως με εύχαριστηρες για την τιμιότητα και την άγάπη μου!

— 'Ω, Λυσέτ, έκαμε ο Σάρλ συγκινημένος. 'Αν ήταν αλήθεια αυτά πού λές...

— Μά και βέβαια είνε αλήθεια, άγαπημένη μου! άπνηγνσε η Λυσέτ, κυττάζοντας τον γλυκά με τόν δακρυομένα μάτι της.

— 'Αγάπη μου! έφώναξε ο Σάρλ.

Και έρριχθήκαν ο ένας στην άγκαλιά τού άλλου.

Την άλλη μέρα, ένας νεαρός ύπολοχαγός πού έμεινε σε μία γειτονική έπαυση, άκούσε την Λυσέτ να τόν τηλεφωνά:

— 'Αλλά, αλλά! 'Εσύ είσαι, άγάπη μου; Ναί.

Λοιπόν, έβρήκα την καρφίτσα σου... Δεν ήταν κάτω από τόν νιθό, όπως έπθεσες, άλλα επάνω στην τουαλέτα, τυλιγμένη μέσα σ' ένα πετσέτα. Ναί!... Με τή διαφορά ότι δεν μπορώ πιά να σου τήν δώσω...

Την έχάρισα στον Σάρλ, πού ήταν παρών την άρα πού έμαχνα. Καταλαβαίνεις, βέβαια, ότι δεν μπορούσα να κάμω διαφορετικά. Τσ είπα ότι είνε οικογενειακό κειμήλιο και ότι είχα σκοπό να τόν την προσφέρω κατά την έπιστροφή του... Βέβαια, τή έπιστεύω. Εί με τόσο κούτσ και άφελής ο καυμένος. Μην στενοχωριέσαι, άγαπημένη μου. 'Εχεις την άγάπη μου και τή δική μου.

— Όσα δεν αναφέρουν τὰ έπίσημα ανακοινωθέντα

— «ΠΡΟΧΩΡΗΤΕ!... ΠΡΟΧΩΡΗΤΕ!...»

— Έχομε πιά ταχθί σε μάχη. 'Ο έχθρος άποχωρεί προς τόν όχθρά του.

Πλην όμως, ο έχθρος έπιχειρεί ν' άντιδράσει ακόμη άπ' την άχωρημένη γραμμή του. Αυτό άποτελεί για μας εύτυχμα. Θα τόν συναντήσουμε σε άνοιχτό πεδίο μάχης. Τό πυροβολικό μανιέται και τόν πολυβόλο στέλνει στις έχθρικές θέσεις άδιάκοπα τις φοινικές ριπές του. Μά και ο έχθρος άπαντα λυσσώδως σ'απ' μας. Σύν τοις άλλοις έχει άκρετούς όπλους που είνε έξαιρετικά έπιβλαβείς στο πεζικό.

Όσο κι αν την άτμοσφαίρα σ'ίζουν τά φοινικό όργανα τόν πολέμου, όσο κι αν ή άντάρα και ο όρμηγός τών πυροβόλων, ο ρότος τών όβιων και τόν κελάηδημα τών πολυβόλων μας έκκουφίζουν, έμεις άνυπόμονοι περιμένουμε ν' άκούσουμε την σάλπιγγα να σημαίνει τόν:

— «Προχωρήτε!».

— 'Η άρα, όμως, τής έφόδου άργεί. Οι άξιατικοί μας δεν είνε μόνον γενναίοι, άλλα είνε και πολεμιστά μ' όλους τούς κανόνες τής πολεμικής τέχνης. Έπρεπε πρώτα να δημιουργήσουν ύπέρ ήμών την υπεραχί τού πυρός. Δεν τ' στέλνουν έτσι τά παλ λήκρια άπέναντι στο έχθρικό πύρ. 'Η ζωή τού κάθε στρατιώτη είνε πολυτιμή, γιατί καθέναν άπ' αυτούς είνε και μία πολεμική ιστορία, ένας άθλος. Αυτό τόν έξερυν καλά ο άξιωματικός μας. Και δεν έχουν καθόλου όδικο στην τακτική τους. 'Η υπεραχί τού πυρός χωρίς στην εύστοχη βολή τού πυροβολικού μας έπτετεύθη. Βούλωναν, όπως λέγουν οι πυροβολητάί μας, τόν έχθρικών πυροβολικών. 'Η σάλπιγγή σημαίνει τώρα:

— «Προχωρήτε! Προχωρήτε!».

Είνε ή έφοδος. 'Η καρδιά κάθε πολεμιστού σκίρτα. Με τόν μάτι σταθερά κορμωμένο προς τις έχθρικές θέσεις προχωρεί. Προχωρεί όσο μπορεί καλύτερα. Σταμάτα σκαπεί και πυροβολεί. Σε κάθε πυροβολισμό και ένας 'Ιταλός. Καμμία έλληνική σφαίρα δεν πηγαίνει χαμένη.

Δεν ύπάρχει πιά μεγαλειώδες θέαμα από την έξόρμησι τών στρατιωτών μας. Αποφασιστικοί προς τις έχθρικές γραμμές. Με τή άωαίο σύστημα! Πόσο επίσης θεαματική είνε ή κατά κλίμακία έφοδος. Δέκα-δέκα πέντε έπευσιούνται από μία θέσι και με ταχύ βήμα, σκυφτοί, βρίσκονται, πριν άκόμη κατορθώση ο έχθρος να τούς έπιστημάνη, 30—50 μέτρα. Άπ' εκεί άρχίζουν τόν πύρ προς τις έχθρικές γραμμές. Τό ίδιο ή άλλη άμας, διμοιρία, λόχος, παράταξις.

Όσο πλησιάζομε προς τόν έχθρο, τόσο περισσότερο τόν πύρ τόν είνε πυκνότερο. Τά πολυβόλα του, όπλοτουφέκια, όπλοι, τά αυτόματα όπλα τόν διαθέτει, άδειάζουν έναυτιον μας τόν φοινικό τούς πύρ. Οι 'Ιταλοί είνε σε πλεονεκτική από μας θέσι. Βρίσκονται ψηλότερα και έχουν καλύτερη από μας θέσι πυρός.

Η άπόστασι πού μας χωρίζει δεν είνε περισσότερη από 600 μέτρα. 'Η πρώτη μάχη πλησιάζει να λήξη με μόνη τή λήψη τής έπαφής. Είνε φυσικός άδύνατο πιά να έπιτερθή άποτέλεσμα. Έχουν περάσει οι τέσσερες μετά τόν μεσημέρι και ο ούρανός έχει σκεπτείνεσι σε τέτοιο έαθμό, πού ή όρμηγός είνε πιά πολύ κακή.

Έκτός τού ότι έπληθα πιά ή νύχτα μας ήλθε κι' ως άπρόσπτη άνατολή ή φοβερή χιονοθύελλα. Μπροςτά λοιπόν στον νέο έχθρο, οι άξιωματικοί μας δεν έμειναν καθόλου άργοι. Σκέφτηκαν και βρήκαν τόν τρόπο πού όχι μόνον θα μπορούσαν άπλως ν' άντιδράσουν στην δυσμενή αυτή περίπτωση, άλλα και να τήν υπενικήσουν.

Καθώς λοιπόν βρίσκόμεστε έτοιμοι μήπως μας αιφνιδιάσουν, παίρνουμε διαταγή να ξεκινήσουμε άθρόω, να διαβούμε την στενωπό και να βρεθούμε έτσι πίσω από τόν έχθρο και μάλιστα από τή δεύτερή του γραμμή άντιστάσεως.

Μπορεί ή μάχη να παίρνει στή φαντασία τών άμάχων τόν σχήμα τού τρομακτικού και φοβερού, άλλα ή περιπέτεια τής χιονοθύε-

λης, μέσα σε μία στενωπό πλάτους δύο μέτρων και μήκους 300 μέτρων, όπου πάνωθε μας ύψωνταν κορυφές χιλίων και περισσότερων μέτρων, είνε κάτι τόν πολύ τρομακτικό. Την ήμερα όλα τά χιονισμένα δουνά της Άλδονίας μας δείχνουν την μεγαλοπρεπή άγριότητα τους, την νύχτα όμως μας φαντάζουν σαν άγριες μορφές όμοιες μ' έκεινες πού βλέπει ο άνθρωπος στο παραλήρημά του, μέσα στον πυρετό, και άγκομαχά και πεθαίνει.

Και την στενωπό αυτή την περάσαμε από τις 7 τόν θρόνο μέχρι τις 5 τόν πρωί τής έπομένης, ενώ ή χιονοθύελλα έμυκάτο. Έπρεπε μυσκέσει ως τόν κόκκο. Προς τόν πρωί όμως έπαψε ή κακοκαιρία. Αυτό μας δνεκόλυσε σημαντικά γιατί βρήκαμε κάποια άνάδοσι άφύλακτη. Καταβάσαμε μέσα στο θάμνο λυκαυγής ν' άκούουμε στο δουνό. Έγκαταστήσαμε αμέσως την δσά πυρός και προωθήσαμε τις προφυλακές μας προς λήνην έπαφής με τόν έχθρο. Δεν θα είχε περάσει ή 11η όποτε άκούσθηκαν από τις προφυλακές πυροβολισμοί.

Έπαφή!

Η άποστολή μας πιά άρχίζει να πράγμα τοποιήται. Βρίσκόμαστε πίσω από τόν έχθρο. Έτσι άρχισε ή θρυλική έποποιία πού από την ήμερα εκείνη ένα άλόκληρο μήνα τόν περάσαμε πολεμώντας.

Οι 'Ιταλοί, παρά τόν δυσχερές τής θέσεώς τους, μας άντιμετώπισαν γενναία. 'Ηταν άδύνατο να φαντασθών πως μέσα στην μανιασμένη χιονοθύελλα και στο σιόταδι τής νύχτας θα καταρθώνομε να δοούμε από την στενωπό και να άναρχηθούμε επάνω στην κορυφή τού δουνού.

Πιθανόν ν' φαντάσθηκαν ότι είχαμε και μεις σώμα αλτήν. 'Ισως και είδικούς χιονοδρόμους. 'Ισως, δεν ξέρω τι. Τι άκριώς όμως είχαμε τόν έρσθαν στις 2 μ.μ. όποτε ήρρισε ή μάχη...

— Παρασιτάστε... άρη!

Με δύο νευρώδεις κινήσεις, οι άνδρες τού τιμητικού άποσπάσματος έξετέλεσαν τόν παραγγέλιό μου επί κεφαλής άξιωματικού...

Τά πάντα άκίνητων την στιγμή αυτή στην κεντρικότερη άφρηια της Κορυτσάς, τής όποιος τά ύψηλότερα κτίρια μόλις άρχίζουν να φατίζονται από τόν άνατέλλοντα ήλιο.

Τά άυτοκίνητα στερματούν. Ένα φορηγό τού στρατού, πού έρχόταν όλοταχύς από τόν βάθος τού δρόμου, έφρεάρισε βορνωδώς και έμεινε με τή μία ρόδα επάνω στο πεδινόριο. Οι στρατιώται πού περνούν, στέκονται σε στάσι προσοχής και χαιρετούν.

Κάποιοι τραυματίες, με δειμένο τόν δεξί χέρι, όρθώνει όσο μπορεί περισσότερο τόν άναστημά του και στο άπέναντι πεδινόριο ένας λοχαγός πού κοιτασίει, με γκρίνια μαλλιά και τριμμένη χλαίνη, στήριζεται με τόν άρι στερρό χέρι στο μπαστούνι του και άπνυνει τόν χαιρετισμό με τόν άλλο. Άκόμη και οι άραίοι Άλδανοί πολίται άποκαλύπτονται, ενώ τρία ξεκούρωτα Άλδανόπουλα έστρωτώνουν τρέχοντας από κάποια γωνία, στέκονται στη μέση τού δρόμου, τεντώνονται και με διψή γμάτη σπαράττητα, χαιρετούν κι' αυτά σαν στρατιώται.

Ένα σάλπιγγα σ'ίζει την γενική σιωπή. 'Η σημαία ύψονται άρχι στον κοινό της. Τά δέλεμα ύψονται μαζί της. Μία έλαφρά ριπή άνέμου, πού έρχεται από τις κορυφές τής Μορέδας, την έβελιγλει προς την διεύθυνση τού μετώπου. Ένα πούλι διαγράφει μερικώς κύκλους γύρω της και ύστερα φεύγει προς βορρά...

— Παρά πόδαα... άρη!

Η κίνησις τής πόλεως ξαναβρίσκει σιγά σιγά τόν ρυθμό της. Τά άυτοκίνητα ξεκινούν οι στρατιώται παίρνουν διάφορες κατευθύνσεις ή τραυματίες σκουπίζε με τόν έλεύθερο χέρι του δύο δάκρυα, πού έκλύσαν από τή άδύρησή πού τόν πιά...

Και τόν τιμητικό άποσπασμα, συντεταγμένα τιάδες, κατευθύνεται προς τόν στρατών

ΔΙΣΘΗΤΙΚΗ

Η γυναίκα

και η όμορφοιά

Στό προηγούμενο σχετικό άρθρο σ'ας έξέθεσα, κυρίες μου, τούς λόγους για τούς όποιους δεν πρέπει να στρέψετε την προσοχή σας μόνο στην τεχνητή όμορφοιά τού προσώπου σας, ή όποια άλλως τε είνε και παροδική, άλλα αν θέλετε να ελάθε επί μακρόν ώραιές και όρσοσέρές να φροντίζετε πρό παντός να διατηρήτε την ύγεια σας όσο τόν δυνατόν καλύτερα. Και τούτο, γιατί — καθώς είπαμε — οι περισσότερες ασθένειες τού όργανισμού πριν εκδηλωθούν καλά, άρχίζουν με μερικά προειδοποιητικά σημεία επάνω στο δέρμα, δηλαδή με κάτι κοκκινίλες, έξανθήματα, με έντονη φαγούρα, με άκμές, με λειχήνες, έκζεματα και με άλλα άντιαισθητικά σημεία πού προκαλούν την άσχημία και την παραμόρφωσι τού προσώπου.

Και έξηγούμαι ασφέστερα. 'Ας πάρωμε ως παράδειγμα δύο από τις πού γνωστές και συνθητέστερες παθήσεις: την άκμή και την άναφυλαξία (όρτυκάρια). Οι παθήσεις αυτές όφείλονται τις περισσότερες φορές σε ατοδηλητηρίασι τού όργανισμού, πού προέρχεται από τόν πεπτικό σύστημα, και παρατηρούνται σε γυναίκες πού υποφέρουν από τόν σηκτικό, από δυσκοιλότητα, από διαταραχή τής περιόδου, ή σε όργανισμούς οι όποιοι δεν άνέχονται ώρισμένα είδη τροφών, ως π.χ. παστά, θαλασσινά, αυγά, χοιρινά, τά γαλακτέρα και άλλα.

Οι γυναίκες αυτές, λόγω μιάς τών έσωτερικών αυτών αιτιών, άρχίζουν να παρουσιάζουν κοκκινίλες στο πρόσωπό ή στο σώμα, συνοδευόμενες από φαγούρα, πρηξιματα τών ματιών ή να παρουσιάζουν τις γνωστές και έπιμονες άκμές. Και τούτο γιατί από την δυσκοιλότητα ή τήν έληκτωματική λειτουργία τού σηκτικού κτλ., γίνεται έλκτωματική άποδοχή τών άχρήστων ουσιών. Οι ούσιες αυτές μένουν εν μέρει μέσα στο σώμα και άπορροφώνεσ από τόν αίμα προκαλούν την ατοδηλητηρίασι, ήτις εκδηλώνεται πρωταρχικώς στο δέρμα τού προσώπου τής πασχούσης ή τού σώματός της, με τις έκδηλώσεις πού άναφέραμε παραπάνω. Καθίσταται λοιπόν, κυρίες μου, καταφανές ότι για να ύποχωρήσουν οι δερματικές αυτές έκδηλώσεις δεν χρειάζεται μόνο τοπική θεραπεία με άποδονα, με καλλυντικά ή με λουλούια, άλλα πρό παντός χρειάζεται ειδική διαίτα και άνάλογος φαρμακοθεραπεία, την όποιαν θα σας καθορίση ο γιατρός σας, και με την όποιαν θα κανονισθή ή έλκτωματική λειτουργία τού σηκτικού, τών έντέρων ή τής περιόδου, όποτε ή ύγεια σας θα άποκατασταθή και οι δερματικές έκδηλώσεις θα εξαφανισθούν. Καταλαβαίνετε τώρα τούς κινδύνους πού διατρέχετε, άκολουθώντας τις συμβουλές τών διάφορων κουρέων και άτόμων ξένων προς την ίατρικήν έπιστήμη, πού δεν γνωρίζουν τίποτα περί τών λειτουργιών τού όργανισμού και οι όποιοι προσάβουν με διάφορα άστυία τοπικά μεσα και με καλλυντικά να θεραπεύουν δερματικές παθήσεις όφει-

λόμενες σε έσωτερική αίτια. Τά καλλυντικά δεν έχουν θεραπευτικό άποτέλεσμα επί τών δερματικών παθήσεων. 'Η χρήση των έχει παρεξηγηθή. Τά καλλυντικά χρησιμοποιούνται επί όγινόν έπίδερ μύδων, για την προφυλαξί των από τις διάφορες καιρικές μεταβολές και εις εύποθεις έπιδερμίδας, ιδίως εις ξηράς τοιαύτας ή άντιθέτως εις πολύ λιπαράς ή δι' άποκρυψιν διαφόρων ουλών τού προσώπου, διά την άναξήγησιν τών έπιδερμικών κυττάρων. Ούδέποτε όμως χρησιμοποιούνται διά την θεραπείαν δερματικών παθήσεων τού προσώπου ή διά την άποκρυψιν διαφόρων δερματικών έκδηλώσεων. Τάς έπιδεινώνουν και σ'όν τόν χρόνον παραμόρφωνουν άνάτως την έπιδερμίδα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
'Ιατρός Δερματολόγος

ΔΗΛΩΣΙΣ

Οι άναγνωστρίες μας εις τις έπιστολάς των, τας όποιας π' απευθύνουν εις τήν γραφεία, «Διά τόν δερματολόγον 'Ιατρόν, ζητούσαι την συμβούλην τού έπιδερμιάταιν αίσθητή, ύγιεινής και καλλυπισμού έν γένει, πρέπει ν' άναγράφουν λεπτομερώς την ηλικία των, την ποιότητα τής έπιδερμίδος των, δηλαδή αν είνε λιπαρά, ξηρά ή μέτρια, ως και την χροιάν ταύτης (ξανθή, μελαχροινή). 'Οσαύτως αν ύποφέρουν από ολανθήτοια έσωτερικήν πάθησιν ή άταξίαν περίοδου. Να είνε προσέτι σύντομοι και σαφείς. Τα στοιχεία αυτά είνε άπαραίτητα διά την άνάλογον σε κάθε περίπτωσιν συμβούλην περί τής ένδεικνυομένης ύγιεινής περιποίησης ή θεραπείας τής έπιδερμίδος των, ως και περί τών καλλυπτικών διά την ποιότητα τής συνταγής καλλυντικών. Αι άπαντήσεις θα δίδονται κατ' άπόλυτον ασίαν προτεραιότητας λίγης τών έπιστολών.

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Άπαντώ σε μερικά από τά γράμματα πού λαμβάνω με 'Κουβεντούλες», γιατί πιθανόν οι άπαντήσεις μου ν' ανταποκρίνωνται και σε άλλες παρόμοιες περιπτώσεις. Π.χ. σ' ένα γράμμα πού έλάβα τις προάλλες, μία άνα γνωστρία μου μου έκράδεις την άπόγνωσίν της, διότι σκαλίζοντας τα χαρτιά τού άνδρός της άνεκαίνε κάποια μικροσπασία, χωρίσε σημάσια, πού είχε σμυδή πρό μηνών και ήταν μ'έντελως παροδική, έν τούτοις την έπικραίνε πολύ και την έκαμε να χάσει την έμπιστοσύνην πού είχε στον άνδρα της. 'Αν έθελω να τόν σκέπτωμαι, μου γράφει, έν τούτοις, ο νοός μου όλο εκεί τριγυρίζει και ξέρω ότι κάθε φορά πού θ' άργω πού ή άνδρας μου να άποτρέψη από τή δουλειά του θα φαντάζομαι διαρκώς άπιστίες.

Πρώτα άπ' όλα, καλή μου φίλη, έλπίζω πως δεν θα ξανακάμει τόν άτοπο να ψάψετε τα χαρτιά τού άνδρός σας, διότι πρέπει να ξέρετε ότι κάθε άνθρωπος έχει δι καίωμα να έχη τά μυστικά του έχομε καθήκον να τά σεβάμεθα. Όσον άφορά την άνεμ σημάσια μικροσπασία, άσφαλώς ο άνδρας σας άπέφυγε να σας την άναφέρει για να μη σας λυπήσθ για κάτι τόσο παροδικό. Τέτοιες μικροσπασίες δεν πρέπει να τις ύπολογίζη μία γυναίκα πού δεν έχει άλλους λόγους να παραπονήται για την διαγωγή τού άνδρός της. 'Ασφαλώς ο άνδρας σας, άγαπήτη μου, έχει έντελώς ξεχάσει αυτή τή μικροπεριπέτεια πού δεν ήταν γι' αυτόν τίποτα άλλο από ένα καπρίτσιο και δεν σας συμβουλεύω διόλου να τόν έλίσσεται γι' αυτήν. Τούαντιον σας συμβουλεύω να παύσετε και να την σκεπτεσθε, διότι θα σας δηλητηριάξη χωρίς λόγον την ψυ-

Οι άδλοι τού Γερο-Παρατατικού ΕΜΟΥ ΓΡΙΠΠΙΩΝΤΟΣ!..

'Ηρρώστησεν ύπό γριππός τά μάλα δεθαρέως κι' ήπλώθην εις τόν κράδβατον φαδένως τε κι' εύρέως. 'Ω, νοσοκομαί γλαφυρά! άπάσης πρωτευούσης την εύκαιρίαν λάβατε στην κλίνην μου νάρητες καθ' ο δρυός πεσοούσης δύνασθε νύν πλησίον μου πάσαι να δολευθήτε. Προφρόνως νοσηλεύσατε τόν γόητα έμέ όστις πολλάκις ούν σφοδρώς τας φρένας σας έτρέλλανα μη πάθω τίποτε, ώίμέ! και βουτηχθήτε άπασαι έκ πένθους εις τά μέλανα. Έλθέτε ούν ταχύτατα έφ' όσον είμαι ζών πριν κατεξαντηθώ

και δώσατέ μοι άσπασμούς έν έδίει δεντουζών διά να θεραπευθώ.

Πρίν, φε! με άπολέσητε, έμέ, τόν άκρι-

βόν ποιήσατέ μοι χάδια άντί γάρ έντρίβών και με ματιάς σας φ λ ο γ ε ρ ά ς ως (και παλαδίσσας

στο πεφυγμένον σώμα μου ποιήσατε κομ-πρέσσας.

'Επίσης ούν φροντίσατε χωρίς πολλές (φωνάς

να έξέλθη άνακινωθέν προς πάσας τας (γυναίς.

Ότι ο Παρατατικός έσχάτως οίκομαυρή πλην λόγος δεν ύφίσταται ίνα πενθοφορή πάσα πιστή θουμάστρια τού προσφίλου (των γόη

δι' ό άς άναχαιτισθούν εις κοπετοί και οι (γόοι.

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

λείψει εύτυχώς είνε παροδικές, διότι αν μία ή δύο ήμέρες δεν θρίσκομε πατάτες, θα έρωμε την τρίτη ήμερα, έπομένως οι μεμψιμοιρίες περιττεύουν και δεν συντελούν παρά σε έκνευρισμούς άδικολογίλους.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ Παρακαλώ, τις άγαπητες μου φίλες, όσες ένέμ' έμρονται για ζήτηματα ύγιεινής, ασθητικής και καλλυπισμού, να απεπτείνωνται τού λοιπού άπ' ευθείας προς τόν «Δερματολόγον 'Ιατρόν» τού «Θησαυρού», ο όποιος και θα τούς άπαντήξ από τή στήλη του.

Άτηληγομένην. — Διαβάστε την «Κουβεντούλα μου» και μη δημιουργήσετε άνεπανόρθωτες ιστορίες.

Λέαν Παπ., Θεσσαλονίκη. — Σας έστειλα γράμμα, τόν όποιον δυστυχώς μου έπιστρέφει. Τό κρατώ έως ότου μου ξαναγράψετε στη διεύθυνσι πού σας έδωσα.

Μόρναν Λού. — Μπορείτε να απευθυνθήτε στον «Δερματολόγον 'Ιατρόν» τού περιοδικού μας, ο ποίος θα σας άπαντήση από την οίκοιαν στήλην του.

Γ. Π., Ένταθα. — 'Η δημοσίευσις διευθύνσεων στρατιωτών και ή μετ' αυτών δημιουργία αλληλογραφίας άπηγορεύθη άνωθεν.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

«ΘΗΣ ΑΥΡΟΣ»

ΕΚΔΟΤΑΙ: 'Εταιρία «Κ. Ν. Παπαγεωργίου & Σία

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

'Ετησίω έσωτερικό άρχ 300

'Ετήσιον » 150

Ετήσια έσωτ. λίρ. Άγγ. 1.10

» Αμερικ. δολλ. » 1.00

» Τουρκίας Α. Τ. 6

'Εβδομαδιαία και έπιταγοί εις διάταγήν; Περιδικόν «Θησαυρόν»—Αθήνας, Σενταρός 5.

'Υπευθυνος Συντάξεως

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

(Βαρβάκη 10)

Προστάτουμες Τυπογραφείον:

Στέφανος Κατσάνης

(Δαμάσκει 4, Παγκράτι)

ΣΟΥΡΩΜΕΝΟΝ ΚΡΙΝΟΝ

Σ ΟΥΡΩΜΕΝΟΝ ΚΡΙΝΟΝ

(Κόρινθον)

K α PEA P.

θερόν.

νάρειαν ἡλικίαν. Μερικά στενοχω-
νιὰ εἰς τὴν ἀρχὴν. Κατόπιν δὲ
θὰ βασίσουν κατ' εὐχὴν.
ΠΑΓΗΝ. — Δυσκόλως σταθε-
ρῶμαι καὶ ὄχι ἀπολύτως ἱκανο-
ποιητικὰ κατὰ τὰ πρῶτα τὸν ἔ-
μας. Θὰ ἐραθύνω ἐὰν εὐρὴ
δῶρον τὸν. Αἱ ἐρωτικά περὶ
πέτεται θὰ παίξουν σημαντι-
κόλουν εἰς τὴν ζῶντῃ. Χρεῖ-
ζεται καὶ ἐπιβεβεῖ περισσοτέ-
ρην καὶ ἀκόρως εἰς τὰς δια-
φόρους ἐπιβιώσεις. Τὸ ὁλον
μικρὸν ζήτημα θὰ τὸν κοινῶς.

ΓΙΑΣΕΜΙ Μ. Σ. — Πολλάκι
εναντιότητες στην επιδίωξη των
σκοπών της ζωής σας. Δεν προ-
εβλεπα πολύ σύμφωνο γάμο. Να
μου γράψετε, ει δυνατόν, την ή-
μερομηνία γεννήσεως του ή-
μο γάμου σας θαρρώνει ακόμη θά
λιν. — Αισθηματικές και όνειρο-
πόλος χαρακτήρ. Δεν έχετε σαφή
αντίληψιν της πραγματικότητας.
Αι αισθηματικά περιπέτεια θα
σας άσπασχόλησουν πολύ. Καλώς
τεχνικά τάσεις, άλλα άσρότοι
και συνειδήσεις. Ώς
βουλεύει

ΑΡΓΩ 3. — Δυστυχῶς δὲν μοῦ
λέτε στίς πόσες τοῦ μηνὸς Δε-
κεμβρίου. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ
συμπληρώσετε αὐτὸ τὸ στοιχεῖον
καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσω ἀμέσως,
διὰ νὰ ἀναπληρώσω τὴν ἐν τῷ με-
ταξὺ παρατηρηθεῖσαν καθυστέρη-
σιν.

K. M. 113.— Ἡ σχέσις αὐτῇ
δὲν πρόκειται νὰ ἐπιτάσῃ εὐνοί-
κως τὴν ἐξελίξιν τῆς ζωῆς σας
καὶ διὰ τοῦτο θὰ σὺς συνιστοῦσα
νὰ θέσπετε τέμνα εἰς αὐτὴν Ποέ-

ΠΙΩΛΛΑΝ ΡΑΪΤΜΑΝ. — Εἰς
τὴν ζωὴν θὰ εἰσδησῆτε ἀρκετὰ
τὰ πρῶτα θήματα τῆς ζωῆς σας
θὰ συναθροίσετε μερικὰ ἐμπόδια
τὰ ὅποια θὰ σας κουράσουν καὶ
θὰ εἶνε πάλιν σύντομος. Θὰ εἶνε
Γόμοιο κατόπιν συνοικείου. Δὲν
ἀρκεῖ νὰ ἐπιδειξτε τὴν ἀπαιτου.

ποσότητος τῶς οὐκείνης τῆς ἀφ᾽ ἑαυ-
 τῆς ποτὶ κοινὰ καὶ σὰς ἀφ᾽ ἑαυ-
 τῆς ἰκανότητι ἀποφασιστικώτερον
 ἀντιμετωπίζουσιν τὸν πραγματικόν.
 Καλλιέργειστε τὴν θέλησιν σας
 καὶ ἀναπτύξτε τὴν δραστηριότητι
 σας. Καὶ αὐτὸ ὑπερβολὴ προμη-
 ρά. Ἐπίσης αἱ ἐκδηλώσεις σας
 δὲν εἶνε σταθεραὶ. Αὐτὸς κεῖται
 αἱ ἐνέργειαι σας ἀρίστηναι δι-
 ἀρκεῖς διακυμάνσεις. Ἡ οὐκονομί-
 κη σας κατὰστάσις παραμένει
 πρὸς τὸ παρὸν στάσιμος. Ἡ ἐπὶ
 τῶσις θὰ εἶνε ὁραθεῖα. Περιπλο-
 σὴν γαίῳ δὲν θέλω καὶ δὲν σὺν
 τὸν συνὺντὸν ἀκούει. Θὰ γίνῃ ἑτα-
 ῖτερον κατὰ τὴν συνοικίαν σας
 θὰ εἶνε οὐκονομικὰς ἐπιφύλα-
 γὰς σας. Εἰς τὴν σταδιοδρομίαν
 σας θὰ σας παρουσιασθῶν μερι-
 καὶ ἐπιτόσις, τὸ ὅποια δυνάει
 παραμερίσσετε. Μὴν παραμελή-
 σιν ὑμῶν σας καὶ καλλιέργη-
 στε καλὲς σχέσεις μετὰ τοὺς πε-
 ρύσσον σας. Ἡμέρη, τετράρ-
 χος ταπεινῶν, Χρῆμα κυανόν.
 Ἀριθμὸς 5

ΝΙΛΙΑΝ Π.— Βαθεῖα ἀλοήματα
τύκτες. Τὰ ἀλοήματα σας ἄμας
σας κουράζουν συνήθως ἕπειτα ἀ-
πὸ τροχὸν χρονοκὶν διαστήματα χω-
ρὶς ἄμας καὶ δὲ μπορεῖτε τὰ
θερραίνετε ἀπὸ τὴν καρδίᾳ σας
ἢ θέλωσι σας ὅποτε καὶ δι-
αστὸ συντόνισαν ἀφίεται δὲ ρυ-
μουλίσσετε ἀπὸ τὰ γεγονότα χω-
ρὶς νὰ ἐκτρέψετε ἑμᾶς σωστήκῃ
ἀντιπράσαν. Προσέχετε εἰς τὰ ἀ-
σθητά σας διότι δὲν ἐννοεῖσθε
ἀπολύτως. Ὁ ὧμος σας δὲ ἐ-
πένθη βραδύτερον κατόπιν φλογε-
ν τοῦ πάθους τοῦ ὁποῖον δὲ διαβρα-
μύσσει σπουδαίοντατον ῥάλον εἰς
τὴν ζωὴν σας. Οἰκονομοῦν ἐπί-
σης δὲ ἐνοήθητε διὰ μὲ συχνὰ
μεταπτώσεις. Καλὴ κοινωνικὰ θέ-
σις διὰ καλὴ χωρὶς μεγάλῃ λαμπρῇ
ΜΕΛΑΤΩΛΟΙΚΗΝ ΝΕΑΝ Κ
9.— Θὰ εἶναι ἀπονήτων εὐχαρῖ-
στικὸς καὶ συντήμας εἰς μοῦ σπε-
λες τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεως
τοῦ φίλου σας. Συγχαροῦν παρ-
καλῶν δὲ μοῦ ἀπεκτιμῶν καὶ τὰ
δικὰ σας στοιχεῖα.

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

